
RICHARD McCULLOCH

**DET
RASLIGA
FÖRDRAGET**

Ett upprop för rasliga rättigheter,
rasligt bevarande och oberoende

Mänskligheten uppvisar en fantastisk mångfald och variationsrikedom - en mångfald som idag utsätts för ett tyst hot från en dominant ideologi som förespråkar de skilda människobefolkningarnas sammanblandning till enhet och likformighet.

Bör varje enskild människobefolkning ha en rätt att existera, att vara unik och få utvecklas i sin egen riktning, samt en rätt till de förhållanden den behöver för fortsatt liv? Den här boken besvarar denna fråga med ett oreserverat ja och föreslår ett rasligt fördrag, en överenskommelse, mellan människans skilda folk för att instifta en deklaration om rasliga rättigheter som kommer att erkänna varje ras rätt till liv och de förhållanden den behöver för fortsatt liv.

Rasligt eller etniskt bevarande, i synnerhet när dess principer hävdats av nordeuropéer, har sedan årtionden betraktats som något omoraliskt och kränkande mot andra befolkningsgrupper. Den rasligt bevarande ståndpunkten har tidigare saknat en etiskt och moraliskt tilltalande definition. Som en konsekvens har motståndarna till rasligt bevarande kunnat förknippa den med både nazism och omoralisk rasism. Detta har verkat naturligt fränstötande på de flesta människor, som därvid accepterat den dominanta samhällsideologins uppfattningar och värderingar.

I den här boken blir den rasligt bevarande ståndpunkten för första gången definierad i moraliska och etiska termer, samtidigt som den rådande samhällsideologin exponeras som omoralisk, kränkande och destruktiv. Författaren erbjuder en alternativ framtidsvision, en etik och filosofi för rasrelationer i vilken den mångfald som existerar bejakas och värdesätts, en ny etik och filosofi byggd på principen att leva och låta leva, på fredlig samexistens och på ömsesidig respekt för alla människobefolkningars rätt till fortsatt existens och utveckling.

Den här boken lägger grunden för en intellektuell och ideologisk revolution. Som få andra verk erbjuder den verkligt hopp om räddning.

ISBN 91-630-9766-4

DET RASLIGA FÖRDRAGET

*Ett upprop för rasliga rättigheter,
rasligt bevarande och oberoende*

av

Richard McCulloch

Bokförlaget Fahrenheit 451

Originalalets titel: The Racial Compact
Första svenska upplagan, första tryckningen

Rennemo Tryck AB, Ytterby

ISBN 91-630-9766-4

© 2000. Bokförlaget Fahrenheit 451.

RICHARD McCULLOCH föddes i Michigan 1949 och har bott i Florida sedan 1955. Han är en elfte generationens amerikan med ett livslångt intresse för de nordeuropeiska folkens historia. Som student och akademiker under den intensiva ideologiska hetsen i slutet av 60- och början av 70-talet, exponerades han ständigt för de idéer och krafter som hotade hans folk och dess kultur. I denna intellektuellt och själsligt krävande omgivning, i vilken hans djupaste värderingar och förhoppningar ansattes av destruktiva filosofier på kollisionskurs med hans egna, bestämde sig författaren för att definiera och formulera sina tankar, till att börja med för att själv förstå dem och senare för att upplysa sina själsfränder.

Efter att ha mottagit sin andra akademiska examen 1975, började han skriva på sin första bok om de nordliga folken. Denna bok, som tog åtta år att färdigställa, var den första frukten av hans ansträngningar och publicerades 1982 som *The Ideal and Destiny*. Hans andra bok, med titeln *Destiny of Angels*, publicerades 1986 och är en uppföljare till den första. *The Nordish Quest*, publicerad 1989, är hans tredje bok i vilken han uppdaterar sina tankar med nya koncept och förslag. *The Racial Compact* publicerades 1994 och är ett upprop för rasliga rättigheter, bevarande och självständighet.

Författaren driver en egen hemsida på <http://www.racialcompact.com>.

The Racial Compact är här utgiven på svenska som *Det rasliga fördraget*. Strax efter denna boks utgivning kommer *Destiny of Angels* att ges ut under titeln *Änglarnas levnadsöde*. *The Nordish Quest* håller för närvarande på att översättas. För information om nya utgivningar, kontakta Bokförlaget Fahrenheit 451 eller besök dess hemsida. En längre intervju med författaren finns redan nu till försäljning. För vidare information om försäljningsvillkor och adresser, se längst bak i boken.

INNEHÅLL

Förord	1
I. Raslig mångfald	9
II. Rasliga rättigheter	23
III. Raslig nihilism	45
IV. Riktig och felaktig rasism	63
V. Den nordliga krisen	85
VI. Det bevarande alternativet	115
Appendix: Ordförklaringar	142

Preservationist-Books.com

för gratis böcker och skrifter on-line

Förord till den första svenska utgåvan

De flesta eftertänksamma människor är medvetna om att det finns ett allvarligt rasproblem, men mycket få tycks vara medvetna om det problemets verkliga natur eller omfattning, och om de inte kan se det verkliga problemet kan de med all säkerhet inte se någon lösning på det. Problemet måste bli korrekt identifierat innan man kan finna den korrekta lösningen. När det erkänns att vårt rasproblem handlar om livet självt – om rasligt liv, om rasligt bevarande, raslig överlevnad och fortsatt existens – så kommer alla de övriga och mer allmänt erkända aspekterna av rasproblemet – dess skadliga sociala, ekonomiska, kulturella och politiska effekter – att betraktas som lindriga i jämförelse, och lösningar på dessa mindre aspekter som inte även löser det långt större problemet med bevarande kommer rätteligen att uppfattas som att de inte erbjuder någon lösning alls. Alla dessa aspekter av rasproblemet, små och stora, är naturligtvis kännetecknen för ett mångrasligt samhälle, och kan bara existera i ett mångrasligt samhälle. Det finns inga rasproblem i ett rasligt homogent samhälle. Med detta sagt är det större problem som förorsakats av mångrasliga förhållanden, hotet mot rasernas existens, också det mest angelägna och borde påbjuda vår odelade uppmärksamhet, omsorg, handlingskraft och resurser.

Vi, min ras, de nordeuropeiska eller nordliga folken, står inför den största av tragedier – slutet på vår framtid, vår morgondags förintelse. Det finns ingen framtid eller morgondag för en nordlig befolkning i ett mångrasligt samhälle, bara gradvist ersättande, nedbrytning och slutgiltig utplåning. De länder som jag älskar, mina förfäders och min ras länder, den nordliga rasens länder, de länder som skapats, byggts och bebotts av nordeuropeer, håller på att förgöras och omvandlas till andra länder, icke-nordliga länder, i vilka min ras inte kan bevaras, där min ras existens och

liv inte kan fortsätta. De nordliga folken i Förenta staterna, Kanada, Australien och norra Europa genomlider alla ett liknande öde som bara skiljer sig beträffande lokala detaljer, då den mångrasism som började i Förenta staterna övergått till den rasliga nihilismens elakartade sjukdom och metastatiskt spridit sig över hela den nordliga rasens världsomspännande kropp. Om inte ett botemedel mot denna sjukdom tillhandahålls inom kort så kommer effekterna att vara dödliga, och min ras, den ras som jag älskar, kommer att dö.

Den rasliga existensens naturliga tillstånd – det tillstånd som de olika raserna behövde för sin skapelse och tidigare existens, och behöver för att kunna fortsätta existera eller bevaras i framtiden – är separation och reproduktiv isolering från andra raser. Detta är det rasliga paradiset, det tillstånd i vilket deras existens är tryggad. Utan separation och reproduktiv isolering – det vill säga i ett mångrasligt samhälle där olika raser delar samma territorium under förhållanden av omfattande kontakt – kommer raserna att korsa sig eller blanda sig samman, med destruktiva effekter på de inblandade rasernas särdrag och identiteter som följd. De nordliga folkens distinkta rasliga särdrag är förhållandevis recessiva och sålunda särskit känsliga för försvagning och nedbrytning genom uppblandning. Följaktligen skapar ersättandet av det rasliga paradiset separata och rasligt homogena tillvaro med mångrasliga förhållanden en raslig öken för de nordliga folken där deras existens inte kan bevaras.

Man kan säga att de nordliga folken nu är fångade i ett paradigm som befrämjar undermineringen av deras oberoende och förgörelsen av deras rasliga existens. Ett paradigm är de teoretiska och begreppsmässiga ramar inom vilka vi tänker och handlar. Det inkluderar hela omfånget av de ideologier och religioner som betraktas som allmänt acceptabla, vilka alla anpassar sig till paradigmet på olika sätt. Till skillnad från en ideologi, som är medveten och har tydliga alternativ och konkurrenter, är ett paradigm i allmänhet vedertaget, samt omedvetet och okritiskt praktiserat som något givet, utan något praktiskt alternativ och därför inget effektivt bestridande. Ett paradigm sätter på så sätt de faktiska gränserna för acceptabelt tänkande och handlande. Få av dem som är fångade i det är förmögna att se bortom det och föreställa sig alternativ.

Det för närvarande – och allt mer – dominanta paradigmet beträffande rasrelationer är universalismen, mångrasismen, samt vad jag betecknar ”raslig nihilism”. Den rasliga nihilismen hatar, förnekar och protesterar

mot förekomsten av olika raser och rasliga olikheter och söker förgöra dem, och därmed eliminera – eller förinta, reducera till intet – skapelsens rasliga särprägel och mångfald. Rasnihilismen förnekar värdet och betydelsen av rasliga skillnader och distinkta rasliga särdrag, och hävdar att endast de särdrag som alla människor delar jämlikt med varandra har värde eller betydelse. Den representerar en fullständig brytning från det föregående hälsosamma och normala rasparadigm som betraktade ras som något betydelsefullt och dess bevarande som en fråga av yttersta angelägenhet. I sin mer extrema och irrationella – men allt vanligare – form förnekar det rasnihilistiska paradigmet blotta existensen av olika raser. Dess mer rationella utövare erkänner den rasliga existensens verklighet, men betraktar den som något negativt, som en barriär eller ett hinder för deras drömmar och mål av raslig jämlikhet och utjämning, mångrasism, världsregering eller global ekonomi, och därför som något att elimineras.

Ett paradigm existerar delvis av en historisk slump, den oavsiktliga konsekvensen av gångna generationers handlande eller passivitet, men det existerar också för att många människor och element inom en befolkning, i synnerhet de mest dominanta eller dynamiska elementen, vill att det ska existera och stödjer och befrämjar det, och därigenom frammanar dess existens genom sin vilja. Många stödjer det rasnihilistiska paradigmet för att det tjänar deras intressen eller deras grupps intressen. Men många andra stödjer det trots att det skadar deras intressen, eller deras grupps intressen, på grund av att de är okunniga om dess konsekvenser eller om möjliga alternativ. Det är denna okunnighet, och oförmåga att se andra möjligheter, som fångar dem i paradigmet och tvingar dem att acceptera och anpassa sig till det som något oundvikligt och oföränderligt.

För att ett falskt eller skadligt paradigm ska vidmakthålla sin kontroll måste majoriteten av ett folk tro att det inte finns något praktiskt eller acceptabelt alternativ. Medeltidens paradigm om den platta jorden satte upp restriktiva gränser för sjöfarares tankar och handlingar genom den felaktiga föreställningen att resor bortom dess accepterade gränser – in i de okända farvatten som på kartorna vanligtvis betecknats som farliga med varningen ”Här finnas drakar” – skulle få den resande att möta stora fasor och slutligen falla över jordens kant. På liknande sätt sätter det rasnihilistiska paradigmet upp restriktiva gränser för tänkandet och handlan-

det genom den falska föreställningen att alla alternativa värdesystem bortom dess gränser skulle vara den moraliska och intellektuella motsvarigheten till att falla av jordytan, till att ”falla över bråddjupets rand”. Dess mentala och ideologiska karta betecknar vanligtvis varje värdesystem bortom dess gränser som farligt och förbjudet område, stämplar eller likställer det med ”nazism” och ersätter i praktiken den platta jorden-föreställningens varning ”Här finnas drakar” med dess rasnihilistiska motsvarighet: ”Här finnas nazister”.

Varje paradigm har sina demoner, sina officiella men tydligt oacceptabla alternativ, vilka genom sin avsaknad av acceptabilitet i själva verket hjälper det att vidmakthålla sin dominans. För rasnihilismen är det ”nazism”, den vagt definierade uppsamlingstermen för socialdarwinismens extremare ideologiska ättlingar som förespråkar brutal handling som någonting nödvändigt i en skoningslös biologisk kamp för raslig överlevnad. Men rasnihilismen hävdar att alla ideologier bortom dess gränser, de enda alternativen till dess värderingar, är ideologier av denna typ, varvid den förnekar existensen av andra alternativ och sålunda effektivt porträtterar varje ideologi utanför dess gränser som moraliskt och intellektuellt oacceptabel. För närvarande utlöser varje påstående om att bättre alternativ existerar bortom det rasnihilistiska paradigmet gränser ett gensvar som liknar det som utlöstes under medeltiden av varje påstående att attraktiva nya landområden existerade bortom det platta jorden-paradigmet geografiska gränser – förbittrat avståndstagande, dogmatisk intolerans, misstro och förnekande, häcklande, anklagelser om mental ohälsa eller otillräcklighet, fördömelse samt bestraffning.

Varje alternativt paradigm – varje värderingssystem som inte accepterar eller praktiserar rasnihilism, varje ideologi utanför det rasnihilistiska paradigmet marginaler – förvägras sålunda anseende, legitimitet eller seriöst beaktande som ett acceptabelt alternativ och, om det kopplas ihop med nazism, demoniseras fullständigt, varvid det blir förbjuden mark för tanken, likt de förbjudna farvatten som tillhör den platta jordens paradigm. Liksom den platta jordens paradigm grundade sig på okunnighet och osanning, gör det rasnihilistiska paradigmet detsamma. Liksom den platta jordens paradigm slutligen misskrediterades och ersattes av ett nytt paradigm efter att modiga utforskare rest över haven och upptäckt frikostiga nya landområden bortom dess förbjudna farvatten, kommer det rasnihilistiska paradigmet endast att misskrediteras och ersättas genom att

intellektuella utforskare som vågar sig bortom dess gränser finner ett underbart alternativ, ett alternativ som bevarar raser snarare än förgör dem, ett paradigm att bygga ett nytt rasligt paradiset på. På den intellektuella kartan skulle detta nya rasliga paradiset kunna betecknas med uttrycket ”Här finns rasligt bevarande”, medan det rasnihilistiska paradigmet – den rasliga öknens paradigm – rättmätigt skulle märkas ut med ”Här finns raslig förgörelse”.

Mångrasismens och den rasliga nihilismens för närvarande dominanta paradigm liknar på många sätt en religion, nitiskt befrämjad av en dogmatik som är anmärkningsvärt likformig över hela västvärlden, som om alla journalister, akademiker, präster och politiker i varje västerländskt land hade indoktrinerats på samma trosseminarium. Västerlandet har troligen inte sedan den kristna tiden före reformationen känt till ett paradigm så dominant och obesträtt, och i denna bemärkelse skulle man kunna säga att rasligt bevarande kräver en intellektuell revolution lik reformationen för att skapa ett reformerat paradigm, eller det som kallas ”paradigmskifte”, för att ersätta det. Liksom Martin Luther behöver vi offentliggöra våra teser – definiera och beskriva vårt nya alternativa paradigm för att bestrida och ersätta det förhärskande paradigmet – för vår ras frälsning och räddning.

Ledsamt nog förefaller sannolikheten för att det ska ske liten. Prognosen för den nordliga rasen förefaller dödlig, nästan bortom allt hopp. Den besynnerliga, och sant tragiska, aspekten av detta är att de nordliga folken skulle kunna överleva, skulle kunna rädda sig själva, om de bara ville göra det, om de bara ville leva. De har fortfarande styrkan, förmågan och medlen för att säkerställa sitt oberoende, sitt bevarande och sin fortsatta existens genom separation om de vill, om de så kommer att göra eller välja. Vår utmaning är att få dem att vilja leva, att existera, att vara fria, att välja liv, existens och oberoende. Eller så kanske denna bedömning är felaktig. Kanske vill de leva, existera och vara fria, men är omedvetna om faran för deras liv, existens och frihet och behöver göras medvetna om hotets omfattning och om de alternativ som skulle kunna rädda och bevara dem. Varför är detta så svårt, så osannolikt, att hoppet är så svagt? På grund av det paradigm i vilket de är fångade, som de inte kan se bortom och därför accepterar som oundvikligt. Jag tror att det enda verkliga hopp vi har om ett paradigmskifte till förmån för det rasliga bevarandets sak och vår ras räddning hänger på utvecklingen av en all-

mänt spridd medvetenhet om både konsekvenserna av, och alternativen till, det för närvarande dominanta rasnihilistiska paradigmet. De nordliga folken måste göras fullt medvetna om situationens omfattning, betydelse och angelägenhet, om vad som står på spel, samtliga kort på bordet. I praktiken måste de tvingas att ställas inför mångrasismens destruktiva konsekvenser i sin helhet för att inse att frågan, tvärt emot vad som påstods i en svensk utredning 1986, inte har att göra med ”Mångfald mot enfald” utan med rasernas förgörelse kontra bevarande. Endast då kommer de att bli tillräckligt motiverade för att bryta det rådande paradigmets grepp och bringa den rasliga förgörelsens tragiska process att upphöra.

Under det rådande paradigmet kommer detta att vara fruktansvärt svårt, då alla frågor som hänför sig till ras definieras och diskuteras som om inga vitala, pockande eller ens legitima intressen för den nordliga rasen vore inblandade eller stod på spel, som om den nordliga rasen inte kommer att lida några skadliga verkningar eller konsekvenser, någon skada eller förlust, som ett resultat av mångrasismen. Därför har den nordliga rasen, enligt denna definition, inga legitima grunder, skäl eller motiv för att motsätta sig mångrasismen, endast triviala, obetydliga, hatiska eller illasinnade motiv eller skäl, såsom intolerans, en oförnuftig rädsla för eller ogillande av andra raser, eller en orättfärdigad önskan att vara åtskild från dem. Som ett resultat förekommer det en allmän brist på medvetenhet om eller erkännande av att den nordliga rasens mest vitala och pockande intressen är inblandade – dess fortsatta existens och kontroll över sin egen existens. Till detta tillkommer det faktum att alla rasliga frågor nu kretsar kring de icke-nordliga raserna till den grad att deras intressen utgör centrum för all omsorg, i själva verket det enda föremålet för omsorg, och alla rasliga frågor och förhållningslinjer enbart betraktas ur deras perspektiv och enbart mäts efter hur väl de tjänar deras intressen. Den nordliga rasens rättigheter och intressen varken beaktas eller ens erkänns, utan ignoreras och förnekas. Denna rasliga obetänksamhet, denna brist på hänsyn till den nordliga rasens rättigheter och intressen, handlar inte bara om omedvetenhet, då den hänsynslöst hävdas mot var och en som vågar göra gällande att den nordliga rasens intressen är en fråga av rättmätig omsorg som borde beaktas. I en del länder har denna brist på hänsyn till nordliga intressen gått så långt att lagar stiftats för att förhindra deras övervägande, erkännande, diskussion eller befrämjande, eftersom att göra sålunda betraktas som en kränkning av de icke-nordliga rasernas rättig-

heter och intressen.

Jag hoppas att den här bokens läsare kommer att finna på dess sidor ett bättre alternativ till det för närvarande dominanta rasparadigmet, ett alternativ som förespråkar mänsklighetens olika rasers bevarande och fortsatta existens, oberoende, rättmätiga rättigheter och intressen, samt välbefinnande. Jordens geografiska variation är som gjord för att skapa och bevara biologisk mångfald, inklusive människans rasliga mångfald. I den bibliska formulering som beskriver himlen är den ”ett hus med många boningar”. Låt oss bygga ett alternativt paradig för rasliga relationer som respekterar och skyddar den mångfalden, och erkänner jorden som ett hus med många boningar med plats för mänsklighetens alla raser, där varje ras kan vara trygg i sin existens, i sin kontroll över sin existens och i sitt besittande av sina hemländer, och inte få den tryggheten äventyrad, hotad eller skadad.

Jag vill tacka alla dem vars hängivna ansträngningar gjort denna svenska utgåva av *The Racial Compact* möjlig.

Richard McCulloch
Florida
Maj, 2000

KAPITEL I

Raslig mångfald

Vi lever i en värld av kontraster, av till synes oändlig mångfald och variationsrikedom. Dessa skillnader är av alla slag och påverkar både levande och död materia, besjälade och livlösa ting. Mänskligheten är definitivt inget undantag från denna regel, utan uppvisar stor – ibland till och med förbluffande – variation, både fysiskt och mentalt, till kropp och till själ. Det finns olika sorters mänsklig variation. En del skillnader är biologiska eller genetiska, andra är kulturella eller miljöbetingade. Det finns även olika nivåer av mänsklig variation. En del skillnader ligger på den individuella nivån, andra på den befolkningsmässiga eller rasliga nivån. Den första särskiljer oss som individer, den andra särskiljer en befolkning av individer som en separat ras.

I det system för biologisk klassificering som kallas taxonomi är en ras en underavdelning eller förgrening av en art, och en art är i sin tur en underavdelning eller förgrening av ett släkte. I detta system betraktas alla befolkningar som är i stånd att korsa sig med varandra och frambringa fertil avkomma, och som korsar sig med varandra i sitt naturliga tillstånd, som medlemmar av samma art, oavsett hur stora deras skillnader eller hur avlägset deras förhållande än är. De befolkningar som inte korsar sig med varandra under naturliga förhållanden, även om de skulle vara biologiskt förmögna att göra det, klassificeras som skilda arter. Då alla mänskliga befolkningar är i stånd att korsa sig med varandra och frambringa fertil avkomma, och eftersom de verkligen gör det när de förts samman under förhållanden av omfattande kontakt, klassificeras de som tillhörandes samma art.¹ Detta betyder inte att alla individuella människor nödvändigtvis korsar sig med medlemmar av andra raser när de förts samman i omfattande kontakt. Det förekommer variation mellan individer i graden

av raslig urskiljning vid valet av partner. Det kanske bara är en minoritet av individer i en viss generation som korsar sig med andra raser under förhållanden av omfattande kontakt, men under loppet av generationer gör alla befolkningar det i och med att den kumulativa effekten av en minoritet i varje generation uppgår till en majoritet – och slutligen en totalbefolkning – under en tidsrymd av generationer.

En ras är en befolkning som kan särskiljas från andra befolkningar inom en art genom genetiskt överförda fysiska egenskaper. Den besitter en unik och distinkt genuppsättning och identifieras utifrån de särdrag som denna genuppsättning alstrar. (I den utsträckning som mentala egenskaper också överförs eller bestäms genetiskt är det logiskt att förmoda att det finns mentala såväl som fysiska genetiska skillnader mellan raser, men det är utifrån deras fysiska genetiska skillnader som raser lättast särskiljs och identifieras.) Medlemmar av samma ras delar särskiljande genetiska egenskaper eftersom de delar en gemensam genetisk härkomst och en följdriktig snarlik genuppsättning. De är i stånd att inte bara frambringa avkomma (vilket alla medlemmar av samma art kan göra), utan även att frambringa avkomma som dessutom delar och bibehåller deras rasligt unika genuppsättning samt dess distinkta särdrag och egenskaper. När medlemmar av skilda raser korsar sig kan de inte frambringa avkomma med rasliga egenskaper som är utmärkande för båda föräldrarnas härkomst. De distinkta rasliga egenskaperna hos den ena eller båda föräldrarna blir antingen negerade eller försvagade i och med att deras rasligt unika, och därför ömsesidigt oförenliga, genuppsättningar splittras eller försvagas.

Förklaringarna till mänsklig raslig mångfald har varit lika varierande som mångfalden själv. Varje kultur och varje tidsålder har haft sin för-

1. "[V]arje nu levande mänsklig befolkning har korsat sig med varje annan mänsklig befolkning med vilken den haft omfattande kontakt." Jared Diamond, *The Third Chimpanzee: The Evolution and Future of the Human Animal*, (HarperCollins 1992), s. 34. Om två mänskliga befolkningar inte korsade sig under förhållanden av omfattande kontakt skulle taxonomisk konsekvens fordra att de klassificerades som skilda arter. Det är nu erkänt att många geografiskt separerade arter som betraktats vara åtskilda i själva verket är i stånd att korsa sig, och många har gjort det när de förts samman till omfattande kontakt och därvid frambringat hybrida individer och populationer. "Närbesläktade biologiska arter är ofta fertila med varandra, och kan ibland och ibland inte frambringa fertil avkomma när de korsar sig." Christopher Stringer och Clive Gamble, *In Search of the Neanderthals*, (Thames and Hudson 1993), s. 193.

klaring, och de mer toleranta av dem har till och med haft mer än en, men sanningen var för det mesta okänd, och den allmänna regeln är att det okända förklaras av sägen, myt eller religion, vilka i de flesta kulturer är en och samma sak. Den forntida babyloniska skapelseberättelsen anammades av judendomen, som förde den vidare till kristendomen och islam. Såsom den förkunnades av dessa två expansionistiska, universalistiska och ofta intoleranta religioner, förblev denna babyloniska skapelseversion och förklaring till mänsklig mångfald praktiskt taget obestridd fram till den moderna vetenskapens tillkomst.

Vetenskapen föredrar naturliga förklaringar framför övernaturliga och utvidgade successivt de förstnämnda på bekostnad av de sistnämnda. Såsom förklarats av vetenskapen – med början i och med publiceringen av Charles Darwins *The Origin of Species by Natural Selection* år 1859 – förorsakas livets mångfald, mänskligt såväl som icke-mänskligt, av en process av för det mesta successiv förändring kallad biologisk evolution. Livet fortskrider från en form till många former. I takt med att livsformer utvecklas och breder ut sig tenderar olika grupper att bli åtskilda och förlora kontakten med varandra. Denna förlust av kontakt, för det mesta förorsakad av geografisk separation, skapar ett förhållande som kan hänvisas till som *reproduktiv isolering*. Denna reproduktiva isolering eller separation av olika grupper hindrar dem från att korsa sig med varandra, och genom detta verkar den som den stora katalysatorn för divergerande evolution, den nödvändiga förutsättningen för livets differentiering. Väl en gång isolerade tenderar de olika populationerna att följa divergerande evolutionära riktningar som resulterar från olika slumpmässiga mutationer, gensvar på skilda omgivningar och andra selektiva påtryckningar.

Om reproduktiv isolering upprätthålls kommer slutligen de skillnader som skapats av den divergerande evolutionens process att bli tillräckliga för att de två populationerna inte ska korsa sig med varandra ens då de kommer i kontakt och bebor samma geografiska område. När denna grad av differentiering uppnåtts definieras de olika populationerna som separata arter. Sålunda hänvisar man även till den divergerande evolutionens process som *artförgrening*, varigenom populationer delar upp sig och utvecklar sig till nya och distinkta arter. Divergensprocessen – eller livets differentiering – upphör inte i och med skapandet av nya arter, utan fortsätter i takt med att varje ny livsförgrening frambringar nya förgreningar och underförgreningar, då varje ras utvecklar sig till en ny art som i sin

tur förgrenar sig till nya raser. I denna dynamiska och kreativa process är en ras en protoart eller art i vardande, en potentiell ny art i de tidigare stadierna av artseparation och artskapelse.

Den divergerande evolutionen är orsaken till den stora mångfalden hos de levande ting, mänskliga och icke-mänskliga, som befolkar vår planet. Den har utvecklat livet från enkelhet och likformighet till komplexitet och mångfald, och har genom att göra detta skapat mänskligheten i all dess komplexa variation och rika mångfald. Den mänskliga artens divergerande evolution har skapat olika förgreningar eller raser, var och en genetiskt distinkt från de övriga. Processen av människans divergerande evolution har i sig varit komplex, med många förgreningar och underförgreningar, då varje förgrening själv delar upp sig i separata och skilda förgreningar.

Biologer har ansträngt sig hårt för att klassificera de olika livsformerna och deras förhållande till varandra. I detta försök att organisera föremålen för en dynamisk, kaotisk och oavbruten process av evolutionär förändring, att bringa begriplig ordning i en till synes obegriplig variationsrikedom, har det förekommit en tendens att reducera det komplexa till det enkla så att fakta lättare kunnat presenteras och förstås. När det handlar om något så komplext som människans rasliga mångfald måste nästan varje försök till klassificering vara en förenkling i någon utsträckning. Vare sig de är enkla eller komplexa, måste emellertid giltiga klassificeringar ägna vederbörligt beaktande åt alla relevanta faktorer.

Morfologiska (yttre fysiska) särdrag och kännetecken är den rasliga identitetens huvudsakliga bestämningsfaktor som i allmänhet vinner företräde framför andra faktorer i händelse av oenighet. Den rasliga identitetens övriga bestämningsfaktorer – som biokemisk och molekylärgenetisk analys – är ofta överensstämmande med den morfologiska identifikationen när man lämnar utrymme för den omfattning av individuell variation man kan förvänta sig att finna för dessa särdrag inom en ras. Den mänskliga genomen eller genetiska koden består av ungefär 100.000 gener, som var och en består av många tusen ”genetiska bokstäver”, eller nukleotider av DNA (DioxyriboNucleicAcid), vilka tillsammans bildar tre miljarder baspar. (Dessa geners samverkan vid frambringandet av genetiska särdrag är ofta komplext. Åtminstone fem olika gener samverkar för att bestämma hudfärg, och så många som 100 samverkar för att bestämma hudstrukturen.) Människosläktets olika raser delar 99,9% av sina tre miljarder bokstäver gemensamt, vilket begränsar deras genetiska olikheter till

0,1%, ett förhållande som representerar omkring tre miljoner genetiska skillnader eller mutationer. (Människan delar 98,5% av sitt DNA med schimpansen, vår närmaste nu levande icke-mänskliga släkting.)

Den moderna mänsklighetens rika rasliga mångfald har den geografiska separationen, och den reproduktiva isolering som denna separation skapat, att tacka för sin existens. Människosläktet uppstod i Afrika. (Beläggen pekar närmare bestämt på Östafrikas grässlätter eller savanner för mer än två miljoner år sedan som födelseplatsen för släktet Homo.) Om det hade stannat kvar där och begränsat sin existens till enbart Afrika (som gorillorna och schimpanserna gjort, liksom många andra släkten), skulle mänsklighetens grad av raslig mångfald ha varit mycket mindre än vad den blivit, och den stora majoriteten av mänsklighetens olika raser som existerat under de senaste två miljoner åren, liksom den stora majoriteten av dagens raser, skulle aldrig ha existerat. Det skulle ha funnits betydligt färre förgreningar i det mänskliga familjeträdet. Men människan begränsade inte sin tillvaro till Afrika söder om Sahara. De icke-afrikanska rasernas förfäder emigrerade ut ur Afrika och spred sig till nästan varje beboeligt område på jorden.²

Det förekom troligen en följd av migrationer ut ur Afrika söder om Sahara, och en del populationer kan ha migrerat tillbaka. Hela historien om den mänskliga evolutionens ofantliga resa återstår att förtäljas, eller upptäckas, och kommer troligen aldrig att bli känd i sin helhet. Men när människans tidiga förfäder en gång migrerat ut ur Afrika och spritt sig över världen blev de olika populationerna geografiskt separerade från varandra, med få eller inga möjligheter att korsa sig med varandra. Under sådana förhållanden av reproduktiv isolering skapade den divergerande evolutionens process den rasliga mångfald som är utmärkande för varje art eller släkte med vidsträckt geografisk utbredning, inklusive människans rasliga mångfald såsom vi känner den idag och i historien. Den moderna människan är en global art som åtnjuter en världsomspännande utbredning och besitter den rika rasliga mångfald som man skulle kunna förvänta sig att evolutionen skulle skapa utifrån en sådan utbredning.

Inom rasklassifikationen finns det ofta en tendens att gruppera ett brett spektrum av skilda rasliga typer samman till en ras i ett försök att inrym-

2. Kvarlevor av *Homo erectus* från Java har konstaterats ha sitt ursprung för 1,8 miljoner år sedan. "How Man Began", *Time* (14 mars 1994), s. 81-87.

ma all mänsklig variation inom ett fåtal mycket brett definierade raskategorier. Det är svårt att dra en riktig rasgräns eller skiljelinje, både i biologiska och geografiska termer, när man arbetar med så breda klassifikationer. Som regel gäller att vad dessa breda raskategorier vinner i enkelhet förlorar de i noggrannhet. De kan bara betraktas som användbara om de erkänns vara en första nivå av uppdelning av arten i underavdelningar – i vad som vanligtvis hänvisas till som *underarter* – som grupperar samman ett antal skilda raser som delar mer särdrag gemensamt med varandra, och är närmare besläktade med varandra, än med raserna i de övriga brett definierade kategorierna (eller underarterna).

Underarter är de bredaste rasliga grupperingar eller uppdelningar in i vilka mänskligheten förgrenat sig under loppet av sin divergerande evolution. Den första förgreningen ägde rum mellan de människor som stannade kvar söder om Sahara och de som utvandrade därifrån. De förstnämnda utvecklade sig till Afrikas *kongoida* och *kapoida* underarter söder om Sahara. De övriga förgrenade sig vidare och utvecklades till tre andra distinkta underarter: den *kaukasoida* i Europa, Asien väster om Himalaya och Afrika norr om Sahara; den *mongoliska* i Asien öster om Himalaya och de amerikanska kontinenterna (vars ursprungliga invånare separerade från Nordostasien och utvandrade till Amerika, troligen för mindre än 30.000 år sedan); och den *australoida* i Australien, Melanesien och Nya Guinea.

En ras är en population som delar både en gemensam biologisk härkomst och i all väsentlighet liknande och ömsesidigt kompatibla genetiska särdrag som skiljer den från alla andra populationer och inte försvagas eller förloras genom fortplantning inom gruppen. Därför kan en mänsklig förgrening bara betraktas som en ras när dess olika element är tillräckligt homogena – eller genetiskt kompatibla – för att de ska kunna korsa sig fritt utan att negera eller försvaga sin unika genupsättning och rasliga särdrag. Eftersom åtskilliga av de vidaste rasgrupperingar som nämns ovan inkluderar tydligt skilda folk som inte kan korsa sig med varandra utan att negera eller försvaga de rasgenetiska särdragen från den ena eller båda föräldrarna (exempelvis omfattar den kaukasoida gruppen så tydligt skilda och separata folk som Sveriges, Italiens, Armeniens, Egyptens, Irans och Indiens, och den mongoliska gruppen omfattar så skilda folk som Koreas och Malaysias samt Perus indianer) är det uppenbart att dessa grupperingar är för vida för att korrekt definieras som raser, utan borde

riktigare betraktas som underarter – eller grupperingar av mer eller mindre besläktade, men fortfarande distinkt separata, raser inom en art. [se essän *Människans raser* för mer detaljerad information i det här ämnet]

Reproduktiv isolering, tillhandahållen av geografisk separation, möjliggjorde den divergerande evolutionen och den stora kreativa bedriften av människans rasliga mångfald – en process som fortfarande pågår och ständigt förfinas. Divergerande evolution är orsaken till raslig mångfald. Reproductiv isolering är det förhållande som krävs för att divergerande evolution ska äga rum. Raskorsning är den divergerande evolutionens stora hämmande eller motverkande kraft, och förekommer undantagslöst – och kan bara förekomma – när skilda raser bringats i kontakt och reproduktiv isolering inte råder. När raskorsning förekommer i liten skala bromsar eller hindrar den divergerande evolution från att äga rum, men får den inte att upphöra eller kastas om. När den förekommer i stor skala förhindrar den divergerande evolution från att äga rum, upprätthåller likformighet och föregriper skapandet av mångfald. Om den divergerande evolutionen redan har ägt rum och mångfalden redan skapats, verkar raskorsningen för att kasta om processen av evolutionär divergens, att omindetgöra eller rasera den rasliga mångfald och de skillnader som har skapats och återvända till likformighet. Således är reproduktiv isolering lika nödvändigt för rasligt bevarande som det är för rasligt skapande. Evolutionens förlopp och kommande generationers genetiska sammansättning bestäms av oräkneliga individers fortplantningsbeslut. Reproductiv isolering garanterar att de individer som fortplantar sig kommer att fortplanta sin egen rasliga typ, då det effektivt begränsar deras val av partners till deras egen rasliga typ.

Raslig korsning har ägt rum under hela den mänskliga evolutionens gång och hämmat eller kastat om den skapande processen av evolutionär divergens. Men geografisk separation har – genom att tillhandahålla de förhållanden av reproduktiv isolering som krävs för att divergerande evolution ska förekomma och för att den resulterande rasliga mångfalden ska bevaras – i tillräcklig grad begränsat raskorsningens omfattning för att tillåta den evolutionära divergensen att fortsätta. Så länge som rasernas förhållande av reproduktiv isolering består och bevaras, kommer den rasliga mångfald som skapats av den divergerande evolutionens process också att tendera att bestå och bevaras. Men om den går förlorad kommer kontrae-

volutionens eller degenerationens omvända process av raskorsning att tendera att bli starkare och förflytta de korsande raserna bort från mångfald och mot likformighet och negation av unika och distinkta rasliga särdrag. Reproduktiv isolering – som möjliggjorts av geografisk separation – är det förhållande som krävs för både skapandet och bevarandet av raslig mångfald.

Geografisk separation skulle inte behövas för att förhindra raskorsning om olika raser inte korsade sig med varandra, eller om något annat effektivt medel för reproduktiv isolering vore praktiskt möjligt, men givet det faktum att många individer av skilda raser verkligen korsar sig med varandra närhelst de bebor samma territorium under en viss tidsrymd, är geografisk separation det enda effektiva förebyggande hindret. Till och med om man bortser från raskorsningens verkan, skulle geografisk separation troligen fortfarande fordras för alla de olika rasernas fortsatta existens på lång sikt. Om de bebodde samma territorium skulle den resulterande konkurrensen mellan raserna i den mångrasliga omgivningen ha olika verkan på de inblandade raserna. En del raser skulle kunna frodas i den mångrasliga omgivningen medan andra skulle drabbas av en tillbakagång i befolkningen, inte bara i relativa termer av befolkningsandel utan även i absolut bemärkelse.³ Sålunda tenderar de rasliga förändringar som äger rum i en mångraslig omgivning i riktning mot en reduktion av människans totala rasliga mångfald. Det är därför vilseledande att likställa mångrasliga omgivningar eller samhällen med raslig mångfald, då den långsiktiga verkan av sådana mångrasliga förhållanden i själva verket är en minskning och negering av mångfalden.

Den ideologi eller det system av övertygelser och värderingar som gynnar ett mångrasligt socialt tillstånd, som kan hänvisas till som mångkultur, beskriver ofta detta tillstånd som ”raslig mångfald”. Det är ett slag av

3. Gauses lag om uteslutning fastslår att flerfaldiga djurarter med samma behov inte kan samexistera under någon längre tidsperiod inom samma habitat. Alla utom en kommer slutligen att utplånas. Denna lag kan också tillämpas på mänskliga raser som bebor samma territorium, där den evolutionärt framgångsrikare rasen (vanligtvis mätt i populationens tillväxttakt) slutligen assimilerar eller ersätter sina konkurrenter. Det faktum att den *hominida* familjen inrymmer endast ett överlevande släkte, *Homo*, som ersatt alla de övriga, och att släktet *Homo* inrymmer endast en överlevande art, *sapiens*, som ersatt alla de övriga, så att dess närmast överlevande släkting är schimpansen från pongidfamiljen, torde vittna om att denna lag gjort sig gällande under den mänskliga evolutionens gång.

raslig mångfald, men ett slag som består av sammanblandning av skilda raser på samma territorium, vilka tidigare var geografiskt separerade och vars mångfald – och existens – skapats och bevarats av det förhållandet av separation. Det är ett slag av raslig mångfald som kränker de förhållanden (till exempel reproduktiv isolering) som skapat raslig mångfald och krävs för dess fortsatta bevarande, och skapar de förhållanden av omfattande kontakt som främjar raskorsning och den rasliga mångfaldens följaktliga förgörelse. Det är egentligen ett annat slag av social mångfald, raslig mångfald i social bemärkelse, men i biologisk, genetisk och evolutionär bemärkelse är det antimångfald, eftersom dess verkan är destruktiv för den rasliga mångfald som skapats av den divergerande evolutionen.

Det står klart att det finns mer än ett slag av raslig mångfald. Det finns den sociala form som främjas av mångkultur, i vilken olika raser blandas samman i ett mångrasligt samhälle och försätts i ett förhållande av omfattande kontakt där raskorsning undantagslöst tenderar att ersätta mångfalden med likformighet, och det finns det biologiska slag i vilket de olika raserna skapades genom den divergerande evolutionens process, och i vilket de bevaras, under förhållanden av separation och reproduktiv isolering. De två typerna bör inte förväxlas, då de i själva verket är två oförenliga motsatser. På lång sikt kan man inte ha båda, eftersom den sociala formen verkar destruktivt på den biologiska formen; ej heller kan man vara för båda, eftersom befrämjandet av biologisk raslig mångfald fordrar motstånd mot mångrasliga samhällen. Om biologisk raslig mångfald ska bevaras måste social raslig mångfald – sammanblandningen av de skilda raserna i ett mångrasligt samhälle – undvikas. Rasligt bevarande fordrar bevarandet av de förhållanden av geografisk separation som möjliggjort skapandet av olika raser genom divergerande evolution.⁴

Den raskorsning som är en oundviklig konsekvens av ett mångrasligt samhälle (utan vilken de olika raserna skulle ha nödgats bli klassificerade som skilda arter) adderar ett nytt element till den sociala rasliga mångfalden i form av den rasblandade eller hybrida avkomman till föräldrar av skild raslig härstamning. Men detta hybrida element bidrar inte till den biologiska rasliga mångfalden, eftersom det är skapat genom korsning istället för genom skapandet av nya genetiska särdrag genom divergerande evolution. Det tar befintliga genetiska kännetecken från de båda föräldrarnas skilda rasliga härstamning och blandar dem antingen samman till en ny kombination, blandar dem samman till ett mellanting eller, om

de är recessiva, försvagar eller negerar deras förekomst. Dessa hybridiserade omkombinationer av rasgenetiska särdrag reducerar i själva verket, och är destruktiva för, den biologiska rasliga mångfalden i den utsträckning de ersätter eller uttömmar föräldrarnas rasliga härkomst och de genetiska kombinationer som skapats och förädlats av evolutionen.

De två motstridiga krafterna i rasernas tillvaro – liksom i allt livs tillvaro, ty raser är livets förgreningar – är livets och dödens krafter, skapelsens och förgörelsens. Den skapande kraften för en ras, likväl som för alla de levande tingens stora variation och mångfald, är den divergerande evolutionens eller artförgreningens process, livets förgrening till separata och distinkta former. Emedan det bara finns ett sätt att skapa en ras, bara en kraft av raslig skapelse, finns det många sätt som en ras kan dö på, många krafter av raslig förgörelse. De ökända ”Apokalypsens fyra ryttare” representerar en del av de destruktiva krafter som har varit verksamma under historien och i vår egen tid. Men den rasligt destruktiva kraft som är den exakta motsatsen eller antitesen till divergerande evolution är korsning – konvergensens kraft. Den ointetgör, förgör eller raserar den mångfald som skapats av den divergerande evolutionen och blandar skilda raser samman i ett mångrasligt socialt förhållande som målände och riktigt hänvisas till som en ”smältegel”, där de rasligt distinkta och unika genuppsättningar som skapats genom evolutionen löses upp i den gemensamma blandningen och alla distinkta särdrag och skillnader förstörs och går förlorade i en raslig härdsma.

Under livets hela historia har den divergerande evolutionens kreativa kraft på det hela taget varit betydligt starkare än den konvergerande korsningens motsatta destruktiva kraft. Livets enorma variation och mångfald vittnar uttrycksfullt om den divergerande evolutionens triumf över sitt motstånd. Om den konvergerande korsningen hade triumferat skulle evolutionen ha hämmats och förhindrats, och i stället för att ha givit upphov till en multilinjär komplexitet av många livsformer skulle jorden ha varit värd för en monolinjär utveckling av en enda livsform.

Men den divergerande evolutionen – och den biologiska divergens den skapade – gynnades av de divergerande livsformernas geografiska sepa-

4. Den sociala rasliga mångfaldens – eller blandrasismens – ideologi förringar eller förnekar ofta värdet, betydelsen eller till och med själva existensen av biologisk raslig mångfald. Detta är förenligt med det faktum att de mångrasliga sociala förhållanden den befrämjar är destruktiva för den biologiska rasliga mångfalden.

ration till olika territorier och samhällen där de blev reproduktivt isolerade. När geografisk konvergens – sammanförandet av de tidigare separerade raserna till samma territoriella utrymme – ersätter geografisk divergens, och ett mångrasligt socialt förhållande ersätter raslig separation, kastas de motstridiga kreativa och destruktiva evolutionära krafternas relativa styrka om, så att den biologiska konvergensens destruktiva kraft intar den dominanta ställningen över den biologiska divergensens kreativa kraft. Skapandet av mångrasliga samhällen förändrar den historiska maktbalansen mellan de motstridiga krafterna och ger den konvergerande korsningen ett övertag över den divergerande evolutionen.

Den moderna världen upplever precis en sådan förändring till förmån för raslig konvergens framför divergens. Efter omätliga tusentals år av divergerande evolution och skapande av raslig mångfald, som möjliggjorts av geografisk separation, ersätter den motsatta rörelsen mot mångrasliga förhållanden i allt högre grad divergens med konvergens. Oerhörda antal människors migration runtom i världen, som möjliggjorts av moderna framsteg inom transportteknologin, har underlättat utvecklingen av mångrasliga samhällen och omvandlingen av många tidigare rasligt homogena länder till mångrasliga. Detta migrationsmönster får det förhållande av raslig separation som möjliggjort skapandet av de olika raserna, och som många raser är beroende av för sin fortsatta existens, att upphöra. Såsom gäller för många andra teknologiska områden har transportteknologin framskridit mycket snabbare än vår förståelse för dess effekter eller utvecklingen av de filosofiska och moraliska begreppen för att hantera dessa effekter och undvika dem som är skadliga.

Alla raser och nationer har inte påverkats lika mycket av denna tidigare oöverträffade förändring i människans rasliga fördelning. De amerikanska indianfolken var de första att erfara de skadliga effekterna av den geografiska separationens upphörande, varvid de förlorade en stor del av sitt territorium till européer och afrikaner under de migrationer som följde efter Columbus upptäckter.⁵ Men under det rådande århundradet har Europas raser och nationer, och de nationer som skapats och bebotts av européer utomlands, som till exempel Förenta staterna, Kanada och Australien, påverkats i en långt högre grad än någon annan.

Konsekvenserna av detta enorma sammanförande av olika raser som tidigare utvecklats och bevarats under förhållanden av geografisk separation – vilket ersätter reproduktiv isolering med dess antitetiska motsats,

omfattande kontakt – är djupgående. Ändå har dessa konsekvenser fått föga uppmärksamhet och blivit ringa beaktade. Konsekvenserna för människans rasliga mångfald, både för dess fortsatta utveckling och för den fortsatta existensen eller bevarandet av den mångfald och variation som redan existerar, är särskilt stränga. Människans rasliga mångfald eller biologiska divergens är en produkt av den divergerande evolutionen, som i sin tur är en biprodukt eller ett naturligt resultat av de olika rasernas reproduktiva isolering genom geografisk separation. Om rasernas geografiska separation ersätts av mångrasliga sociala förhållanden kommer den reproduktiva isoleringen att gå förlorad. Man kan då förvänta sig att raslig divergens och mångfald kommer att ersättas av raslig konvergens (korsning) och en resulterande försvagning och förlust av raslig mångfald, i synnerhet bland de raser vars distinkta genetiska särdrag är mest recessiva eller vars födelsetakt är lägre och påverkas ogynnsammare av mångrasliga förhållanden.

Om de raser som är sårbarast för den rasliga korsningens effekter – på grund av sina genetiska egenskapers recessivitet eller sitt fortplantningsbeteendes känslighet – underkastas mångrasliga förhållanden i en tillräckligt stor skala är det troligt att de kommer att utplånas och deras distinkta särdrag gå förlorade, för att endast existera i en lösning med andra rasers särdrag, nedsänkta i ”smältdegeln” mångrasliga blandning. Om människans rasliga mångfald – som det tog tusentals generationer av divergerande evolution att skapa – ska bevaras, måste mångrasliga förhållanden – som kan förorsaka dess omintetgörande under bara några få generationer – förhindras. Bevarandet av raslig mångfald fordrar bevarandet av de förhållanden av raslig separation som gjorde och gör mångfalden möjlig.

Det urgamla förhållande av geografisk separation under vilket de olika raserna utvecklades och bevarades faller sönder under inverkan av två faktorer. Den första är moderna transportsystem. Den andra är en dominant ideologi, mentalitet eller livsåskådning som befrämjar omvandlingen av tidigare rasligt homogena samhällen till mångrasliga, och som betraktar bevarandet av raslig mångfald – den fortsatta existensen av olika raser såsom de skapats av evolutionen – antingen med likgiltighet, som en

5. De amerikanska indianerna led stora förluster av liv till följd av åtskilliga importerade sjukdomar, och förlorade merparten av sitt glesare befolkade territorium, i synnerhet i Nordamerika.

fråga av föga eller intet värde, betydelse eller omsorg, eller med oförbehållsam fientlighet som någonting att bekämpa.

Om världen ska göras säker för raslig mångfald – eller åter säker för raslig mångfald – måste till att börja med dess bevarande betraktas som en fråga av stort värde, betydelse och omsorg. Som den senegalesiske förespråkaren för bevarande Baba Dioum sade: ”I slutändan kommer vi bara att bevara det vi älskar.”⁶ På samma sätt som vi utvecklats etiskt till att hysa en känsla av vördnad för livet i allmänhet, och för mänskligt liv i synnerhet, bör vi även utveckla en känsla av vördnad för livets mångfald, och i synnerhet det mänskliga livets mångfald. På samma sätt som vi har lärt oss att betrakta det som gynnar livet som gott, och det som förgör livet som ont, bör vi även lära oss att betrakta det som gynnar livets mångfald som gott, och det som förgör den mångfalden som ont. En förändring i tänkesättet och medvetenheten, i värderingarna och sättet att se på världen, kommer att behövas för att skapa en sådan känsla av vördnad, uppskattning och omsorg för den rasliga mångfalden, samt motivationen att agera för dess bevarande.

En effektiv rörelse för rasligt bevarande skulle vara beroende av en känsla av uppskattning och vördnad för det som den sökte bevara. Den skulle även vara beroende av utvecklingen av en etikfilosofi som skänker stadga åt den vördnaden genom att utvidga begrepp om mänskliga rättigheter till raser. Endast under beskyddet från det etiska begreppet om rättigheter – i det här fallet rasliga rättigheter – kan raslig mångfald, existensen av skilda raser, skyddas och bevaras i en tidsålder då dess tidigare beskyddare – geografiska avstånd – inte längre är effektiva för att bevara det förhållande av geografisk separation som den rasliga mångfalden behöver för sin fortsatta existens. En etisk filosofi om rasligt bevarande fordras för att förse de olika raserna med de skyddade habitat – den geografiska separation som är det enda effektiva hindret mot raskorsning – som avståndets rämnade barriärer inte längre kan tillhandahålla.

6. Citerad i Edward O. Wilsons *The Diversity of Life*, (Harvard University Press 1992), s. 320.

KAPITEL II

Rasliga rättigheter

Rättigheter hör till det mänskliga intellektets ädlaste uppfinningar, det mest sublimes medel som hittills skapats för att styra samspelet mellan mänsklighetens medlemmar, både inom och mellan olika grupper. Rättigheter är ett koncept som fordrar övertygelse, ty i praktiken existerar rättigheter endast därför att – och i den utsträckning som – människor tror på dem. Rättigheter är värderingar som människor hyser och hävdar. De förs till existens genom människors erkännande, respekt och beskydd – genom utövandet av och tron på dem, förutan vilka de inte existerar. ”En värdering uppstår och blir socialt konstruerad först då en kritisk massa av personer, eller en inflytelserik minoritet, delar den och gör den normativ genom att orubbligt bete sig i överensstämmelse med den.”¹

Tron på rättigheter kan vara antingen en etisk eller en faktisk övertygelse. Rättigheter är ett etiskt begrepp, och en övertygelse att de borde tillämpas är en etisk övertygelse som uttrycker vad som antas vara etiskt riktigt eller felaktigt. Övertygelser som hänför sig till rättigheters natur – deras existens, ursprung, syfte och verkan – är faktiska övertygelser som uttrycker vad som tros vara faktiskt riktigt eller felaktigt. Till exempel är tron på en mänsklig rätt till frihet en etisk övertygelse, men övertygelser beträffande denna rättighets ursprung – huruvida den är medfödd i den mänskliga naturen, donerad av en Skapare, eller en social konstruktion såsom angivits ovan (och därmed troligen påverkad av människans natur) – är faktiska övertygelser.

De två formerna eller typerna av övertygelser, etiska eller faktiska, för-

1. Orlando Patterson, *Freedom*, Vol. I: *Freedom in the Making of Western Culture* (BasicBooks 1991), s. 41-42.

växlas ofta, men det är viktigt att det görs en tydlig distinktion mellan dem. Faktiska övertygelser är mer objektiva och hänför sig till yttre objekt eller företeelser som existerar utanför och oberoende av sinnet. Etiska övertygelser är mer subjektiva och hänför sig till något – mänskliga beteenderegler – som existerar i sinnet. Etiska övertygelser handlar främst om mänskligt beteende och består i grund och botten av vad vi anser att mänskligt beteende borde vara, eller när tidigare mänskligt beteende bedöms, borde ha varit. Faktiska övertygelser berör existensens eller icke-existensens hela spektrum, inklusive mänskligt beteende, och består i grund och botten av vad vi tror verkligen är, har varit eller kommer att vara, inte vad som borde vara eller borde ha varit. Faktiska övertygelser är inte nödvändigtvis faktamässigt sanna, och etiska övertygelser är inte nödvändigtvis etiskt riktiga. De är vad den troende tror är sant och riktigt.

En stor del av förväxlingen mellan faktiska och etiska övertygelser härifrån från uppfattningen att vissa faktiska och etiska övertygelser tenderar att vara förknippade eller förbundna med varandra, och detta leder till ett antagande om att dessa övertygelser bestämmer varandra. Detta är ett exempel på reduktionistiskt tänkande, som söker reducera komplexa frågor om mänskligt beteende och orsakssammanhang till en enkel förklaring. Men det mänskliga beteendets orsakssammanhang är inte enkelt. Det är enormt komplext och varierande, vilket är skälet till att det hindrar alla ansträngningar att underordna det vetenskapliga lagar om oföränderlig orsak och verkan, och studien av det förblir – trots ”samhällsvetenskapernas” alla ansträngningar och förespeglingar om motsatsen – mycket mer en konst än en vetenskap och kommer alltid att vara det så länge som människor förblir varelser med fri vilja. Trots den stora inverkan som genetiska eller ärvda särdrag har på mänskligt beteende, finns det så många andra slumpartade och växelverkande influenser – både i sinnets inre funktion och den yttre omgivningen – att de trotsar alla försök att reducera det mänskliga beteendet till vetenskapliga plan av förutsägbarhet och kontroll.

Mänskliga känslor, värderingar, behov och önsknings påverkar ofta utvecklingen av etiska övertygelser, principer och uppföranden (vilka vanligen förändras under utvecklingens lopp, med resultatet att etiska uppföranden ofta inte stämmer överens med etiska övertygelser) mycket mer än vad faktiska övertygelser gör, med resultatet att det etiska uppförandet ofta skiljer sig kraftigt från vad personens faktiska övertygelser

skulle kunna få en att tro. Även om etiska övertygelser påverkas av faktiska övertygelser bestäms de därför inte helt, eller ens i första hand, av dem. Värderingar är vanligen mer inflytelserika i bestämningen av etiska övertygelser än vad faktiska övertygelser är. Värderingar täcker ett brett område från estetik till etik och kan snarare beskrivas som de kvaliteter i livet och tillvaron som anses vara betydelsefulla och önskvärda – ofta av subjektiva, känslomässiga eller undermedvetna skäl – än som trossatser. Typiskt för dem är att de sitter djupare och är mer motståndskraftiga mot förändring än övertygelser. När det råder en konflikt mellan värderingar och övertygelser är det ofta värderingarna som segrar och övertygelserna som antingen förkastas eller modifieras för att stämma överens med, stödja och förstärka värderingarna.

Det är passande att etiska övertygelser bör bestämmas av värderingars och faktiska övertygelsers kombinerade inflytande. Värderingar är en av de viktigaste distinktioner som skiljer mänskligheten från andra livsformer, mänskliga existensförhållanden från naturens obekymrade brutalitet, samt civilisation från barbari. Det står praktiskt taget bortom allt tvivel att den etiska tron på rättigheter beror mer på värderingars inflytande – i synnerhet moraliska värderingar – än faktiska övertygelsers, även om många filosofer utarbetat detaljerade argument för att rättfärdiga olika rättigheters existens på grundval av sina faktiska övertygelser. (Thomas Jefferson försäkrade i det ursprungliga utkastet till oavhängighetsförklaringen att det var ”heligt och obestridligt” att rättigheter var härledda från Skapelsen. Det slutgiltiga utkastet proklamerade den faktiska övertygelsen att människor begåvats med rättigheter av sin Skapare som någonting självklart.) En del värderingar kan vara inneboende (medfödda eller naturliga) i den mänskliga naturen. Om det finns inneboende värderingar kan man anta att de har en genetisk grund och – liksom alla genetiska egenskaper – är en produkt av, och föremål för, evolutionens process inklusive divergensen, varvid de vore troliga att skilja både mellan individer och mellan raser med skilda utvecklingsriktningar.

Emedan det är i sin ordning för etiska övertygelser att bestämmas av ett samspel mellan faktiska övertygelser och värderingar, är det inte lämpligt för faktiska övertygelser att bestämmas – eller ens påverkas – av etiska övertygelser och värderingar. Under ideala förhållanden bör faktiska övertygelser bestämmas av en process av objektiva resonemang vars främsta uppgift är det fortlöpande sökandet efter empirisk sanning. I prak-

tiken har emellertid faktiska övertygelser alltid varit mycket starkt påverkade, och till och med bestämda, av etiska övertygelser och värderingar. Faktiska övertygelser har dessutom ofta bedömts utifrån etiska övertygelsers normer – som etiskt goda eller fördärvliga snarare än faktiskt sanna eller falska.

Ideologier – system av värderingar, tankar och övertygelser som kan vara antingen sekulära eller religiösa – är ofta dogmatiska och kräver anpassning till sitt dogmsystem av föreskrivna övertygelser, både faktiska och etiska. Dogmatiska ideologier är intoleranta gentemot alla övertygelser som skiljer sig från de föreskrivna. Deras etiska övertygelser gör gällande att all avvikelse från de ortodoxa eller föreskrivna övertygelserna – inklusive varje icke-konformism beträffande övertygelse, antingen misstro eller hysande av motstridiga övertygelser – är omoralisk. Avvikande eller oortodoxa faktiska övertygelser betraktas inte bara som felaktiga på faktiska grunder, utan även – och kanske mer – på etiska grunder. I många ideologiskt dogmatiska samhällen har rättssystemen förföljt icke-ortodoxa eller icke-konforma faktiska övertygelser genom att straffa de individer eller grupper som hyst dem. Att hysa dessa faktiska övertygelser bedömdes som en tillräcklig moralöverträdelse för att rättfärdiga de mest extrema bestraffningar.

Vetenskapsmän, historiker, filosofer, teologer, konstnärer och många andra har upprepade gånger lidit förföljelse för sina faktiska övertygelsers skull när de avvikit från en dominant och intolerant ideologis föreskrivna övertygelser. De förföljdes inte så mycket på grund av att deras avvikande faktiska övertygelser felade i faktiskt hänseende – även om den ortodoxa ideologin bedömde dem som felaktiga – som på grund av att hysandet av varje avvikande övertygelse var etiskt fel, omoraliskt och intolerabelt. Filosofin, teologin och konsten framställer naturligtvis ofta etiska övertygelser, och det är tillbörligt för dessa etiska övertygelser att bedömas utifrån etiska normer som moraliskt riktiga eller felaktiga. Men de har också att göra med faktiska övertygelser, vilket även vetenskapen och historien har, och det är inte tillbörligt för dessa faktiska övertygelser att bedömas utifrån etiska normer som moraliskt riktiga eller felaktiga, eller utifrån några andra normer än normen för huruvida de är faktiskt sanna eller falska. Fastän faktiska övertygelser ofta påverkar etiska övertygelser – och det rättmätigt, eftersom etiken annars skulle riskera en farlig nivå av separation från den faktiska verkligheten – rättfärdigar inte detta

bedömningen av dem på grundval av deras förmodade etiska inflytande, även om deras inflytande skulle strida mot på förhand uppfattade etiska övertygelser. Etiska omdömen bör reserveras för etiska övertygelser.

Detta har olyckligtvis inte varit brukligt bland intoleranta ideologier – religiösa eller sekulära – vare sig i det förflutna eller i samtiden. De betraktar varje övertygelse – eller misstro – som skiljer sig från deras egna föreskrivna faktiska eller etiska övertygelser som ett hot och uppfattar varje hot i moraliska termer som etiskt felaktigt och ont. Detta bruk av att döma faktiska övertygelser på etiska grunder kan i allmänhet spåras till missuppfattningen att faktiska övertygelser bestämmer – eller är den enda orsaken till – etiska övertygelser. Enligt denna strikt reduktionistiska teori om orsakssammanhang kommer hysandet av faktiska övertygelser som skiljer sig från ortodoxa faktiska övertygelser att nödvändigtvis resultera i – eller förorsaka – annorlunda etiska övertygelser och annorlunda etiskt uppförande.

En faktisk övertygelse som förmodas ha ett mycket starkt inflytande på etiska övertygelser – och i förlängningen på etiska principer och uppföranden – är religionens faktiska trosstruktur som inkluderar tron på en gudomlig domare som observerar all mänsklig handling och kommer att belöna eller straffa dessa handlingar på det sätt de förtjänar i livet efter detta. Teorin om religionens sociala nytta förutsätter att denna faktiska övertygelse befrämjar etiskt uppförande. Men emedan detta säkerligen är riktigt i många fall, är det inte riktigt i många andra. Nästan varje person som hyser denna faktiska övertygelse har vid oräkneliga tillfällen överträtt de regler för etiskt uppförande som religionen förespråkar – uppenbarligen på grund av andra influenser än just denna faktiska övertygelse. Dessa överträdelser mot religiösa etiska övertygelser kallas synder, och det faktum att de är så vanliga till och med bland dem som hyser den faktiska övertygelsen att överträdelserna kommer att resultera i bestraffning vittnar om hur opålitliga faktiska övertygelser är som bestämningsfaktorer till etiskt uppförande när andra – och ofta starkare – influenser finns närvarande.

Förföljelsen av avvikande faktiska övertygelser, samt bruket av att fälla etiska omdömen om personer på grundval av deras faktiska övertygelser, är ett vanligt kännetecken på intoleranta ideologier. Ironiskt nog tycks dessa ideologier ofta vara mer benägna att fördöma en person etiskt för avvikande faktiska övertygelser än för avvikande etiska övertygelser. Den

kristna religionen var särskilt inflytelserik vid inrättandet av detta bruk i västvärlden, ett bruk i strid mot den västerländska humanistiska traditionen, som bedömde en persons karaktär eller etiska kvaliteter enbart på grundval av dennes etiska övertygelser och värderingar, inte hans faktiska övertygelser. Icke-konforma faktiska övertygelser (eller brist på övertygelse) gav upphov till mycket strängare kyrklig förföljelse än avvikande etiska övertygelser, för det var på faktiska övertygelser (inklusive begreppen om livet efter detta, Skapelsen, Gud, återuppståndelsen etc), inte etiska, som den kristna religionen var grundad. Tro på de ortodoxa eller föreskrivna faktiska övertygelserna kallades ”förtröstan”, och missstro eller icke-tro – eller hysandet av skilda övertygelser – kallades ”kätteri”. Förtröstan gäller bara faktiska övertygelser, inte etiska. Den stora vikt kristendomen fäster vid förtröstan både vittnar om och förklarar dess betoning av faktiska övertygelser. (Den niceanska trosbekännelsen, den kristna trons klassiska framställning, är en framställning av faktisk övertygelse.)

Under loppet av århundraden av kristen ideologisk dominans förföljdes oräkneliga ”kättare” för sina skilda faktiska övertygelser. Vetenskapens utveckling hämmades under lång tid av denna förföljelse, där fallet med astronomen Galileo bara är ett av de mer berömda exemplen. På hans tid försvarade kristendomen sina faktiska övertygelser beträffande solsystemets sammansättning. På senare tid har dess konflikt med vetenskapen fokuserat mer på de större och urgamla frågorna om Skapelsen, såsom universums ursprung (kosmologi) och livets ursprung, i synnerhet det mänskliga livet.

De intoleranta och dogmatiska sekulära ideologier som utvecklats under den moderna tidsåldern fortsatte bruket att fälla etiska omdömen om faktiska övertygelser och – så långt som det stod i deras makt att göra det – ansätta de faktiska övertygelser som stred mot deras policy och mål. Vetenskapen (i synnerhet när den hänför sig till studien av genetik, människans natur och individuella och rasliga ojämlikheter, skillnader eller mångfald), ekonomin och historien har varit de främsta måltavlorna för denna förföljelse av motstridiga faktiska övertygelser. De etablerade religiösa ideologiernas övertygelser upprätthölls under ledning av ett prästerskap som tog sig friheten att diktera övertygelser och värderingar. De moderna sekulära dogmatiska ideologierna betar sig på i grund och botten samma intoleranta sätt. Om de är ”etablerade” upprätthålls de av

statsmaktens polisiära och rättsliga maktapparat. Om de inte är etablerade är deras medel för kontroll mindre uppenbara, men inte nödvändigtvis mindre effektiva. I båda fallen leds kontrollen av vad som kan beskrivas som ett sekulärt ideologiskt prästerskap. Om ideologin är etablerad är detta ”prästerskap” koncentrerat i regeringen. Om ideologin inte är etablerad är dess prästerskap koncentrerat till de befattningar som utövar den största graden av kontroll över människors föreställningar, i synnerhet i den akademiska världen och kommunikations- och kulturmedia.

Den marxistiska ideologi som höll etablerad status i Sovjetunionen (1917-1991) var ganska flagrant i sin kontroll av vetenskapliga, ekonomiska och historiska faktiska övertygelser. Inom biologin hyste den en dogmatisk faktisk övertygelse om både människans jämlikhet och människans formbarhet och ansatte den faktiska övertygelsen – på genetikens nya vetenskapliga område – om förekomsten av medfödda mänskliga egenskaper som är både ojämlika och motståndskraftiga mot försök att förändra dem genom yttre påverkan. Dess ekonomiska faktiska övertygelser dikterades av godtyckliga etiska övertygelser och värdeomdömen och frambringade ett system som dömde sina utövare till materiell utarmning och slutligen kollapsade till följd av sina egna inre motsägelser. På historiens område hade den en dogmatisk faktisk tro på dialektisk materialism och förbjöd varje historisk tolkning eller faktisk övertygelse som avvek från denna doktrin.

De dominanta sekulära ideologierna i den moderna västvärlden har delat många övertygelser gemensamt med marxismen – vilka ofta kan spåras till samma underliggande etiska övertygelser och värdeomdömen – och har även tenderat att vara dogmatiska och intoleranta och typiskt nog ansatt och förtryckt faktiska övertygelser som stått i motsats till deras egna i den utsträckning det stått i deras makt att göra så. De har i synnerhet delat den faktiska tron på människans medfödda biologiska eller genetiska jämlikhet – en version av jämlikhetsideologin som är ganska skild från den först och främst etiska tro på människans rättsliga och politiska jämlikhet som Jefferson och många av de övriga upplysningsfilosoferna hade. Denna faktiska övertygelse hade sin början i vetenskapens fördarwinistiska era innan det fanns någon kunskap om evolutionen och genetikerna, och den har framhärdat till dags dato i en oavbruten ideologisk linje som – med en intolerant dogmatism av religiös intensitet – motsatt sig och sökt undertrycka utvecklingen av motstridiga faktiska övertygel-

ser genom att fördöma dem på etiska grunder. Studien av evolutionen och genetik har, i synnerhet när den hänfört sig till människans rasliga mångfald och olikheter, allvarligt hämmats av den organiserade – och ofta institutionella – intolerans, fientlighet och förföljelse den stött på närhelst den trotsat de dogmatiska faktiska övertygelserna hos den förhärskande ideologiska ortodoxin – och de värderingar och mål som den stödjer.

I historien, liksom inom vetenskapen, dominerar samma sekulära ideologiska element, och befrämjar de historiska faktiska övertygelser som tenderar att stödja deras ståndpunkt samtidigt som de söker förfölja och undertrycka de historiska övertygelser – eller tvivel – som skiljer sig från deras egna. Liksom på det vetenskapliga området för evolution och genetik, intar deras intolerans mot motstridiga historiska faktiska övertygelser typiskt nog återigen en attityd av etisk bedömning, och att hysa den avvikande övertygelsen fördöms som omoraliskt. Anpassning till de föreskrivna (eller ”politiskt korrekta”) faktiska övertygelserna krävs som en demonstration av god tro och upprätthålls ofta av enbart tro, emedan förmågan till kritiskt tänkande upphävts för den moraliska anständighetens skull. I en sådan intellektuell – eller antiintellektuell – omgivning, där övertygelser som inte stämmer överens med den ortodoxa ståndpunkten i praktiken förbjudits som kätteri, är sökandet efter objektiv sanning – inom vetenskapen eller historien – i själva verket begränsat till de faktiska övertygelser som den dominanta ideologin anser är acceptabla.

Kravet på anpassning, åtminstone utåt, till dessa ortodoxa faktiska övertygelser, samt acceptandet av den intellektuella frihetens resulterande begränsningar för att inte bli fördömd som omoralisk av den förhärskande ideologin, har en djupgående hämmande verkan på det fria uttryckandet av faktiska övertygelser. Avsikten hos dem som inlåter sig i fördömande av faktiska övertygelser på moraliska grunder kan bara vara att upprätthålla anpassningen till deras egna föredragna faktiska övertygelser genom undertryckandet av motstridiga övertygelser. De akademiker, intellektuella eller journalister som förirrar sig från de föreskrivna faktiska övertygelserna är troliga att få utstå vedergällning för detta genom olika negativa konsekvenser, och snart lära sig att gömma sina sanna övertygelser i dessa frågor, och detsamma gäller för andra som bevitnar deras belägenhet. Situationen påminner om Hans Christian Andersens berättelse *Kejsarens nya kläder*, i vilken förmågan att se någonting (i det här fallet obefintlig klädsel) som egentligen inte fanns (förtröstan eller tro

på de föreskrivna faktiska övertygelserna) betraktades som bevis på dygd, och oförmågan att se (tvivel på de föreskrivna faktiska övertygelserna) sågs som bevis på omoral, med resultatet att alla låtsades se någonting som inte existerade i verkligheten, bortsett från ett barn som var för oskuldsfullt för att hyckla.²

I all denna iver att fälla etiska omdömen över faktiska övertygelser har de etiska övertygelserna fått förhållandevis lite uppmärksamhet. Detta är ironiskt, för etiska övertygelser och subjektiva värderingar är ofta den underliggande orsaken och motivationen till denna intolerans mot icke-konforma faktiska övertygelser på etiska grunder. Om inte annat så borde detta påvisa de etiska övertygelsernas makt och betydelse, samt utgöra ett gott skäl till varför de borde sättas i uppmärksamhetens fokus.

Förekomsten av rättigheter är förmodligen det bästa – och säkraste – beviset för de etiska övertygelsernas makt och betydelse. Rättigheter är en etisk övertygelse. Rättigheter existerade inte förrän människor uppfann eller skapade dem. Människor skapade dem eftersom de hade en etisk övertygelse att de borde finnas. De hade denna övertygelse därför att deras värderingar ville att det skulle finnas rättigheter. Dessa värderingar var uttryck för den mänskliga naturens behov och önsknings, eller åtminstone för läggningen hos de människor som skapade rättigheter, liksom hos dem som erkände och accepterade vad de skapat, vars bekräftande av rättigheternas existens i varje generation varit så verkningsfullt att många tar deras existens för given och felaktigt tror att rättigheter

2. Inom vetenskapen anses det för närvarande vara omoraliskt att hysa en faktisk övertygelse om rasliga skillnader, raslig mångfald eller variation beträffande mentala särdrag med genetiskt ursprung (det vill säga skapade genom divergerande evolution), eller, med andra ord, en faktisk misstro till den föreskrivna faktiska övertygelserna om ras-genetisk jämlikhet, enformighet, icke-variation eller likhet, åtminstone beträffande mentala särdrag. Inom historien betraktas det för närvarande som omoraliskt att hysa en faktisk misstro – helt, delvis eller i viss grad – till den förföljelse eller utsatthet vissa grupper gör anspråk på att ha lidit, eller till de anspråk, som vissa grupper hävdar, om att framstående personer eller folk i det förflutna tillhört deras ras. Dessa faktiska övertygelser (eller tvivel) betraktas inte som faktiska fel, utan som etiska fel. De erkänns inte som faktiska övertygelser, utan som etiska brister och blir därför inte behandlade utifrån sina faktiska förtjänster eller vederlagda på faktiska grunder, utan förklaras vara olämpliga för beaktande av etiska skäl. De förbjudna faktiska övertygelserna fördöms som onda av den dominanta ideologin, och de som hyser dem fördöms som omoraliska, varmed undertryckandet av de obekväma övertygelserna och förföljelsen av dem som hyser dem rättfärdigas etiskt. De etiska övertygelserna hos de personer som hyser de etiskt för-

grundar sig på något självklart istället för på etik. Men de är en fråga om etik och om värderingar, ett väsen – eller en skapelse – av etiska övertygelser och värdeomdömen, ett praktfullt etiskt byggnadsverk som kommer an på en samstämmighet av övertygelser för att hålla dess struktur intakt, förutan vilken det skulle kollapsa. Det är därför som rättigheter så sällan erkänts i det förgångna (eller i nuet), därför som de så ofta vunnits endast till ett högt pris och efter svår kamp och därför som de måste vaktas intensivt för att inte gå förlorade.

För att uppnå en gemensam acceptans och vinna erkännande, bör rättigheter uppfylla vissa kriterier. Inte alla rättigheter – eller hävdanden av rättigheter – är lika giltiga. En del är godtyckliga och nyckfulla, tillämpade selektivt eller ojämnt, beviljade somliga men inte andra, genom en dubbelmoral beträffande tillämpning. Giltiga rättigheter gäller lika för alla genom en gemensam tillämpningsstandard och kan beviljas alla då det faktum att somliga har dem inte fordrar att andra förvägras dem. Det är denna ömsesidighet i erkännandet av rättigheter, varvid den ena parten erkänner samma rättigheter för andra som de vill ska erkännas för dem själva, som utgör grunden för den gemensamma acceptans som rättigheternas existens vilar på.

dömda faktiska övertygelserna anses inte vara relevanta för denna moraliska bedömningsprocess, då den dominantaste ideologin är mycket angelägnare att upprätthålla konformism beträffande faktiska övertygelser. Oavsett till exempel huruvida den vetenskapsman som har en faktisk övertygelse om rasliga genetiska skillnader eller ojämligheter hyser en etisk övertygelse att alla raser har lika rättigheter, eller huruvida den historiker som har en faktisk övertygelse att vissa påståenden om tidigare förföljelser inte är sanna, hyser en etisk övertygelse att sådana förföljelser är moraliskt felaktiga, fördöms båda ändå som omoraliska på grund av sina faktiska övertygelser.

Ingenstans är upprätthållandet av faktiska övertygelser genom etisk bedömning och skrämelse tydligare än i den akademiska världen. Om detta skulle förvåna ska man komma ihåg att historiskt har universitet och andra institutioner för högre utbildning oftare varit centra för befrämjandet och upprätthållandet av ideologisk ortodoxi och likriktning av övertygelser än för befrämjandet av intellektuell och akademisk frihet. Föreställningen om universitet som fristäder åt fria tankar, fria övertygelser och yttrandefrihet, som vi värdesätter så högt, är ett mycket ömtåligt ideal lanserat av den klassiska liberalismens ideologi och som ofta kränks av just de personer som gör anspråk på att värdera det högst. Så kallad ”politisk korrekthet” är blott återinförandet av den intoleranta normen genom framväxten av en ny dogmatisk och intolerant ideologi till en dominerande ställning.

Inte alla rättigheter är lika betydelsefulla. En del rättigheter vinner företräde framför andra, och de med den högsta prioritet kan hänvisas till som primära rättigheter. Primära rättigheter är de mest fundamentala och grundar sig på de mest grundläggande och allmänna av människans existentiella behov och önsknings. Först bland dessa kommer rätten till liv. Det är den rättighet på vilken alla andra kommer an och utan vilken alla andra skulle sakna betydelse. Denna rättighet inkluderar rätten till de förhållanden som fordras för liv, utan vilka rätten att leva vore meningslös. Att förvägra rätten till de förhållanden som livet kräver är att förvägra rätten till liv. Därefter, men knappast mindre betydelsefull, kommer en levande enhets rätt att kontrollera sitt eget liv, rätten att vara fri, till självbestämmande, oberoende och frihet, till suveränitet över sin egen existens, att vara sin egen herre och underkastad endast sin egen vilja.

Filosoferna inom Lockes och Jeffersons naturrättstradition tog ett stort etiskt steg framåt när de erkände och förespråkade dessa primära rättigheter. Liksom för alla giltiga etiska begrepp fann de en mogen och bred acceptans bland den breda massan, som redan var predisponerad att förstå och använda dem tack vare sina befintliga etiska övertygelser och värderingar – grundade på deras kulturella arv och traditioner och, enligt vad naturfilosoferna trodde, deras natur. Dessa primära rättigheter kallades naturliga rättigheter av naturrättstraditionens filosofer som bejakade deras existens eftersom de trodde att de var härledda från människans natur, inte skapade genom statsmaktens lagstiftning. I och med erkännandet av, eller den etiska tron på, dessa primära rättigheter reste sig mänskligheten till en högre nivå av etisk tillvaro och civilisation.

Från början erkändes dessa primära eller naturliga rättigheter inte bara för individuella levande varelser, utan även för de levande befolkningar som är den större helhet vars beståndsdelar utgörs av individerna – nämligen folk, nationer och raser. De tidiga naturrättsdokumenten, som exempelvis den amerikanska oavhängighetsförklaringen, bekräftade och förespråkade uttryckligen nationers och folks rättigheter till oberoende och frihet. Denna etiska övertygelse har fortsatt att växa och utvecklas, så att ett folks, en nations eller en etnisk grupps rätt till oberoende och självbestämmande i vår egen tid blivit en sedan länge etablerad internationell rätts- och moralprincip. Dess inflytande bidrog till avvecklingen av de europeiska kolonialimperierna efter andra världskriget, varvid de underkuvade icke-europeiska folken vann oberoende från europeiskt styre.

Trots att utvärderingen och förespråkandet av individuella rättigheter blomstrat, har samtidigt utvärderingen och förespråkandet av nationella, etniska och rasliga rättigheter avmattats sedan avvecklingen av de europeiska kolonialimperier. I själva verket har inflytandet från en global rörelse för att minimera och eliminera mänskliga egenheter, mångfald och skillnader motverkat och hämmat den fortsatta utvecklingen och erkännandet av rättigheter för befolkningsgrupper. Där nationella, etniska och rasliga rättigheter vidmakthållits har de emellertid ofta tillämpats selektivt och ojämnt, beviljats somliga, men inte andra, enligt en dubbelmoral.

Eftersom rasernas eller folkens primära rättigheter är en fråga av stor betydelse – i själva verket en fråga om liv och frihet – borde de tydligt beskrivas, bekräftas och erkännas för mänsklighetens alla rasliga eller etniska befolkningar. De rättigheter som hänför sig till liv och frihet, och de förhållanden som fordras för liv och frihet, är primära rättigheter. De övriga tillstådda rättigheter som inte är absolut nödvändiga för liv eller frihet, och särskilt de som strider mot andra folks rättigheter till liv och frihet, är sekundära rättigheter och bör ge vika när de strider mot primära rättigheter.

Strax efter sitt grundande efter det andra världskrigets fruktansvärda mänskliga förödelse producerade Förenta nationerna ett antal dokument som gav ökat rättsligt erkännande och status till det etiska begreppet om rasliga rättigheter. Dessa dokument behandlade folkets rätt till både liv och frihet (oberoende och självbestämmande). Det första svarade på anklagelser om folkmord under den nyligen avslutade konflikten, och det andra svarade på de växande kraven på frihet från koloniserade eller underkuvade folk och erkände deras strävanden som rättmätiga. Det följande avsnittet, hämtat ur *Encyclopædia Britannica*, beskriver en del av FN-dokumentets stadgar som sökte definiera och förhindra folkmord, och som gav verkingsfullt erkännande åt alla rasers rätt till liv och de nödvändiga förhållandena för deras fortsatta existens.

Enligt Förenta nationernas *Konvention om förebyggande och bestraffning av brottet folkmord*, som godkändes av generalförsamlingen 1948 och trädde i kraft 1951, är folkmord ett brott antingen det förövas i fredstid eller under krig (vilket skiljer det från brott mot mänskligheten, vilket är handlingar förövade i samband med brott mot freden, eller krigsförbrytelser), och uttryckt i dess termer ”betyder folkmord någon av följande handlingar förövade i avsikten att helt eller delvis förgöra en nationell, etnisk, raslig eller religiös grupp som sådan: (a) Att döda medlemmar av gruppen; (b)

Att förorsaka medlemmar av gruppen allvarlig kroppslig eller mental skada; (c) Att avsiktligt påtvinga gruppen levnadsförhållanden som är avsedda att leda till dess fullständiga eller partiella fysiska förgörelse; (d) Att vidtaga åtgärder avsedda att förhindra födslar inom gruppen; (e) Att med tvång förflytta barn från gruppen till en annan grupp.” Konspiration, anstiftan, försök och medverkan till folkmord är också straffbart. Förövare kan straffas oavsett huruvida de är konstitutionellt ansvariga styrande, offentliga ämbetsmän eller privatpersoner. Ett av konventionens resultat har varit fastställandet av principen att folkmord inte är en intern angelägenhet även om det förövas av en regering på sitt eget territorium (”en fråga väsentligen inom den inhemska jurisdiktionen”), utan en internationell angelägenhet.

I teorin var detta dokument ett stort steg framåt i erkännandet och främjandet av det etiska begreppet om rasliga rättigheter, men i praktiken har det tillämpats sällan och selektivt och ignorerats närhelst de med makt att ignorera det fann det vara oförenligt med deras egna mål. Dessutom har det fått förhållandevis ringa publicitet och därför haft ringa verkan på den allmänna uppfattningen om rasliga rättigheter. Särskilt dess definition av folkmord som omfattandes andra medel för raslig förgörelse än själva massmordet på individer är ett avgörande genombrott för begreppet om rasliga rättigheter då den erkänner att raslig förgörelse kan, och har kunnat, förorsakas av andra medel än just massmord. Detta är ett begrepp som definitivt inte blivit vida uppskattat eller förstått i masskulturen ännu, och ej heller vida publicerat i massmedia.

Den föga välmenande försummelsen av rasliga rättigheter är en lyx som mänskligheten inte har råd med om människans rasliga mångfald ska värdesättas och bevaras. Erkännandet, bekräftandet och försvaret av rasliga rättigheter – i synnerhet de primära rättigheterna till liv och frihet, eller oberoende – är också ett erkännande, bekräftande och försvar av det mänskliga livets och människans rasliga mångfalds värde och betydelse. Mänskliga rättigheter inkluderar rasliga rättigheter, för raser är mänsklighetens evolutionära förgreningar eller uppdelningar. Om människans olika raser ska kunna *samexistera* och dela planeten tillsammans måste de först komma överens om att erkänna, bekräfta och försvara alla rasers rätt att *existera*. Mänskligheten behöver anamma ett begrepp om rasliga relationer som grundar sig på principen om rasliga rättigheter, som låter de olika raserna dela jorden, deras gemensamma hem, tillsammans genom att garantera deras trygga besittande av egna rasligt exklusiva hemländer, länder där de kan åtnjuta de förhållanden av geografisk separation och

reproduktiv isolering som krävs för deras fortsatta existens. Denna ömsesidiga överenskommelse, avtalet om att godkänna och praktisera ett begrepp om rasliga relationer som grundar sig på principerna om rasliga rättigheter och bevarande, vilket främjar både mänsklighetens olika rasers samexistens och deras fortsatta existens, hänvisas här till som *Det rasliga fördraget*.

De rasliga rättigheter som framställs nedan för erkännande, bekräftelse och försvar, är samtliga primära rättigheter då de har att göra med antingen alla rasers rätt till liv – inklusive rätten till de förhållanden som krävs för fortsatt liv – eller alla rasers rätt att kontrollera sina egna liv och levnadsöden – till frihet, oberoende och självbestämmande. De är också etiska övertygelser, grundade på både värdeomdömen och faktiska övertygelser om rasernas existens och de förhållanden som krävs för deras bevarande (fortsatta existens) och välbefinnande. Slutligen är de även okränkbara rättigheter, då kränkningen av dem skulle innebära livets och frihetens upphörande. Tillsammans kan de betraktas som en *Deklaration om rasliga rättigheter*, den verkliga grunden för Det rasliga fördraget. De lyder som följer:

1. Alla raser har rätt att vara unika och olika, att vara sig själva och att älska, värdesätta och vara stolta över vad de är.
2. Alla raser har rätt att få sin existens och identitet erkänd, respekterad och beskyddad, att definiera, bekräfta och hylla sin existens och identitet och att befrämja sina rättmätiga rättigheter och intressen.
3. Alla raser har rätt till rasligt liv, rätt att leva, rätt att existera såsom de är och bevara vad de är, rätt att existera som en separat livsform och rätt till de förhållanden de fordrar för fortsatt liv, existens och evolution.
4. Alla raser har rätt till oberoende och fredligt självbestämmande, till raslig frihet, till separat utveckling, till exklusiv kontroll över sitt eget liv och existens, sin egen framtid och levnadsöde, fria från dominans, kontroll eller inblandning av andra raser.
5. Alla raser har rätt till sitt eget livsutrymme eller territorium, till ägandet av sitt eget rasliga hemland, att existera inom skyddade gränser, att inneha och besitta sitt eget land, åtskilt från och slutet för andra raser, som ett nödvändigt villkor för både deras fortsatta liv och oberoende.
6. Alla raser har rätt till självstyre, till sin egen suveräna och fullt oberoende regering för att styra sitt eget land, sitt eget liv och sin egen tillvaro och bestämma sin egen framtid.

7. Alla raser har rätt till sina medlemmars tillgivenhet, kärlek och omvårdnad, och denna rätt vinner företräde framför varje ideologi – eller system av övertygelser och värderingar – som befrämjar missämja eller alienation beträffande lojaliteter, eller censurerar raslig kärlek och omsorg.

8. Alla raser har rätt till exklusiv kontroll över sina egna barns skapelse, uppfostran, utveckling och utbildning, till kontroll över sin egen fortplantning – förnyandet av sitt rasliga liv, överföringen av sina gener och sin kultur till efterkommande generationer – fria från andra rasers inblandning.

9. Alla raser har rätt till raslig integritet, till exklusivitet, reproduktiv isolering och geografisk separation, att vara fria, trygga och säkra från rasblandningens och det rasliga ersättandets destruktiva effekter.

10. Alla raser har rätt till det materiella resultatet av sitt eget skapande och till att använda det resultatet till sin egen fördel, befriade från varje anspråk på det från andra raser.

Dessa rättigheter gäller likvärdigt och med samma utgångspunkt för alla raser. Ingen ras, oavsett dess status som antingen majoritet eller minoritet, har rätt att kränka någon ras ovanstående primära och okränkbara rättigheter. Det finns ingenting såsom minoritetsrättigheter eller majoritetsrättigheter, bara rasliga rättigheter, som är exakt de samma oavsett demografisk status som raslig majoritet eller minoritet. Vilka deras relativa antal än kan vara, besitter alla raser samma rättigheter som räknats upp ovan, inklusive samma rätt till liv och de förhållanden som fordras för liv, till sitt eget territorium eller hemland, till sin egen regering och till raslig frihet, oberoende, självbestämmande och kontroll över sin egen existens. Betecknandet av en rasgrupp som en majoritet eller minoritet beviljar den ingen speciell status som tillåter den att förvägra eller kränka en annan ras rättigheter. Ingen grupp, vare sig en majoritet eller minoritet, har rätt att förvägra eller kränka en annan ras rätt till de förhållanden den behöver för rasligt liv, frihet och oberoende eller till sitt eget territorium och sin egen regering. Därför har ingen ras någon rätt att befinna sig på en annan ras livsutrymme eller territorium, eller vara engagerad i en annan ras regering, eftersom det förstnämnda kränker den rasliga rätten till ett separat och rasligt tryggt hemland och det andra kränker den rasliga rätten till oberoende, suveränitet och självbestämmande. En raslig minoritets rättigheter är samma som en raslig majoritets, såsom räknats upp ovan, inklu-

sive rätten till sitt eget separata och oberoende land och regering.

Erkännandet och försvaret av de rasliga rättigheter som räknats upp ovan fordrar stöd för vissa övriga närbesläktade etiska övertygelser, värderingar, handlingssätt och ståndpunkter, samt bruket av vissa etiska principer, som inkluderar följande:

1. Stöd för den etiska övertygelsen eller principen att ingen ras bör vara slav eller tjänare åt en annan, att alla raser är ett mål i sig själva och inte ett medel för andras mål, att de bör tjäna och gagna sina egna mål och inte andras mål, samt att ingen ras bör blanda sig i eller orättfärdigt påverka någon annans angelägenheter eller utveckling.

2. Motstånd mot varje doktrin eller form av raslig supremati, dominans eller herravälde, varvid en ras är dominant, härskande eller herre över en annan och styr över, regerar, dominerar eller kontrollerar en annan, vare sig helt eller delvis, totalt eller partiellt, öppet eller dolt, med våld eller list.

3. Stöd för den moraliska principen om ömsesidighet som grunden för rasliga relationer, varvid samma rättigheter för alla raser erkänns (den rasliga Gyllene regeln).

4. Motstånd mot alla former av invasion, migration eller förflyttning, vare sig med våld eller fredliga metoder, av medlemmar av en ras in i en annans etablerade och erkända livsutrymme, territorium eller hemland.

5. Motstånd mot och förkastande av alla anspråk på överföring av rikedom från en ras till en annan eller anspråk på materiellt stöd som yrkas av en ras gentemot en annan, antingen som skadestånd för påstådda tidigare oförrätter eller för något annat skäl.

6. Förkastande av begreppet "kollektiv skuld" som håller alla medlemmar av en raslig, religiös, nationell eller etnisk grupp ansvariga för oförrätter begångna av vissa medlemmar av gruppen, och därmed gör hela gruppen både skadeståndsskyldig och till föremål för bestraffning.

7. Motstånd mot varje form av folkmord eller raslig förgörelse eller försvagning, antingen det sker med eller utan sina offers samtycke eller samarbete, antingen det åsamkas av andra raser, är självförvållat eller en kombination av de båda, inklusive följande:

a. Varje handling, policy, värdesystem eller förhållande som förhindrar, hämmar, begränsar eller motverkar en ras framgångsrika fortplantning.

b. Varje handling, policy, värdesystem eller förhållande som för-

vägrar en ras de förhållanden den behöver för sitt fortsatta liv eller välbefinnande, i synnerhet mångrasliga förhållanden som förvägrar en ras det förhållande av raslig isolering den behöver för sin framgångsrika fortplantning förskonad från den rasliga korsningens destruktiva verkan.

c. Varje handling, policy eller process av rasligt berövande, undanträngande eller ersättande, varvid medlemmar av en ras flyttar, eller förflyttas, in i en annan ras etablerade, klart definierade och erkända livsutrymme, territorium eller hemland och berövar, tränger undan eller ersätter den.

d. Varje handling, policy, process eller förhållande som är resultatet av mänsklig handling och har som verkan att reducera eller försvaga en ras existens, eller förändra, förvränga eller försvaga dess rasliga särdrag och egenskaper, kortsiktigt eller långsiktigt, under den nu levande generationen eller under loppet av kommande generationer.

e. Varje handling, policy, process, värdesystem eller förhållande som främjar, uppmuntrar eller har som verkan att stegra det rasligt destruktiva bruket av raslig korsning.

f. Varje handling, policy, process, värdesystem eller förhållande som har effekten att bortföra personer från deras ras, till sinne eller kropp, fysiskt eller genom alienation av tillgivenhet och lojaliteter, och förflytta dem, eller deras tillgivenhet och lojaliteter, till en annan ras.

g. Varje handling, policy, process, värdesystem eller förhållande som motsätter sig, motverkar eller hindrar rasligt bevarande eller fortsättandet eller förnyandet av rasligt liv.

h. Varje bruk av beskyllningar om gångna oförrätter för att förvägra en ras dess rådande eller framtida vitala rättigheter och intressen, de förhållanden den behöver för att leva och bevara sin existens, i synnerhet dess egna exklusiva territorium och dess separation och oberoende av andra raser.

Den etiska tron på rättigheter, inklusive rasliga rättigheter, har en verkan på politiska, sociala och kulturella värderingar. Den fordrar i synnerhet att statsmakten erkänner och försvarar de rättigheter man tror på som en del av sitt grundläggande syfte. Den förväntar sig även att de domnanta eller ”gängse” sociala och kulturella institutionerna ska bejaka och stödja dessa rättigheter. Därför förespråkar den etiska tron på rasliga rättigheter följande etiska övertygelser och principer beträffande politiska, sociala och kulturella institutioner:

1. Övertygelsen att ett grundläggande mål eller syfte med statsmakten är att tjäna och bevara rasen, att försvara dess åtskildhet och oberoende, att tjäna dess intressen, i synnerhet dess vitala eller livsnödvändiga intressen och skydda den från utspädning, försvagning eller utplåning genom korsning med, eller ersättande av, andra raser. När en regering blir destruktiv för detta ändamål, eller skadlig för detta syfte, när den blir rasligt förtryckande genom att förvägra rasen dess vitala rättigheter – de förhållanden av oberoende, separation och reproduktiv isolering som fordras för dess fortsatta liv – eller när den hotar, äventyrar eller kränker någon ras vitala rättigheter eller intressen, sin egen ras eller någon annan ras, har rasens medlemmar därför rätten och det moraliska ansvaret att arbeta för den regeringens utbyte.

2. Övertygelsen att ett grundläggande mål eller syfte med en socialt, kulturellt och politiskt dominant moral, filosofi, ideologi eller religion, eller ett system av övertygelser och värderingar, är att tjäna och befrämja rasens välstånd, välbefinnande, hälsa och väl, i synnerhet dess vitala eller livsnödvändiga rättigheter och intressen, inklusive dess framgångsrika fortplantning, och att handla för att bevara dess existens. När en dominant moral, filosofi, ideologi eller religion blir destruktiv eller skadlig för detta mål eller syfte, eller när den främjar kränkningen av någon ras vitala rättigheter och intressen, sin egen ras eller någon annan ras, har rasens medlemmar därför rätten och det moraliska ansvaret att arbeta för den domnanta moralens, filosofins, ideologins eller religionens utbyte.

3. Övertygelsen att det främsta syftet med en internationell organisation är att främja Det rasliga fördraget och upprätthålla Deklarationen om rasliga rättigheter, främja de olika människorasernas samexistens och fortsatta existens genom att värna rasernas reproduktiva isolering, geografiska separation och politiska oberoende och förhindra någon ras kränkning av en annan ras rättigheter, oberoende eller åtskildhet.

Rasligt oberoende, suveränitet och självbestämmande har att göra med en ras rätt att utöva kontroll över sitt eget liv, sin existens, framtid och evolution samt sitt levnadsöde. Rasligt oberoende är kulturellt och ekonomiskt likväl som politiskt och biologiskt. För att verkligen kontrollera sitt eget liv måste en ras också utöva exklusiv och suverän kontroll över sin kultur, sin historia, sin konst och sina myter, sin självuppfattning, sin själ, sitt hjärta och sitt sinne, sin syn på sitt förflutna, sin samtid och sin

framtid, sitt syfte och sitt levnadsöde, sin natur och sin identitet. Ingen ras kan vara verkligt fri om en annan ras utövar kontroll över den, helt eller delvis, på något av dessa områden.

Suveränitet residerar i folket eller rasen, inte i en regering. Det är folket eller rasen som har ett levnadsöde, som är en levande del av livet, naturen och tillvaron, en naturlig enhet. Regeringen är en konstgjord enhet skapad av folket eller rasen för att tjäna dess ändamål och har i sig själv inget levnadsöde, och utan folket eller rasen inget syfte. En regerings suveränitet härleds från folket eller rasen, den förgrening av livet eller Skapelsen som den tjänar. Den är ett medel för att uppnå ett mål, inte ett självändamål. När dess handlingar och program blir destruktiva för regeringens rätta ändamål eller syfte, när den arbetar mot folkets eller rasens vitala eller livsnödvändiga intressen, som den skapades för att tjäna och på vars tjänande dess legitimitet beror, blir den illegitim och förlorar sitt etiska existensberättigande.

De förutnämnda rättigheterna och etiska övertygelserna, värderingarna och principerna är förenliga med – och kan betraktas som en logisk förlängning, utvidgning och utveckling av – den västerländska kulturens etiska, politiska och intellektuella tradition. Denna tradition inkluderar motstånd mot varje form av totalitarism eller diktatur, samt stöd för demokratiska politiska institutioner och individuella rättigheter, friheter och beskydd, inklusive yttrande- och uttrycksfriheten, den fria forskningen, tryckfriheten, föreningsfriheten samt tros-, religions- och samvetsfriheten. Den etiska tron på rasliga rättigheter utvidgar det etiska begreppet om mänskliga rättigheter till att uttryckligen inkludera, erkänna och respektera människorasernas likväl som individernas rättigheter.

Detta är en logisk och nödvändig utveckling, ty rasen är den helhet av vilken individen är en del, och det som är destruktivt för helheten är också destruktivt för dess delar. Individens verkliga intressen är intimt förbundna med, och förenliga med, dess ras intressen i en naturlig ömsesidighet eller intressegemenskap. De är sammanflätade av det biologiska släktskapets band – och delar samma gener, grunden för deras fysiska väsen – och ”minnets gåtfulla hågkomster” från tusentals generationer av gemensam härkomst och evolution.

För individer är att förneka sin ras att förneka sig själva, sin plats och roll i naturen, varifrån de kom och vad de är, skälet till deras existens likväl som deras existens högre syfte. Ändå är det vad de ombeds, lärs,

betingas och förväntas att göra av den för närvarande dominanta ideologin, samt att tro – etiskt och faktiskt – att detta förnekande är riktigt och sant. Den dominanta ideologins etiska övertygelser och värderingar förnekar rasliga rättigheter, motsätter sig förekomsten av skilda raser, rasliga olikheter och raslig mångfald, samt befrämjar politiska program som verkar destruktivt på den förekomsten. Dess mål är en värld utan olika raser och utan rasliga olikheter och raslig mångfald.

Mänskligheten har nått en punkt i sin utveckling – teknologiskt och moraliskt – där rasliga rättigheter krävs för dess rasliga mångfalds fortsatta bevarande. Vissa rasgruppers fortsatta existens är beroende av realiserandet av Det rasliga fördraget och de principer om rasliga rättigheter på vilka det baseras. Dessa principer har inte erkänts eller tillämpats i det förgångna, och ej heller är de ännu verksamma i nuet.³ De har ännu inte erkänts, bekräftats, beskyddats och tillämpats av de dominanta kulturella, sociala och politiska institutionerna. För ögonblicket är de bara ett etiskt begrepp, en föreställning eller övertygelse. De kommer att existera som ett reellt faktum endast när tillräckligt många människor hyser den etiska övertygelsen att de borde existera, vill att de ska existera och bekräftar och hävdar deras existens och därigenom får dem att existera genom viljans makt.

Denna process kommer an på både etiska övertygelser och värderingar. Människor vill att något ska existera först när de betraktar dess existens som en värdefull, viktig och önskvärd del av livet och tillvaron. Därför kommer rasliga rättigheter bara att existera när tillräckligt många människor betraktar dem som viktiga och önskvärda. För att göra det måste de först betrakta raser och vad de representerar som värdefulla, viktiga och värda att bevara – sin egen i synnerhet, men även andra raser och rasliga olikheter och mångfald i allmänhet. Om de gör det kommer de att göra rasliga rättigheter, och Det rasliga fördraget, till ett faktum.

Det kommer att vara ett stort steg framåt för mänskligheten. Det kom-

3. Därför är det inte konstruktivt att försöka tillämpa dessa principer på det förflutna, eller att döma tidigare generationer utifrån deras standard, eller att överdrivet älta tidigare gärningar som kränkt dem. Tidigare generationer befann sig i en situation olik den rådande, och *ex post facto*-tillämpningen av rådande värderingar och ideologier på det förflutna gör den gångna situationen orätt och vår förståelse en otjänst. Men då var då och nu är nu. Vårt bekymmer bör vara samtiden och framtiden, vart vi ska färdas härifrån, inte gångna tiders gärningar eller missgärningar.

mer att ersätta den uråldriga regeln om ”den starkes överlevnad” – ett existensförhållande som är civilisationens antites och som civilisationen successivt har sökt ersätta – med de rasliga rättigheternas värderingar och begrepp som den styrande principen för rasliga relationer, samt bekräfta och beskydda varje ras rätt till liv och frihet, existens och oberoende. Det kommer att bli Det rasliga fördragets värld, en värld med den rasliga mångfalden tryggad.

KAPITEL III

Raslig nihilism

Livet är en lång kedja av generationer. Varje generations existens är temporär, begränsad i tidsrymd, men det större livs existens som generationen är en förgänglig del av fortskrider genom de på varandra följande generationerna, som var och en efterträder och ersätter den föregående. Varje generation är en del av samma liv, och dess främsta uppgift är att fortsätta detta liv genom det framgångsrika skapandet av nästa generation, som kommer att ersätta den och fortsätta deras gemensamma liv. Livets olika förgreningar – arter och raser – är i sig separata och distinkta kedjor, sammansatta inte bara av genetiskt likartade individer i den för tillfället existerande generationen, utan även av ett potentiellt obegränsat antal generationer, var och en genetiskt sammanlänkad med sina förfäder och efterkommande.

Mänskliga livskedjor är kulturella såväl som genetiska. Varje generation överför både sin kultur och sina gener till sina efterträdare. Normalt sett inbegriper en raslig livskedja kulturella såväl som genetiska överföringar. Det är från sin rasliga livskedja, till vilken de hör och av vilken de själva är en del, som människor normalt erhåller sin identitet, sin självkänsla och sin känsla av att ha ett syfte, och inom vilken de definierar sig själva och sin existens. Generationerna i den rasliga livskedjan kommer och går, och utvecklas och förändras gradvis över tiden, men det liv de omfattar och delar gemensamt fortsätter genom den kedja som dess generationer bildar.

En livskedjas fortsatta existens kan inte tas för given. En livskedja kan upphöra att existera, kan avslutas, kan upphöra att fortsätta, trots ordets implikationer [det ord som här översatts med "livskedja" är "continuum" – övers. anm], om någon generation skulle misslyckas med att vidareföra

det arv som dess förfäders generationer efterlämnat. Detta gäller för varje slag av livskedja, kulturell eller genetisk, för varje art eller ras eller till och med för livet självt som helhet. Men bara mänskliga livskedjor kan avslutas med vilje. Endast mänskliga raser har den viljemässiga friheten att välja avslutandet av sin livskedja, avvisandet eller förkastandet av sitt kulturella eller genetiska arv, utplåningen eller utdöendet av sin sort, icke-existensen av det liv de utgör. Valet av raslig icke-existens framför existens, av raslig död framför rasligt liv, av rasligt upphörande framför rasligt fortsättande, avvisandet eller förkastandet av – eller viljan att avvisa och förkasta – den rasliga livskedja av vilken man själv är en del och till vilken man själv hör, är raslig nihilism.

Uttrycket nihilism är härlett från latinets *nihilum*, vilket betyder ”intet”. Nihilism är rent bokstavligt intetism. Det finns olika former av nihilism, som var och en antingen förnekar existensen, eller förespråkar icke-existensen – genom en reduktion till intet – av en kedja som existerat genom många generationer. Litterär och konstnärlig nihilism avvisar och förkastar distinktioner eller normer i litterära eller konstnärliga bedömningsgrunder eller värderingar. Moralisk nihilism är avvisandet och förkastandet av moraliska distinktioner, normer eller värden. Raslig nihilism är avvisandet och förkastandet av alla rasliga distinktioner och värden. Den antingen förnekar raslig existens eller eftersträvar dess *förintelse* – rent bokstavligt, dess reduktion till intighet, till icke-existens.

Den ideologiska motivationen för nihilism är ofta en radikal eller extrem jämlikhetsiver som söker avskaffa all ojämlikhet genom att avskaffa alla distinktioner, alla olikheter och all mångfald, såväl som alla värderingar och normer. Men vad dess motivation och form än är – vare sig den är moralisk, kulturell eller raslig – är nihilismen en ideologi av förnekande och förstörande. Den förnekar ofta själva existensen av den kedja den avvisar och söker förstöra, ovillig att medge att föremålet för dess destruktiva avsikter ens existerar. Liksom moralisk nihilism oftast gör gällande att moral inte existerar, förnekar den rasliga nihilismen ofta rasernas existens och hävdar att ingenting finns att skydda eller bevara. Detta är raslig *dekonstruktionism*, den ideologiska utplåningen av rasen eller ideologiska reduktionen av rasen till intet, som utdefinierar rasbegreppet ur dess existens genom att ”dekonstruera” dess begrepp eller klassifikationer.¹

Raslig nihilism är motsatsen eller antitesen till strävan efter rasligt

bevarande och bibehållande. Den motsätter sig rasligt bevarande (fortsatt rasligt liv) och de förhållanden som krävs för bevarande (separation och reproduktiv isolering). I ideologiska termer kan raslig nihilism definieras som ett system av föreställningar, övertygelser och värderingar som motsätter sig rasligt bevarande och bibehållande, som stödjer eller befrämjar orsakerna till raslig förgörelse eller kontraevolution, eller som förnekar rasliga rättigheter, framförallt den rasliga rätten till liv och till de avskilda förhållanden som fordras för fortsatt rasligt liv (rasligt bevarande).

En grundläggande del av nihilismen är att den avvisar och förkastar den fortsatta existensen av den livskedja som nihilisten är en del av och till vilken nihilisten hör. En raslig nihilist måste inkludera sin egen ras i sitt avvisande av fortsatt raslig existens. De måste avvisa och förkasta fortsättandet och bevarandet av sin egen rasliga livskedja, sin egen släktlinje och sitt eget arv. De som avvisar fortsättandet och bevarandet av sin egen ras är rasliga nihilister oavsett huruvida de även motsätter sig fortsättandet av andra raser eller inte. Således avvisar vissa rasliga nihilister endast

1. Detta förnekande är ofta underförstått eller indirekt, som i det följande uttalandet av *Miami Herald*-kolumnisten Joel Achenbach, som skriver att "...raser' är kolonisationstidens godtyckliga påfund." ("Robobaby", *Tropic*, 5 april 1992, s. 19.) Ibland är förnekandet genom dekonstruktion uttryckligt och direkt, som i de följande påståendena av Joan Steinau Lester, verkställande direktör för Equality Institute, ett "mångfaldskonsultationsföretag", som skriver: "Föreställningen om 'de vita' är ett påhitt från en tid då européer betecknade och klassificerade allting... 'Ras' är ett tanke-system skapat i syfte att upprätthålla separation och makt. Eftersom vi som en nation försöker att demontera 'rasliga' uppdelningar och ojämlikheter, är det dags att plocka isär de föreställningar och ord som skapats för att befästa de gamla traditionerna... Gott folk, ras är en större bluff än jultomten. Inte nog med att den här jycken inte bits, den existerar inte." ("Is he white? Is he black? And, can you always really tell?" *The Miami Herald*, 20 februari 1994, s. 3C.)

Det var i själva verket under det västerländska upptäckandets och utforskandets era – av vilken kolonisationseran var den sista expansionistiska fasen – som mänsklighetens olika raser blev medvetna om varandra, som verklig kunskap om människans rasliga mångfald började ersätta århundraden av myt och spekulation, och som studien av människans rasliga mångfald blev en seriös vetenskaplig disciplin. I den betydelsen "uppfanns" de olika raserna under den eran, eftersom det var då som de först studerades, definierades, kategoriserades, klassificerades och namngavs. De skapades emellertid inte av sådana handlingar, utan av samma process av divergerande evolution som skapat alla de övriga livsformerna på jorden, som också blev begreppsmässigt definierade först under kolonisationserans höjdpunkt av den engelske naturforskaren Charles Darwin.

fortsättandet och bevarandet av sin egen ras, medan de uttrycker sympati för fortsättandet av andra raser. Andra rasliga nihilister avvisar fortsättandet av samtliga raser, alla rasliga skillnader och all raslig mångfald, och eftersträvar en egalitär utjämning av hela mänskligheten till en enda likformig ras i enlighet med målet och drömmen för ”den enade Världens” ideologi.

Den rasliga nihilismen förutsätter i sitt avvisande av rasliga värden, omtanke och kärlek, och sitt mål av raslig utjämning, att det är fel att värdera, bry sig om eller älska sin ras, och ännu mer fel att värdera, bry sig om eller älska den mer än andra eller visa någon förkärlek för eller särskild omtanke om den. Detta strider mot livets naturliga tendens – och människans natur i synnerhet – att värdera sitt eget liv och sin egen av livets förgreningar högre än andra, att skänka dem särskild omtanke, uppmärksamhet, kärlek och tillgivenhet. Men den rasliga nihilismen kräver den egalitära utplåningen av alla rasliga särskiljanden och distinktioner vad gäller preferenser och omsorg, och hävdar att det är fel att värdera, bry sig om och älska sin ras i någon som helst utsträckning, ens lika mycket som andra raser, om det värdesättandet, den omtanken och kärleken inbegriper en önskan att bevara och fortsätta ens egen ras som en särskild sort distinkt från de övriga.

Raslig nihilism kan vara passiv likväl som aktiv, karaktäriseras av underlåtenhet likväl som aktiva handlingar, eftersom bevarandet eller fortsättandet av en livskedja ofta kräver positiva, upprätthållande och bejakande handlingar. Avsaknad av raslig omtanke eller intresse, avsaknad av positivt bejakande av rasliga rättigheter och värderingar, och accepterandet av rasligt förgörande åtgärder, är alla exempel på raslig nihilism genom uraktlåtenhet, likgiltighetens nihilism. Denna typ av raslig nihilism – helt enkelt brist på intresse, omtanke och omsorg, ofta omedveten och oavsiktlig – är den absolut vanligaste formen, och även den mest försåtliga. Inget uttalande uttrycker nihilismens essens bättre än den retoriska frågan ”Vem bryr sig?” Den är ett uttryck för förnekande och avvisande av omtanke, och till och med förakt för omtanke. Nihilismens grund är inte så mycket en militant och aktiv förstörelselusta som en mycket farligare resignation och passivitet som förkastar omsorg och kärlek för de saker och värden – inklusive civilisation, kultur, frihet, moral och ras – som det krävs ansträngning och engagemang för att upprätthålla, underhålla och bevara. Då nihilismen avvisar eller förnekar

värdet eller betydelsen av någonting, eller till och med förnekar dess existens, överser den med att det offras eller förgörs, och avskyr och fördömer såsom omoraliska dem som faktiskt bryr sig om det som hotas och söker upprätthålla och bevara det.

Under sådana förhållanden av raslig geografisk separation och reproduktiv isolering som vårdat och bevarat den rasliga mångfalden under tusentals generationer, utgjorde en utbredd likgiltighet inför rasliga angelägenheter knappast något hot mot rasernas bevarande. Men under mång-rasliga förhållanden, som blir allt vanligare i den moderna världen, har raslig likgiltighet kommit att bli ett stort hot mot fortsättandet av människans olika rasliga livskedjor. Om raslig mångfald ska kunna bevaras i den moderna världen, där de geografiska avståndens upprätthållande barriärer har övervunnits genom transportteknologiska framsteg, är raslig nihilism – också i dess passiva, eftergivna, likgiltiga och omedvetna form – en lyx som mänskligheten inte längre kan kosta på sig.

De två orsakerna till raslig förgörelse är uppblandning och ersättande. Uppblandning orsakar raslig förgörelse genom genetisk utspädning eller översvämning; ersättande innebär att en ras blir fördriven – eller ”utklämd” – av andra som tar dess plats. *Mångrasism* är den ideologi, eller system av övertygelser och värderingar, som stödjer mångrasliga förhållanden och de rasligt destruktiva processer av blandning och ersättande som följer därav. Raslig nihilism är den underliggande ideologi, psykologiska attityd eller livsåskådning som erbjuder en grund för mångrasism genom att förneka och förkasta rasliga rättigheter och värden, framförallt en ras rätt till liv, oberoende, och de avskilda förhållanden som de båda kräver.

I orsakskedjan förorsakar eller stödjer den rasliga nihilismen den mång-rasistiska ideologin, som förorsakar eller främjar mångrasliga förhållanden, som förorsakar – eller möjliggör – raslig uppblandning och rasligt ersättande, som förorsakar raslig förgörelse. Vart och ett leder till det andra i en följd av orsaker och verkningar. Vart och ett fordrar också det andra som en förutsättning för sin existens, då varje verkan fordrar sin orsak. Raslig förgörelse fordrar alltså raslig blandning eller rasligt ersättande, vilket fordrar mångrasliga förhållanden, som fordrar mång-rasismens faktiska dominans, som fordrar rasligt nihilistiska trossatser, attityder och värderingar – passiva eller aktiva, medvetna eller omedvetna, avsiktliga eller oavsiktliga, vetande eller ovetande. Härav följer att raslig

förgörelse genom uppblandning och ersättande är en i praktiken oundviklig konsekvens av ett mångrasligt samhälle, men effektivt förhindras i ett enrasligt samhälle. Skälen till att vissa individer korsar sig med medlemmar av andra raser är många och varierande, men förekommer endast under mångrasliga förhållanden (där det råder kontakt mellan olika raser). De förekommer inte under rasligt homogena förhållanden av geografisk raslig separation och reproduktiv isolering, de förhållanden under vilka de olika raserna skapades och bevarades fram till modern tid.

En ”öken” är ett landområde, en plats, ett samhälle eller en situation där livet berövats de förhållanden som behövs för dess existens. Ett mångrasligt samhälle är en raslig öken, där rasligt liv inte kan fortsättas, där de krafter som orsakar raslig död, förgörelse och utplåning dominerar över dem som främjar rasligt liv, bevarande och fortsättande. Under medeltiden användes ordet ”öken” för att hänvisa till en ortodox religiös ideologi som förnekade och förhindrade individuell frihet, särart, tillväxt och utveckling, och befrämjade individens nedsänkning i den kollektiva massan. Den moderna tidsålderns öken är mångrasismens sekulära tro eller dogmatik – ”Enhetens” eller universalismens blandrasistiska och internationalistiska ideologi som förnekar och förhindrar raslig frihet (oberoende), särart (variation och mångfald), tillväxt och utveckling (divergerande evolution) och fortsatt rasligt liv, och befrämjar rasernas nedsänkning i en mångraslig ”smältdegel” som ersätter den divergerande evolutionens rasligt kreativa process med den konvergerande kontraevolutionens rasligt destruktiva process.²

Enhetens mål av ”En värld” och ”En ras” söker eliminera den mänskliga mångfalden genom en hopblandnings- eller konvergensprocess som ska ersätta den stora mångfalden av typer med en likformig typ. Det började med konceptet ”En religion”, en universell religion för hela mänskligheten som skulle ersätta alla andra religioner. Detta visade vägen för åtskilliga sekulära universalistiska tros läror som även de sökte tvinga sig på hela mänskligheten. Processen av ideologiskt missionärsarbete, proselytvärvande och konvertering, både religiöst och sekulärt, fortsätter i vidsträckt skala än idag, främjad av Enhetens universalistiska mål, som är helt i linje med mångrasismens och den rasliga nihilismens ideologi.

Det moderna mångrasliga samhället är en raslig öken, och dess ortodoxa ideologi är den rasliga nihilismen, befrämjad och påtvingad av både sekulära och religiösa auktoriteter eller prästerskap. Alla ”gängse” kultu-

rella, politiska och sociala institutioner anpassar sig efter den. Varje avvikelse från dess doktriner, i synnerhet varje form av strävan efter raslig bevarande, marginaliseras till en udda position utanför ”det respektabla och etablerade”, där den förnekas varje seriöst beaktande som alternativ.

Den rasliga nihilismen eftersträvar raslig icke-existens, och tenderar att förneka eller minimera värdet, eller till och med existensen, av den enhet vars icke-existens den eftersträvar. Givet dess intresse av att förneka, ignorera och minimera den rasliga existensens värde och betydelse – ibland så långt som till att förneka att raser verkligen existerar – i syfte att rättfärdiga sitt förnekande av den rasliga rätten till existens, är den rasliga nihilismen alltid fientligt inställd mot varje bejakande eller erkännande av den rasliga existensens verklighet. På grund av den rasliga nihilismens dominerande ställning inom masskommunikationsmedierna och utbildningsväsendet, råder en situation där kunskap om och uppskattning av rasliga realiteter motarbetas, och varje objektiv studie av eller diskussion om rasliga frågor – rasliga olikheter och raslig mångfald, eller de förhållanden som fordras för fortsatt raslig existens – betraktas som förbju-

2. På medeltiden undertryckte och hämmade den ”öken” som skapats av den intellektuella och ideologiska ortodoxin utforskningen av varje kunskapsgren eller filosofi som var oförenlig med, eller stod i motsats till, dess egna övertygelser, eller bannlyste den som kättersk. I den nutida rasliga nihilismens intellektuella och ideologiska öken undertrycks och hämmas utforskningen av kunskap som berör rasfrågan och rasliga skillnader, eller bannlyser den som kättersk, då sådan kunskap är oförenlig med dess egna övertygelser, som antingen förnekar existensen av raser och rasliga skillnader eller betraktar dem som utan värde eller betydelse.

Dominanta ideologiers tendens att vara intoleranta gentemot andra föreställningar eller övertygelser är en ständig fara som fordrar evig vaksamhet som priset för att bevara det historiskt sällsynta och ömtåliga förhållandet av intellektuell frihet. En dominant ideologi tenderar att uppmuntra föreställningar och övertygelser som håller med den och att motverka, undertrycka, censurera och bannlysa dem som inte håller med. På medeltiden stämplades föreställningar eller övertygelser som inte stämde med den katolska kyrkans ortodoxa ideologi som kätteri. Den rådande nihilistiska jämlikhetsideologins dominanta ideologiska ortodoxi stämplar rasliga, sexuella, historiska, kulturella och moraliska föreställningar eller övertygelser som *politiskt* (ideologiskt) korrekta eller inkorrekta på grundval av huruvida de tenderar att stämma med och stödja dess ståndpunkt eller inte. ”Politisk korrekthet” – eller konformism gentemot den ortodoxa ideologiska ståndpunkten – beviljas företräde framför saklig korrekthet och de klassiska liberala frihetsidealerna avseende forskning, tro och religion, och att inte lyckas ge den företräde betraktas som ett moraliskt fel eller ont som vittnar om en brist på dygd.

det område och effektivt undertrycks, förbjuds eller censureras. Rasnihilismen har i sitt förnekande och förkastande av rasens, den rasliga mångfaldens och den rasliga existensens värde och betydelse gjort ras till ett "fult" ord, tabubelagt för alla utom dess eget prästerskap, som anförtros att bruka ordet enbart i syftet att främja den rasnihilistiska agendan av raslig förgörelse.

Den rasliga nihilismen har skapat en känsla av överklighet beträffande rasliga frågor, där ämnena raslig evolution, variation, mångfald, skillnader, särdrag och fortsatt existens bemöts med undvikande, hyckleri eller förnekande, där det betraktas som moraliskt riktigt att låtsas att raser och rasliga skillnader inte existerar, och där de som öppet vidkänner, medger och förfäktar dessa olikheter – och i synnerhet de som hyllar dem och hävdar deras värde och betydelse – betraktas som omoraliska. I detta ideologiska klimat förnekas, trivialiseras och förringas mänsklighetens rasliga mångfald och olikheter – resultatet av naturens skapande arbete under tusentals generationer av divergerande evolution – eller förlöjligas som oviktiga och inte värda att bevaras, eller betraktas till och med som omoraliska och som någonting som borde förgöras. Härav följer logiskt att rasliga rättigheter också förnekas eller förlöjligas, och att hävdandet av dem betraktas som omoraliskt.

För den rasliga nihilisten är rasskillnader någonting ont och raslig mångfald, variation och särart är något som ska förnekas, förringas och förgöras snarare än bejakas, älskas och bevaras. Den rasliga nihilisten eftersträvar enformighetens och enhetens jämlikhet, och vill att hela mänskligheten ska vara likadan, att den rika mångfalden av mänskliga rastyper ska reduceras till en likformig typ. Raslig nihilism är raslig jämlikhetssträvan i dess mest extrema form, vilken eliminerar alla rasliga ojämlikheter genom eliminering av all raslig mångfald och alla rasliga olikheter.

Extrema rasnihilister förnekar rasernas existens samtidigt som de arbetar för att förgöra och avskaffa rasernas existens. De tror att det är omoraliskt att ens erkänna att olika raser existerar, och det tycks som om en del "sant troende" faktiskt tror på att raser inte existerar, eftersom deras etiska trossatser (att existensen av olika raser är omoralisk) och värderingar (att de föredrar en värld utan raslig mångfald) bestämmer deras bild av verkligheten. Andra förställer sig, då de eftersträvar den rasliga mångfaldens upphörande och vet att förnekandet av rasernas existens befräm-

jar den faktiska upplösningen av den existensen. Rasliga rättigheter kan logiskt sett inte erkännas eller försvaras om rasernas existens förnekas. Utan den faktiska övertygelsen om rasernas existens finns det ingen grund för den etiska tron på rasliga rättigheter.

Den faktiska övertygelsen att det inte finns några rasskillnader, eller att de är triviala och betydelselösa, eller att olika raser egentligen inte existerar, hävdas ofta för att understödja den etiska övertygelsen att raser inte har någon rätt till liv, frihet och oberoende, och för att rättfärdiga förnekandet och kränkningen av dessa rättigheter. Om en ras inte existerar har den inga rättigheter som kan kränkas. Genom att förneka rasernas existens kan den rasliga nihilismen rationalisera sitt motstånd mot rasliga rättigheter och inta en moralisk särställning samtidigt som den främjar raslig förgörelse. Men för att vara logiskt konsekvent fordrar förnekandet av de olika människorasernas existens inte bara förnekandet av existensen av genetiskt distinkta mänskliga populationer, utan även det faktiska förnekandet av den divergerande evolutionens skapande process, och som naturlig slutsats förnekandet av existensen av alla olika livsformer. Om en är en illusion så är alla en illusion, och här övergår den rasliga nihilismen till raslig gnosticism.

Gnosticism är tron att det fysiska livet och den fysiska existensen inte är verkliga, att allting i den materiella världen är en illusion, utan mening eller värde. Det är en form av metafysisk nihilism. Gnostiker förringar eller förnekar betydelsen – i själva verket realiteten och existensen – av allt som är fysiskt eller materiellt, och hävdar att den enda sanna verkligheten är immateriell eller andlig. De strävar efter att undfly livet och den fysiska existensen, eller få det att upphöra. Ordet ”gnosticism” kommer från det grekiska ordet för kunskap, och de ursprungliga gnostikerna – ”de som har kunskap” – var de invigda i de grekiska mysteriereligionerna. Det var inte förrän under den hellenska epoken (de tre århundradena före den kristna tideräkningen) som gnosticism kom att förknippas med en misstro mot den fysiska existensens verklighet. Denna utveckling kan delvis tillskrivas inflytandet från indiska buddistiska missionärer, vilka förde sina tankegångar till medelhavsvärlden under den hellenska eran.³ Under den kristna eran utvecklades olika gnostiska sekter inom kristendomen som trodde på en okroppslig eller illusorisk Kristus som aldrig existerat som en verklig eller fysisk människa.

Liksom gnosticismen inte tror på den fysiska verkligheten, utan betrak-

tar den som en illusion, tror den heller inte på den materiella världens skillnaders eller distinktioners verklighet. Den tror att alla människor och folk, alla individer och raser, är samma, utbytbara mot varandra och operonliga, att ingen är unik, annorlunda eller speciell på något betydelsefullt sätt. Det följer att gnosticismen är fullständigt egalitär och betraktar alla som jämlika och likadana, utan några betydande skillnader eller distinktioner. Gnostikern är särskilt egalitär beträffande kärlek och anser att det är omoraliskt att älska någon person eller något folk högre än andra, samt att alla människor och folk borde älskas och värderas jämlikt. Denna egalitära form av kärlek kallades *agape* på grekiska, och den ägnades jämlikt åt alla, opersonligt, utan särskiljande, distinktion eller urskiljning.⁴ Både personlig kärlek och kärlek för ens ras eller folk, som särskiljer, urskiljer och gör distinktioner, som värderar en person eller ett folk högre än andra, fördömdes. Gnostikerna utövade ingen exklusivitet, lojalitet eller trohet i kärlek och förespråkade jämlik och icke-urskiljande kärlek för alla, att skänkas jämlikt åt alla, utan företräden eller särskilda känslor, lojaliteter eller tycken. Gnostikerna var inte mer lojala eller fästa vid sin ras, sitt folk eller sin nation än de var vid sina sexualpartners, och förklarade sig vara *kosmopolites*, kosmopoliter eller världsmedborgare.

Gnosticismen är i sitt förnekande eller förkastande av livets och tillvarons verklighet och värde en strävan efter icke-existens, efter förgörelsen av generationernas fortsättande. Därför fördömde många av de gnostiska sekterna, både hedniska och kristna, fortplantningen för dess fortsättande av det liv och den existens som de sökte bringa att upphöra. Den rasliga gnosticismen, övertygelsen om att ras inte är verkligt utan en illusion utan mening, betydelse eller värde, eftersträvar också den rasliga existensens upphörande, förgörelsen av den rasliga livskedjan, och motsätter sig fortplantning eller någonting annat som tenderar att fortsätta eller bevara rasligt liv.

Den moderna västvärlden har bevittnat en återupplomstring av gnostiskt tänkande, återigen – liksom under forna tider – till stor del influerat

3. Joseph Campbell, *The Masks of God: Occidental Mythology* (Penguin Books, 1964), s. 362.

4. Således förkastade gnostiska sekter ofta monogami och förespråkade antingen celibat eller en promiskuös gemenskap mellan sexualpartners där slutna förhållanden och starka personliga tycken var förbjudna. En kristen gnostisk sekt, phibioniterna, ägnade sig åt agapiska orgier som en del av sina religiösa riter.

av hinduiskt och buddistiskt tänkesätt. En stor del av den så kallade new age-rörelsens filosofi, en fortsättning av den ”motkultur” som började i mitten av 60-talet, kan direkt tillskrivas hinduiskt och buddistiskt inflytande och hade många medlemmar som förkunnade sig själva vara anhängare av olika asiatiska ”gurus”. Den starka gnostiska strömning som löper genom denna rörelse borde därför inte förvåna.⁵ Den ”kärlek” som var motkulturens *leitmotif* var agapisk kärlek, den egalitära och promiskuösa kärlek som är karaktäristisk för gnosticismen; universell, opersonlig och urskillningslös, okoncentrerad utan större emotionell intensitet eller tycke för någon särskild person, folk eller sak. I sexuella förhållanden var denna promiskuösa kärlek (agape) eufemistiskt beskriven som ”fri kärlek”. I politiska och sociala frågor uttryckte den sig som universalism och det kosmopolitiska enhetsmålet av ”En värld, en ras, ett folk”.

Något likartad gnosticismen, och i viss utsträckning ett förebud till den och till och med mer genomträngande i sitt inflytande, är *dualismen*, den faktiska övertygelsen att det finns två verkligheter eller ”plan” i tillvaron, den ena materiell eller fysisk och den andra immateriell eller andlig. I en tradition som sträcker sig tillbaka åtminstone till Platons tid inbegriper den vanligtvis övertygelsen att den fysiska dimensionen är underlägsen den andliga. Men trots att dualismen betraktar den fysiska tillvaron som underlägsen den andliga tillvaron, skiljer den sig från gnosticismen i det att den erkänner den fysiska tillvarons verklighet. Dualistiska värderingar är uppenbara närhelst värdet eller betydelsen av den materiella världen och den naturliga biologisk-fysiska existensen förringas som underlägsen ett förmodat ”högre plan” av immateriell, andlig eller övernaturlig tillvaro. Eftersom den biologiska existensen eller livet är en del av den materiella existensen, betraktas den – och allt som förknippas med den – genom förlängning också som underlägsen. Typiskt nog betraktar dualismen ras som ett rent fysiskt eller biologiskt fenomen, utan någon existens på det andliga planet. Emedan raslig gnosticism förnekar rasens fysiska existens eller verklighet, erkänner dualismen dess fysiska existens men förnekar dess andliga existens. Dessa faktiska övertygelsers respektive verkan på

5. Sådana hednisk-gnostiska talesätt som ”Allt jordiskt är förgängligt”, ”Ingenting är omöjligt”, och ”Föreställ dig att du är överallt på en gång” påminner om *Jonathan Livingston Seagull*, som författats av Richard Bach, en av de mer välkända ”new age”-författarna, vars övriga filosofiska alster, i synnerhet *Illusions: The Adventures of a Reluctant Messiah*, också uttrycker gnostiska tankegångar.

etiska övertygelser är mycket snarlik, då båda resulterar i förnekandet av rasens värde eller betydelse.

Dualismens inflytande över både religiöst och sekulärt tänkande har varit tillräckligt för att skapa en genomträngande intellektuell och etisk snedvridning eller fördom mot det fysiska och materiella, och i vidare mening mot gener, ras och den biologiska existensen. Denna snedvridning kan skönjas i övertygelsen att hjärnans högre funktioner tillhör ett andligt existentiellt plan utan samband med det biologiska och materiella planet (dikotomin mellan kropp och själ), samt i det resulterande motståndet mot föreställningen om att hjärnan och dess egenskaper skulle kunna bestämmas eller påverkas av någonting fysiskt såsom gener, eller vara skapad genom någonting fysiskt såsom biologisk evolution. Dualismen separerar sinnenas existens från den fysiska kroppen och hjärnan och förnekar därvid en materiell biologisk grund för deras existens. Den förkastar genernas roll, en fysisk materiell struktur, och evolutionen, en process av fysisk-materiell-biologisk genetisk förändring, i skapandet och fastställandet av mentala egenskaper såsom intelligens, personlighet och identitet. Eftersom dualismen ser rasen som ett fysiskt-materiellt biologiskt fenomen där rasliga särdrag och egenskaper, olikheter, mångfald och variation bara existerar på det materiella eller fysiska "planet", betraktas inte rasliga angelägenheter som värdefulla eller viktiga, utan som underlägsna andliga eller immateriella beaktanden.

Den dualistiska tron på mer än en verklighet behöver inte nödvändigtvis vara skadlig för den materiella verkligheten. Det behöver heller inte nödvändigtvis vara skadligt för den materiella verkligheten att bedöma den som underlägsen. Men det är skadligt för den materiella verkligheten att bedöma den vara så underlägsen att den saknar värde, mening, syfte eller betydelse, eller till och med vara en illusion som egentligen inte existerar – den övertygelse som utgör gnosticisms kärna. Det är skadligt för den materiella verkligheten att betrakta allting som har en materiell eller fysisk grund för sin existens – inklusive människokroppen, de gener som bestämmer dess form och särdrag och den process genom vilken den skapats – som betydelselöst. Och det är skadligt för den materiella verkligheten att betrakta den fysiska och biologiska tillvarons stora livskedjor, inklusive mänsklighetens olika raser, som utan värde och oberättigade till omsorg, omtanke och bevarande. Detta är den tankekedja som leder från dualism och gnosticism till raslig nihilism.

Men gnosticismen och dualismen i allmänhet, och deras inflytande över rasliga övertygelser och värderingar i synnerhet, är bara en del av förklaringen till den rasliga nihilismens rådande dominans i västvärlden. ”Populärkulturens” eller masskulturens dominerande trend, från ”populärfilosofin” till ”populärpsykologin”, har på senare tid varit att framhäva individen och samtidigt ignorera, förneka, förkasta, kränka och uppoffra intressena hos den större enheten – evolutionens livskedja eller rasen – av vilken individen är en del och från vilken individen kommit, den större – och potentiellt odödliga – genetiska enhet vars existens fortsätter över generationerna, emedan den bestämda individens existens begränsas till en generation. Den kulturella trenden är inte begränsad till den sekulära sfären utan dominerar likaså i den religiösa sfären, där den ”frälsning” som utlovas är individens frälsning, inte frälsningen av, eller det fortsatta livet hos, den rasliga livskedja till vilket individen hör.

En del rasnihilister är extrema individualister som bara erkänner individens rättigheter (och kanske bara existensen av individer) i en mycket atomiserad bemärkelse, och inte erkänner rättigheterna hos (eller kanske existensen av) den biologiska grupp av vilken de är en del, vars existens överstiger summan av dess delar och är potentiellt odödlig. Det överdrivna intresset för den atomiserade individen, avskild eller separerad från den genetiska successionens större sammanhang, av vilket individen är en del, är ett klassiskt exempel på att inte kunna se skogen för alla träd. De individuella enheterna, träd eller människor, kommer och går under sina generationer, men den större enheten av vilken de är en del, antingen det är en skog eller en ras, lever vidare. Den är den bestående verkligheten, den fortlevande verkligheten, livskedjan. Individens liv är flyktigt och passerar fort. Det är skogens eller rasens liv som är potentiellt odödligt. Men det ena kan inte existera utan det andra. Den enskilda individen och skogen eller rasen, beståndsdel och helheten, är båda beroende av den andras hälsa och välbefinnande.

I det antika Grekland kallades personer som var överdrivet upptagna av sina egna privata och individuella angelägenheter till den grad att de försummade eller avvisade sina plikter eller engagemang i den större enhet av vilken de utgjorde en del och därmed avskiljde sig själva från den och från omsorgen och hänsynen till dess intressen, för *idiotes*. Det är därför etymologiskt riktigt att hänvisa till det tillstånd i vilket en individ är så upptagen med sina egna privata intressen att denne saknar engagemang i

– och omsorg och bekymmer för – sin ras intressen, som raslig idioti. Det utbredda tillståndet av raslig idioti är en huvudanledning till raslig nihilism, både i dess aktiva och passiva former. I en frisk kultur skulle raslig idioti betraktas som dysfunktionell, men i den rådande kulturen gör den rasliga nihilismens dominanta ställning det möjligt för den rasliga idioten att åtnjuta den moraliska överlägsenhetens inbiliska fåfänga över de individer som inte skiljer sig själva från sin ras, utan som bryr sig om den och förespråkar dess intressen och bevarande.⁶

En annan orsak till raslig nihilism är ett överdrivet intresse för ekonomiska angelägenheter och bekymmer. Som ett resultat underordnas rutinmässigt rasliga överväganden, inklusive rasligt bevarande och oberoende, ekonomiska överväganden. En hel del av drivkraften bakom ”En värld, en ras”-rörelsen kommer från ekonomiska intressen. Påkallandet av en sammanlagd världsekonomi utan restriktioner av arbetskraftens (befolkningars) rörelsefrihet, som tillåter människors fria förflyttning eller invandring in i andra rasers hemländer, är ett klart uttryck av raslig nihilism som förnekar och kränker varje ras rätt till liv och oberoende genom att förneka dem det rasligt exklusiva territorium som krävs för de båda rättigheterna. Kärnan i denna form av rasnihilism är att den betraktar alla

6. De individer som är så överdrivet upptagna med sin egen ras intressen att de ignorerar eller förkastar andra rasers rättmätiga rättigheter och intressen, eller intressena hos livet eller planeten som helhet, och frånskiljer sig själva och sin ras från dessa intressen, skulle kunna beskrivas som en annan typ av rasliga idioter. Förespråkandet av rasliga rättigheter, oberoende och bevarande är lika oförenligt med denna form av raslig idioti som den är med den rasnihilistiska formen.

Förhållandet mellan individuella och rasliga rättigheter (det vill säga rättigheterna hos den större enhet som individen är en del av) kan illustreras med berättelsen om en grupp människor i en båt. En person gjorde anspråk på rätten att borra ett hål i båtens botten under sitt eget säte. De övriga invände med att förklara att om han hade suttit ensam i en båt skulle han ha haft rätten att göra som han ville, då bara han själv skulle få lida konsekvenserna, men i och med att det fanns andra i samma båt tillsammans med honom och konsekvenserna av hans handlingar inte skulle begränsas till hans eget säte och honom själv utan skulle sänka hela båten och påverka dem alla negativt, hade han ingen rätt att utsätta den båt de delade gemensamt för fara. Denna berättelse kan ses som en metafor där den tilltänkte hållbarraren representerar den idiotiske eller omoraliske individen, de övriga passagerarna hans ras, vattnet ett hot mot hans ras existens och båten det förhållande som skyddar hans ras från hotet. Metaforen kan tillämpas på den situation som inträder när en del individer gör anspråk på en rätt att införa andra rasers gener (representerade i metaforen av den omgivande vattenmassan)

människor som utbytbara produktions- och konsumtionsenheter utan några skillnader – inklusive rasliga skillnader – värda omsorg eller bevarande. Den är villig, till och med angelägen, att uppoffra rasliga intressen för ekonomisk vinnings skull. Vanligen förespråkar den invandring för ekonomiska syften (i synnerhet för att sänka arbetskraftskostnader) med rasligt destruktiva effekter på den befintliga befolkningen (undanträngande och ersättande, eller utplåning genom korsning och genetisk översvämmning).

Raslig nihilism, i synnerhet i dess aktivare former, förknippas ofta med internationalism och målet av ”En värld” i form av en världsregering. För många människor är detta mål motiverat av en önskan att göra slut på krig och konflikt genom att etablera ett lagstyre bland folk, nationer eller raser liknande det lagstyre som regeringen utövar över individer. Detta lagstyre är ett hedervärdigt mål förutsatt att det grundas på begreppet om rasliga och nationella rättigheter likväl som individuella rättigheter, men många internationalister anammar den rasnihilistiska ståndpunkten att mänskliga konflikter bara kan avskaffas genom avskaffandet av människans mångfald och olikheter, genom förgörelsen av allt som separerar mänskligheten i skilda typer och särskiljer en typ från de övriga. En del människor tror uppriktigt på att världen skulle bli en bättre plats om alla raser förenade sig och blev till en, och motiveras av denna övertygelse till att stödja raslig nihilism i den medvetna vetenskapen om dess rasligt destruktiva effekter. (John Lennons sång *Imagine* var ett uttryck för denna övertygelse och önskan.) Andra motiveras av raslig nihilism och längtan efter raslig förintelse – rasens reduktion till intighet – som ett självändamål, och använder bara internationalismen som en förevändning för att rättfärdiga sin ståndpunkt och en täckmantel för att dölja sina verkliga motiv.

Drömmen om ”En värld, en ras” tillhandahåller ett effektivt verktyg för att befrämja raslig nihilism då den inte beviljar någon ras någon rätt till eget territorium, oberoende eller existens, utan skulle överlämna dem alla till den mångrasliga ”smältdegeln”, där de särdrag som en gång skilde de

i sin ras – antingen genom korsning, adoption, invandring eller något annat medel – och därigenom skapa ett hål eller en ränna i det beskyddande förhållandet av raslig separation (båten), genom vilket andra rasers gener (vattnet) kan ta sig in och sprida sig genom rasen och hota alla – inklusive blivande generationer – med förgörelse genom genetisk översvämmning och sänkning.

olika raserna åt bara skulle existera i lösning, uppblandade med alla de övriga, fullständigt utspädda till icke-existens. ”Enhetsdrömmen” är verkligen en förenklad och reduktionistisk dröm. Den söker reducera det komplexa till det enkla, ersätta de många befintliga formerna och typerna med en likformig typ genom att blanda ut rasliga skillnader till icke-existens eller intighet. Den skulle påtvinga naturen sin dröm och förändra naturens gång genom att ersätta den komplexa rasliga mångfald som skapats genom den divergerande evolutionens naturliga process med en enkel likformighet förorsakad av en process av konvergerande kontraevolution. Det är en semantisk ironi att den rasliga korsning som ofta hänvisas till som raslig *integration* i själva verket förorsakar raslig *desintegration*, upplösningen och förgörelsen av raser och raslig mångfald.

Den rasliga nihilismens inflytande genomsyrar den samtida kulturen. Dess värderingar förespråkas i skolor och kyrkor, i tryck och i television, av lärare och predikanter, journalister och pratshowsvärdar. Likväl är den rasliga nihilismens stöd bland allmänheten mer passivt än aktivt, mer omedvetet än medvetet, mer ett resultat av okunnighet och missriktad tillit än kunskap och förståelse. Allmänheten är välindoktrinerad med rasnihilistiska värderingar, men inte välinformerad beträffande den rasnihilistiska politikens effekter eller existensen av möjliga alternativ. Kombinationen av genomträngande indoktrinering med tröghet och konformism, och uteslutandet av möjliga alternativ från beaktande av den gängse median, vidmakthåller kulturen i en rasnihilistisk riktning och tillåter den rasliga förgörelsens takt att gradvis ökas, även om de ”sant troendes” fanatism är begränsad till förhållandevis få. De få som drivs av en passionerad intensitet har mer inflytande än de många som saknar all övertygelse, som inte bryr sig och som överlämnar sin ras åt glömskan med likgiltighetens dödsstöt.

I det mångrasliga samhälle som rättfärdigas ideologiskt och understöds av den rasliga nihilismen, förvägras de olika raserna sin känsla av rasgemenskap och raslig identitet, sin organiska anknytning till den livskedja av vilken de och deras eget liv är en del, från vilken de kom och till vilken de hör, det naturliga föremålet för deras lojalitet och tillgivenhet, deras kärlek och förpliktelser. Människor får lära sig från barndomen att varken värdesätta sin ras, hysa någon kärlek eller omsorg för den eller lojalitet gentemot den. Sådana är de värderingar som den rasliga nihilismen inger, genom vilka rasen berövas på sina medlemmars kärlek och

lojalitet, så att dess existens inte betraktas som värdefull utan förnekas och kränks. Detta är de folkmordsartade värderingarna hos den rasliga förgörelsen genom alienation och motvilja inför naturlig kärlek och lojalitet.

Rasligt bevarande har mycket gemensamt med naturens bevarande. Bevarandet och beskyddet av naturen och den naturliga miljön var beroende av utvecklingen av en naturvårdande eller miljövårdande etik, ett system av moral och värderingar som uppskattade och erkände den naturliga miljöns betydelse och sökte bevara den. Rasligt bevarande är beroende av utvecklingen av en naturvårdande etik för raserna, eller den mänskliga naturen, liknande den etik som utvecklats för den icke-mänskliga naturen. Det fordras en etik, en moral, av rasligt bejakande och bevarande för att ersätta den rådande etiken av rasligt förnekande och förgörelse, en moral med en positiv syn på rasen som någonting av godo att uppskatta, vårda, värdesätta, älska och bevara istället för den nuvarande negativa synen på rasen som ett ont att förkastas, avvisas och förgöras. En sådan etik eller moral är den verkliga grunden för Det rasliga fördraget.

KAPITEL IV

Riktig och felaktig rasism

Reduktionism och extremism söker båda förenkla saker och ting. Reduktionism försöker reducera det komplexa till det enkla, både vad gäller slag, sort eller form och kausalitet. Där det finns många typer eller former som skiljer sig åt i både mindre och större utsträckning gör reduktionismen – i sin oförmåga eller ovilja att göra åtskillnad – gällande att det bara finns en typ eller form. Där det finns många olika orsaker som tillsammans resulterar i en verkan vidhåller reduktionismen att det bara finns en orsak. Extremism, den andra produkten av förenklat tänkande, definierar en fråga enbart i termer av dess två extremlägen och förnekar den möjliga förekomsten av alternativa ståndpunkter mellan dessa två ytterligheter. För extremisten finns det inget mellanläge, bara den ena eller den andra ytterligheten. Icke-stöd för den ena ytterligheten jämföras med stöd för den motsatta ytterligheten. Problemet med förenklat tänkande, antingen det är fråga om reduktionism eller extremism, är att i en värld av nästan oändlig komplexitet och variation tillhandahåller det sällan en riktig eller sanningsenlig beskrivning av verkligheten.

Det här problemet är särskilt akut på området för definitioner och kategorisering. Till exempel är rasism – ämnet för detta kapitel – ett begrepp som ofta är föremål för förenklade definitioner. Det är vanligt att rasism anses härröra från bara en källa och existera i bara en form, eller vara av ett likformigt slag. Definitioner som beskriver en rik variation av olika slag av rasism och en stor mångfald beträffande orsakerna eller motiven för rasism, är slående genom sin blotta frånvaro. Vidare är det enda och likformiga slag som rasism brukar reduceras till i dessa förenklade definitioner nästan alltid av en extremistisk natur. I hopp om att avhjälpa förvrängningarna, missuppfattningarna och den bristande precisionen i för-

enklade definitioner kommer en fullständigare definition av rasism i dess många former, sorter och slag, orsaker och motiv, att här presenteras.

Rasism kan i grova drag definieras att omfatta vilken ideologi som helst – eller system av föreställningar, värderingar, etik och övertygelser – i vilken ras eller rasliga skillnader erkänns och betraktas som värdefulla och viktiga. I termer av orsakssammanhang och motiv kan rasism grunda sig på en rik mångfald av motsatser, precis som dess egen motsats – raslig nihilism – kan. Den kan grunda sig på kärlek eller hat, kunskap eller okunnighet, idealism eller realism, lojalitet eller avund, välvilja eller illvilja.¹ Dessa skilda grunder, orsaker eller motiv kan i sin tur samverka och blanda sig i en sådan rik mångfald av kombinationer att det ofta är svårt att avgöra vilken orsak som är den primära och vilka som är sekundära. Kort sagt är motiven eller skälen för rasism lika varierade och komplexa som man kan vänta sig att något annat som inbegriper människan ska vara. Men för att underlätta diskussionen kan de delas upp i följande kategorier – faktiska övertygelser, etiska övertygelser, värderingar och sinnesrörelser.

Rasism grundad på faktiska övertygelser inkluderar den rasism som grundar sig på övertygelsen att en ras är överlägsen en annan, eftersom övertygelsen om raslig överlägsenhet – antingen den är faktiskt riktig eller felaktig – är en faktisk övertygelse. (Denna faktiska övertygelse kritiserar ofta felaktigt på etiska snarare än faktiska grunder av rasliga egalitärer som kräver att alla faktiska övertygelser rättar sig efter deras etiska övertygelser.) Den rasism som grundar sig på den faktiska tron på betydande rasliga skillnader och variationer – oberoende av frågor som rör överlägsenhet eller underlägsenhet – i förening med den faktiska övertygelsen att det vore biologiskt fördelaktigt för livet och mänskligheten att bevara denna mångfald, är också inkluderad i denna kategori. Även den rasism som grundar sig på en religiös övertygelse att den uppfyller en

1. Det finns även falska former av rasism som inte motiveras av verklig raslig omsorg, utan av ekonomiska eller politiska intressen. Dessa former av pseudorasism är bara ytligt rasistiska, då de i själva verket inte grundar sig på rasliga känslor eller beaktanden. Men raslig nihilism, som undviker de centrala rasliga intressena genom att förneka deras realitet, föredrar att tillskriva rasismen icke-rasliga motiv och kan därför endast tillhandahålla förklaringar som fokuserar på sådana yttre distraktioner. Det finns många olika former eller slag av rasism som kräver många olika definitioner, men varje form av rasism bör ha åtminstone en sak gemensam med alla andra former – den bör grunda sig på verkliga rasliga värderingar och intressen.

gudomlig vilja hör hemma i den faktiska övertygelsens kategori.

Rasism grundad på etiska övertygelser inkluderar den rasism som stöder rasliga rättigheter och bejakar alla rasers rätt till liv och oberoende (rasligt självbestämmande eller frihet) och de förhållanden av raslig separation som de båda rättigheterna fordrar. I andra änden av det etiska spektrumet, men likaledes inkluderad i kategorin för rasism grundad på etiska övertygelser, finns den rasism som förkastar och förnekar rasliga rättigheter till förmån för raslig konkurrens om territorium, dominans, herravälde och existens – en kamp för raslig överlevnad ohämmad av moraliska överväganden. Denna form av rasism – här benämnd omoralisk rasism – grundar sig på den etiska övertygelsen att det inte finns några rasliga rättigheter. Denna tro gör den till motsatsen till den rasism – här benämnd moralisk rasism – som grundar sig på den etiska tron på rasliga rättigheter. Ironiskt nog förnekar och förkastar även den rasliga nihilismen – motsatsen till rasism i termer av dess förnekande och förkastande av rasens betydelse och värde – rasliga rättigheter och delar därmed denna övertygelse med den omoraliska rasismen, och som en konsekvens gynnar den förhållanden (i synnerhet mångkulturalism) under vilka raslig existens inte värnas eller tryggas, utan hotas med förgörelse genom raslig konkurrens, ersättande och korsning.

Rasism grundad på värderingar inkluderar den rasism som betraktar en ras kvaliteter – vanligtvis ens egen – som viktigare eller önskvärdare än andra rasers. Värderingar både påverkar och påverkas av – och är nära förbundna med – sinnesrörelser, känslor och estetisk mottaglighet som är djupt rotade i det mänskliga psyket, ofta subjektivt och kanske delvis nedärvt eller genetiskt i ursprung. Dessa kan antingen vara positiva eller negativa. Det finns oräkneliga nyanser eller grader av både positiva och negativa sinnesrörelser, där kärlek utgör den mest positiva och hat den mest negativa. Det finns många olika definitioner av både kärlek och hat, men i allmänhet kan kärlek definieras som en stark positiv sinnesrörelse eller känsla och hat som en stark negativ sinnesrörelse. I termer av orsakssamband definierar rasismens kritiker ofta rasism som motiverad eller förorsakad uteslutande av hat, eller till och med som synonymt med rashat. Men det finns både fler än ett slags rasism och fler än en orsak. Varje slag har sin egen orsak, och varje orsak skapar sitt eget slag eller sin egen form.

Kärlekens och hatets sinnesrörelser är ofta de motsatta sidorna av

samma sinnesrörelse, för på samma sätt som det är normalt att älska det som representerar ens egna värderingar är det normalt att hata det som representerar antitesen av ens värderingar. Likaledes är det normalt att hata det som hotar ens egna värderingar med skada eller förgörelse. Detta slags hat är en känslöstämning härledd ur kärlek, där kärlek är den ursprungliga, primära, aktiva och bestämmande känslöstämningen, motivet eller orsaken, och hatet är det härledda, sekundära och reaktiva gensvaret på upplevda hot. Dessa två sinnesrörelser, den ena härledd ur den andra, får ofta sitt orsak-verkanssamband förväxlat, men de är skilda sidor av samma sinnesrörelse och deras existens är oskiljaktigt sammanflätad.

Trots att den roll kärleken spelar som en orsak till rasism sällan medges av dess kritiker, vilka föredrar att definiera rasism i strikt negativa termer, kvarstår faktum att de former av rasism som grundar sig på värderingar för det mesta förorsakats eller motiverats av kärlekens positiva sinnesrörelse. Troligen kan den vanligaste formen av rasism helt enkelt definieras som kärleken till ens egen ras, en positiv sinnesrörelse som frammanar känslor av lojalitet gentemot ens egen ras intressen och en önskan att bevara den. Eftersom rasismens kritiker för närvarande åtnjuter en ställning av kulturell dominans och för det mesta förnekar möjligheten till överhuvudtaget någon positiv motivation för rasism, är existensen av den form av rasism som grundar sig på kärlek för ens egen ras och lojalitet gentemot dess intressen inte allmänt erkänd. Därför är den vanligaste formen av rasism inte erkänd som sådan, och dess existens är i stor utsträckning omedveten och osynlig, hämmad av kulturella normer som avskräcker kärleksyttringar för ens egen ras.

Den person som älskar sin egen ras kan ibland och ibland inte älska andra raser också, men om han gör det bör man inte förutsätta att hans kärlek eller positiva sinnesstämning gentemot andra raser ska vara likvärdig med vad han känner för sin egen. Det är normalt att hysa ett vitt omfång av olika sinnesrörelser och känslor för olika ting, inklusive olika raser, att värdera somliga högre än andra, att ha preferenser, sympatier och antipatier och att särbehandla på grundval av dessa preferenser. Det är onormalt att hysa samma eller likvärdiga känslor eller sinnesrörelser gentemot allting, inklusive alla raser. Ändå är detta den jämlikhetsiver beträffande sinnesrörelser, känslor och estetisk mottaglighet, eller emotionell reduktionism – reduktionen av en komplex och olikartad mångfald av skilda slag, intensiteter och grader av känslöstämningar till en enda lik-

formig känslöstämning i enlighet med de egalitära principerna för agapisk kärlek – som raslig jämlikhetssträvan kräver. Den motsätter sig värderingen av, eller kärleken för, en ras – normalt ens egen – framför andra raser och fördömer varje person som värderar eller älskar en ras – normalt sin egen – högre än andra raser, eller som värderar eller älskar olika raser olika mycket eller på olika sätt eller i olika utsträckning, som omoralisk.

Rasism förorsakad av värderingar och kärlek inkluderar även den rasism som värdesätter eller älskar människans rasliga mångfald och följaktligen stödjer rasligt bevarande, och som ibland och ibland inte älskar och värdesätter alla de olika raserna likvärdigt i enlighet med de egalitära principerna för agapisk kärlek. Kärleken för mänskligheten kräver inte att alla delar av mänskligheten älskas likvärdigt, precis som kärleken för naturen inte kräver att alla delar av naturen älskas likvärdigt. Kärlek är inte en likformig känsla, utan en ojämn sinnesrörelse med oändliga nyanser och variationsrikedom. Varje individ älskar olika saker olika. Det är en av de saker som definierar individualitet. Men det är naturligtast att älska högst den del av naturen man tillhör, den del som vi själva är en del av.

Och liksom rasismens kausalitet inte kan reduceras till en enda orsak, kan rasismen heller inte reduceras till en enda form. Rasismens former är lika variationsrika som dess orsaker. Varje orsak resulterar i en annorlunda form, var och en med sina egna mål och metoder, slutpunkter och medel. För den moraliska rasismens former är målet rasligt bevarande och fortbestånd, oberoende och frihet. För de omoraliska formerna är målet raslig överhöghet eller herravälde – styre över, kontroll och underkuvande av andra raser – ofta i förening med exploatering och övergrepp, eller i de mest extrema formerna, folkmord eller raslig förgörelse.

Den viktigaste distinktionen mellan rasismens olika slag eller former är den som grundar sig på moral. Denna moraliska distinktion bestäms av deras olika etiska övertygelser, mål eller slutpunkter och metoder eller medel för att uppnå dessa mål. Det finns moraliska och omoraliska etiska övertygelser och värderingar, moraliska och omoraliska mål och slutpunkter, och moraliska och omoraliska metoder och medel. Moral är liksom mänskliga rättigheter en social konstruktion. Dess existens är betingad av samhällsmedlemmarnas vilja. Dess syfte är att vägleda och reglera beteenden och förhållanden så att de ska tjäna och främja det allmännas bästa, samhällets eller den rasliga livskedjans intressen som helhet. Moral

kan vara positiv och fordra särskilda handlingar, eller negativ och förbjuda vissa handlingar, men dess syfte förblir detsamma. I praktiken kan moral definieras som konstruktivt beteende som främjar livets bevarande och fortsättning. Omoral är beteende som är destruktivt, antingen för en själv eller för andra, eller för ens egen ras eller för andra raser.

En fundamental moralisk princip är respekten och stödet för allas rättmätiga rättigheter och intressen, för andra såväl som en själv, ömsesidighetens berömda "Gyllene regel". I moraliska termer ligger den främsta distinktionen mellan de olika formerna av rasism mellan dem som erkänner, bejakar, respekterar, stödjer och främjar alla rasers rättmätiga rättigheter – den "Rasliga gyllene regeln" – och dem som inte gör det. Moralisk rasism gör det, omoralisk rasism gör det inte. Distinktionen mellan moralisk och omoralisk rasism är snarlik distinktionen mellan moralisk och omoralisk individualism. Individualismens definierande särdrag är hävdandet och främjandet av individuella rättigheter och intressen. Rasismens definierande särdrag är hävdandet och främjandet av rasliga rättigheter och intressen. Skillnaden eller distinktionen mellan de moraliska och omoraliska formerna av individualism och rasism är att de moraliska formerna respekterar och främjar alla individers och rasers rättigheter och intressen, emedan de omoraliska formerna bara respekterar subjektets och dess ras egna rättigheter och intressen. Denna överdrivna subjektivitet resulterar i förnekandet och kränkningen av andra individers och rasers rättigheter och intressen.

Moralisk rasism kan definieras som erkännandet, bejakandet och främjandet av rättmätiga rasliga rättigheter och intressen,² i synnerhet en ras primära eller vitala – eller livsviktiga – rätt till rasligt liv (fortsatt existens eller bevarande) och oberoende (kontroll över sitt eget liv eller existens på alla plan – politiskt, socialt, ekonomiskt och kulturellt). Omoralisk rasism och raslig nihilism kan båda definieras som ideologier som förnekar och kränker rasliga rättigheter, där skillnaden är att den omoraliska rasisten kränker andra rasers rättigheter – ibland som ett självändamål, men oftare som ett medel för ändamålet att gynna sin egen ras – emedan

2. Rättmätiga rättigheter och intressen definieras här som primära eller vitala (livsviktiga) rättigheter och intressen, likväl som de mindre – sekundära eller icke-vitala – rättigheter och intressen, som inte strider mot andra rasers större – primära eller vitala – rättigheter och intressen. En ras rättmätiga rättigheter upphör där en annan ras likvärdiga eller större rättigheter börjar.

den rasliga nihilisten förnekar och kränker alla rasers rättigheter i största allmänhet, och sin egen ras i synnerhet.

De former av rasism som traditionellt blivit definierade, erkända, främjade och utövade som rasism erkänner eller främjar i allmänhet inte rasliga rättigheter. De har närmare bestämt inte hävdad olika rasers rätt till liv (fortsatt existens), frihet (oberoende) och strävan efter sina egna evolutionära levnadsöden eller till det exklusiva besittandet av sina egna territorier som krävs för förverkligandet av dessa rättigheter. De former av rasism som traditionellt definierats och utövats som rasism har i själva verket förnekat och kränkt dessa rättigheter. Utsträckningen av deras kränkning och förnekande av andra rasers rättigheter har varierat. En del har i viss utsträckning begränsats eller styrts av moraliska överväganden så att deras kränkningar av andra rasers rättigheter inte varit totala, medan andra varit praktiskt taget ohämmade av sådan omsorg. Moralisk rasism har ännu inte utövats som den vägledande principen för rasliga relationer.

Innan moralisk rasism kan komma att utövas måste dess existens – eller åtminstone dess möjlighet – först bli allmänt erkänd. Men själva föreställningen om en moralisk form av rasism betraktas med misstänksamhet och tvivel, eller förnekas oreserverat, i en kultur som sedan länge betingats av den rasliga nihilismens ideologi. De enda former av rasism som vanligtvis erkänns existera eller ens vara möjliga är omoraliska former, och dessa är för det mesta av de mest extrema slagen. Som ett resultat, och fullt i överensstämmelse med reduktionismens och extremismens lärosatser, har de erkända alternativa ståndpunkterna i rasliga frågor reducerats till de två extremlägena i form av raslig nihilism och omoralisk rasism, vilka båda förnekar och kränker rasliga rättigheter.

Extremism betraktar en given fråga som begränsad till två extrema ståndpunkter utan andra alternativ, som den ena eller den andra, antingen eller. Båda extremlägena i rasfrågan hävdar att det inte finns något alternativ till deras position utöver det motsatta extremläget, förnekar eller ignorerar de andra alternativen och vidhåller att de egentligen inte existerar eller till och med att de inte kan existera. Således hävdar den rasliga nihilismen att det enda alternativet till dess mångkulturella version av raslig förintelse och kränkning av rasliga rättigheter är den version som förutsätter den rasliga överhöghet som den omoraliska rasismen främjar, och varje avvikelse från raslig nihilism leder genom oundviklig extremistisk logik till folkmordshandlingar mot andra raser. Sammaledes hävdar

den omoraliska rasismen att det enda alternativet till dess version av raslig förintelse och kränkning av rasliga rättigheter grundad på överhöghet är den mångkulturella version som främjas av den rasliga nihilismen, och att varje motstånd mot omoralisk rasism är liktydigt med att främja mångkulturalism och raslig förintelse genom korsning och ersättande.

Båda anspråken är typiska för den förenklade reduktionistiska synen på kausalitet och form som reducerar det komplexa och variationsrika till det enkla och likformiga. Båda vägrar att överväga eller erkänna existensen av ett alternativ som förespråkar rasliga rättigheter, bevarande och oberoende. Följaktligen har rasfrågan bara presenterats och definierats i form av dess två motsatta destruktiva extremlägen, med de övriga alternativen eller valmöjligheterna förnekade eller uteslutna från alla överväganden. Den enda valmöjlighet som erbjuds handlar om olika versioner av raslig förintelse. Men mänsklig raslig mångfald behöver en ytterligare valmöjlighet, ett bättre val, ett alternativ som erkänner och försvarar rasliga rättigheter och främjar rasligt bevarande.

Distinktionen mellan moral och omoral sammanfaller ofta med distinktionen mellan bevarande och förintelse. Moraliska handlingar och föreställningar tenderar att bevara liv. Omoraliska handlingar och föreställningar är mer troliga att ha en destruktiv inverkan på liv. Raser är levande ting, livsformer och sammanhängande liv sammansatta av generationer av levande ting. Därför bör de föreställningar och handlingar som främjar rasligt bevarande bli spontant betraktade som moraliska (det vill säga att de bör åtnjuta en moralisk presumtion) och de som främjar raslig förintelse bör bli spontant betraktade som omoraliska. Omoralisk rasism och raslig nihilism främjar båda raslig förintelse trots att motivet, metoden för förintelse, och identiteten hos rasen – eller raserna – som märkts ut för förintelse är olika. Moralisk rasism är den enda ideologi som främjar bevarandet av alla raser.

Moralisk rasism är bevarandets medelväg, den ”gyllene medelvägen” mellan de två motsatta destruktiva extremlägena. Den stakar ut en rasligt bevarande kurs mellan den omoraliska rasismens Skylla och den rasliga nihilismens Karybdis. Den är den alternativa valmöjligheten, det naturvårdande valet, den ståndpunkt som bejaktar rasliga rättigheter, i synnerhet alla rasers rätt till liv, frihet och oberoende (kontroll över sitt eget liv). I detta skiljer den sig tydligt från de två former av raslig extremism – omoralisk rasism och raslig nihilism – som förnekar och kränker rasliga

rättigheter. Omoralisk rasism kränker den rasliga rätten till frihet och oberoende genom bruket av raslig överhöghet, i vilket en ras styr över, kontrollerar eller behärskar en annan, och – i dess extrema former – kränker den rasliga rätten till liv genom folkmordshandlingar. Raslig nihilism kränker samma rättigheter genom bruket av mångkultur, under vilken de olika raserna förvägras de förhållanden av raslig separation som krävs för både fortsatt liv och kontroll över sina egna liv.

Existensen av moralisk rasism är inte allmänt erkänd av två huvudskäl. Det första är oviljan hos de båda extremlägena i rasfrågan – omoralisk rasism och raslig nihilism – att erkänna existensen av alternativa ståndpunkter. Det andra skälet är att moralisk rasism – de rasliga rättigheternas, bevarandets och oberoendets ideologi – ännu inte medvetet definierats och begreppsutvecklats, intellektuellt förädlats och moraliskt värderats. Detta är en process som alla värderingar måste genomgå innan de kan erkännas och ståndaktigt utövas – och därmed bli ”socialt konstruerade” – av en tillräckligt stor ”kritisk massa” av personer, eller en mäktig och inflytelserik minoritet, för att göra dem normativa eller dominanta. Individualismen och individuella rättigheter, likväl som den miljöorienterade åskådningen och värnandet om miljön, genomgick denna process innan de erkändes som värderingar, och så måste även den moraliska rasismen göra med sina begrepp om rasliga rättigheter och rasligt bevarande.

Den nödvändiga processen av definiering och begreppsutveckling, förädling och moralisk utvärdering fordrar framför allt att moralisk rasism tydligt särskiljs från alla andra ståndpunkter i rasfrågan, i synnerhet de olika formerna av omoralisk rasism. I det här avseendet är rasismens förhållande snarlikt individualismens. Ordet individualism kan tillämpas på vilken ideologi som helst som bejakar individens värde och betydelse. Det erkänns allmänt att det finns flera former av individualism, både riktiga och felaktiga, moraliska och omoraliska. De särskiljs genom deras olika attityder till andras rättigheter. De moraliska eller riktiga formerna av individualism erkänner och respekterar rättigheterna hos både andra individer och det större samhälle eller den ras som individen är en del av. De omoraliska eller felaktiga formerna gör det inte, utan förnekar och kränker dem.

Det faktum att det finns omoraliska former av individualism får i allmänhet inte folk att betrakta alla former av individualism som omoralis-

ka. Trots förekomsten av omoraliska individualister, tillmäter den traditionella kulturen i regel individualismen ett positivt värde som någonting moraliskt riktigt och gott och betraktar dess omoraliska utövare som undantag från regeln. I den moderna västerländska kulturen är det mer sannolikt att uttrycket individualism förmedlar en positiv innebörd än en negativ, mer sannolikt att den betraktas som moralisk än omoralisk. Detta är tack vare att de moraliska formerna av individualism har framgångsrikt definierats som åtskilda från de omoraliska formerna och därmed renats från varje samröre eller förväxling med dem. Detsamma borde även gälla rasism.

Namnet rasism kan tillämpas på vilken ideologi som helst – eller system av föreställningar, övertygelser och värderingar – som bejakar rasens värde och betydelse, eller som grundar sig på rasliga överväganden. Liksom individualism kan rasism vara antingen moralisk eller omoralisk beroende på dess attityd till andras rättigheter. Men till skillnad från individualism erkänns i allmänhet inte det faktum att det kan finnas moraliska likväl som omoraliska former av rasism. Följaktligen har rasism fått en nästan uteslutande negativ framtoning och betraktas rutinemässigt som omoralisk. För att bli moraliskt utvärderad, och därmed erkänd vara moralisk, behöver rasismens moraliska former bli framgångsrikt definierade och begreppsutvecklade som klart åtskilda från de omoraliska formerna, renade från all förväxling eller förknippning med dem (utöver det faktum att de båda grundar sig på rasfrågan) och på så sätt moraliskt bedömda utifrån en ny standard som ersatt den konventionella standard som grundat sig på de omoraliska formerna. Det kommer då att bli möjligt för den moraliska rasismen – och dess begrepp om rasliga rättigheter, bevarande och oberoende – att bli socialt konstruerad som en normativ eller dominant värdering genom den kumulativa effekten av en tillräcklig ”kritisk massas” eller inflytelserik minoritets beslut, övertygelser och handlingar.

Individualism i allmänhet karaktäriseras av den faktiska övertygelsen att individen är unik, viktig och har ett värde. Moralisk individualism adderar till detta den etiska övertygelsen att individen har rättigheter, däribland rätten till liv och de förhållanden som krävs för liv, rätten att kontrollera sitt eget liv (att styra eller bestämma över sitt eget liv), rätten till frukten av sitt eget arbete (det välstånd han skapat), rätten till sitt eget hem och rätten att reproducera sitt eget liv så länge som utövandet av

dessa rättigheter inte strider mot andras motsvarande rättigheter. Rasism i allmänhet kan definieras på liknande sätt som den faktiska övertygelsen om att raser är unika, viktiga och har värde. Moralisk rasism adderar till detta den etiska övertygelsen att raser har rättigheter, däribland rätten till liv och de förhållanden som krävs för liv, rätten att kontrollera sina egna liv och levnadsöden (oberoende och självbestämmande), rätten till sina egna hemländer eller rasligt exklusiva territorier, rätten till frukterna av sina egna arbeten och rätten att återskapa sina liv och kulturer genom sina barn, endast begränsade av förutsättningen att utövandet av dessa rättigheter inte strider mot andra rasers motsvarande rättigheter.

Den lockianska doktrinen om individuella rättigheter gör gällande att varje människa är en suverän varelse som inte är ämnad att rådas över eller råda över andra, utan bara att styra över sitt eget liv. Den förkastar doktrinen att vissa människor är rättfärdigade i sitt styre, sin kontroll eller sitt herravälde över andra. Detta är den moraliska individualismens centrala begrepp. På motsvarande sätt gör den moraliska rasismen gällande att varje ras är en suverän enhet, som inte är ämnad att rådas över eller råda över andra raser, med rätt till fullständigt bestämmande och kontroll över sitt eget liv, sin existens och sitt levnadsöde i alla dess aspekter. Den förkastar den rasliga överhöghetens doktrin – som är typisk för omoralisk rasism – att vissa raser är rättfärdigade, eller har en rätt, att råda över, kontrollera eller vara herrar över andra raser.

Som konstaterats ovan har rasism en nästan uteslutande negativ eller omoralisk framtoning i den rådande kulturen, och det av goda skäl, eftersom de enda former av rasism som är allmänt kända eller erkända är de omoraliska formerna. Den förknippas med omoraliska lösningar och mål, såsom hotelser eller fysiskt våld. Den förknippas med folkmord eller förslavning av andra raser eller massutvisning av andra raser utan adekvat tillhandahållande av ett eget hemland, vilket alltihop strider mot våra mest grundläggande civiliserade uppfattningar. Slutligen förknippas den med totalitarism, med förkastandet av den liberala humanismens politiska moral och dess demokratiska värden, individuella rättigheter och frihet. Vad gäller omoralisk rasism är dessa associationer välgrundade. Vad gäller moralisk rasism är de det emellertid inte, utan representerar motsatsen till dess principer, värderingar och mål.

Raslig nihilism använder ofta extremistisk logik för att moraliskt misskreditera alla former av rasism genom att hävda att rasism, om den

drivs till sin logiska spets, måste resultera i folkmord. En stor del av befolkningen har redan blivit effektivt betingade att uppfatta rasism enbart i denna ytterliga och moraliskt misskrediterade form. Detta kombineras med bruket av reduktionistisk logik för att reducera rasism till endast en monolitisk form – den moraliskt misskrediterade ytterligheten – och förneka möjligheten av någon annan form, i synnerhet en moraliskt trovärdig form. Både extremistisk och reduktionistisk logik tillbakavisar varje differentiering eller distinktion mellan olika former. I detta avseende är förespråkarna för omoralisk rasism i samförstånd med den rasliga nihilismen och är ovilliga att acceptera existensen av en alternativ moralisk form av rasism. De använder båda extremistisk och reduktionistisk logik för att misskreditera försök att främja en moralisk form av rasism genom att hävda att den, om den drivs till sin logiska ytterlighet, inte kan särskiljas från omoralisk rasism.

En konsekvens av det allmänna bruket av reduktionistisk och extremistisk logik för att porträttera rasism som monolitisk och reducera den till endast ett slag som representerar en ytterlighet av de möjliga ståndpunkterna i rasfrågan, är att de antirasister som motsätter sig rasism sällan avgränsar sin ståndpunkt genom att identifiera vilken form av rasism de är anti eller emot – de moraliska och riktiga formerna som främjar rasliga rättigheter, frihet och bevarande, eller de omoraliska eller felaktiga formerna som främjar raslig överhöghet, exploatering, underkuvande, slaveri eller förintelse. Om de bara är emot de omoraliska formerna bör det förklaras att moralisk rasism också är emot, eller anti, omoralisk rasism. Bara raslig nihilism är anti eller emot både moralisk och omoralisk rasism. För raslig nihilism finns det ingen riktig form av rasism. Med dess mått mätt är all rasism felaktig, ty den söker raslig förintelse och utplåning för att uppnå sitt mål av Enhet, en förenad och enhetlig mänsklig ras, och motsätter sig därför raslig mångfald, rasliga rättigheter, bevarande och oberoende – den moraliska rasismens principer.

En annan konsekvens av tendensen att porträttera rasism som monolitisk, eller begränsad till en form, är en tendens att tillhandahålla bara en definition av rasism. Givet den för närvarande dominantaste ideologins främsta intresse att främja raslig jämlikhetslära, lägger flera av dessa förenklade definitioner av rasism stor betoning på frågan om raslig jämlikhet. Typisk för dessa är definitionen av rasism som ”En stark övertygelse om en ras etniska överlägsenhet över alla andra”.^{3 4}

Problemet med ovanstående och liknande definitioner är att de grundar sig på en faktisk övertygelse (om raslig överlägsenhet) snarare än på en etisk övertygelse – på vad man tror är faktiskt sant eller falskt, inte på vad man tror är etiskt rätt eller fel – emedan moralisk rasism grundar sig mer på etiska övertygelser än faktiska övertygelser. Det är vanligt att antirasismen fördömer faktiska övertygelser om raslig överlägsenhet på etiska grunder genom att åberopa deras användning för att rättfärdiga oetiska bruk (såsom slaveri eller folkmord). Med denna logik bör ens varseblivning av fakta bestämmas av den effekt man tror att de kommer att ha på etiskt uppträdande, och man bör förneka fakta som verkar strida mot ens etiska värderingar. Etiska omdömen bör inte fällas mot faktiska övertygelser, utan mot etiska övertygelser och uppföranden. Faktiska övertygelser bör betraktas som moraliskt eller etiskt neutrala, varken moraliska eller omoraliska i sig själva. Bara strikt reduktionistisk och extremistisk logik kan göra gällande att en faktisk övertygelse om raslig överlägsenhet nödvändigtvis leder till kränkningen av andra rasers rättigheter.

Den definition av rasism som enbart grundar sig på en övertygelse om rasliga ojämlikheter (ett annat ord för skillnader) återspeglar den rasliga jämlikhetsideologins tvångsmässiga besatthet av upprätthållandet av dess centrala trossats om raslig jämlikhet, och härav följer dess vana att definiera alla föreställningar och övertygelser i termer av deras överensstämmelse med denna trossats. Övertygelse om raslig jämlikhet är vanligtvis

3. Detta är den enda definition av rasism som erbjöds i en ”specialrapport” kallad *Den nya rasismen* som visades på TV på The Family Channel den 29 december 1990.

4. Översättarens not: Även i en så seriös publikation som den svenska *Nationalencyklopedin* definieras rasism i strikt faktiska snarare än moraliska eller etiska termer såsom innefattande: (1) en faktisk övertygelse om rasernas existens; (2) en faktisk övertygelse om ett samband mellan ras och ”mentala och intellektuella anlag, beteendemönster samt lynne och moralisk karaktär”; (3) antagandet att dessa drag är gemensamma för alla medlemmar av resp. raser; (4) indelandet av raserna i en hierarki beroende på sagda drags kvalitet; samt (5) ”föreställningen att denna hierarkiska klassifikation berättigar medlemmar av förment överlägsna raser att dominera, exploatera och t.o.m. förinta medlemmar av förment underlägsna raser”. Enligt denna definition är författaren av detta verk naturligtvis inte att betrakta som rasist, och inte heller detta verk som rasistiskt, eftersom det endast instämmer i den första punkten, ställer sig neutralt till den andra, inte berör den tredje eller fjärde, samt förkastar den femte som omoralisk. Formuleringen (se *Nationalencyklopedin* under ordet ”rasism”) är slående lik den som lades fram i den offentliga utredningen med det föga objektivt klingande – och ytterst missvisande – namnet *Mångfald mot enfald* (1986).

en hjärtesak. Olyckligtvis är de troende intoleranta mot de icke-troende, vilket så ofta är fallet med övertygelser grundade på tro, och fördömer deras icke-tro på moraliska grunder och fokuserar uteslutande på detta icke-troende kätter i sin definition av dem. Enligt deras trångsynta definition av rasism skulle i själva verket en person som stödjer rasligt bevarande, oberoende och separation, men som inte tror på raslig överlägsenhet, inte anses vara rasist.

Moralisk rasism grundar sig på den etiska övertygelsen om rasliga rättigheter, inte på en faktisk övertygelse om raslig överlägsenhet eller underlägsenhet. Den senare övertygelsen är irrelevant för moralisk rasism då den stödjer samma rasliga rättigheter för alla raser oavsett huruvida de är överlägsna eller underlägsna beträffande någon egenskap. Den faktiska övertygelsen om raslig överlägsenhet används ofta för att rättfärdiga rasligt herravälde eller överhöghet, styret över en förmodat underlägsen ras av en förmodat överlägsen ras, vars "rätt" att styra grundar sig på dess förmodade överlägsenhet. Men en etisk övertygelse om rasliga rättigheter skulle förhindra främjandet av överhöghet även om den kombinerades med en faktisk övertygelse om raslig ojämlikhet.

På liknande sätt behöver inte en ras vara överlägsen eller "speciell" för att vara berättigad rasliga rättigheter, bevarande och oberoende. Många förespråkare för rasligt bevarande förutsätter felaktigt – liksom många av deras motståndare – att fallet för bevarandet av en ras beror på fastställandet av dess överlägsenhet eller speciella värde i förhållande till andra raser. Denna felaktiga förutsättning är en allt för vanlig fälla som leder många till att inlåta sig i en synnerligen stelbent kritik av andra raser och lovprisande av sin egen i ett försök att fastslå dess högre värde. På så sätt kan många av anspråken beträffande raslig överlägsenhet och underlägsenhet tillräknas den felaktiga förutsättningen att en ras bevarande och oberoende bara kan rättfärdigas genom dess överlägsenhet över andra raser. Anspråk på raslig överlägsenhet är nödvändigt som ett rättfärdigande för raslig överhöghet, en ras styre över andra, men inte för förespråkandet av rasliga rättigheter, bevarande och oberoende, för vilka sådana anspråk är irrelevanta. Under moralisk rasism har alla raser en likvärdig rätt till liv och oberoende utan hänsyn till huruvida de är "speciella" eller överlägsna.

En person kan vara moralisk rasist vare sig han tror på raslig jämlikhet eller ojämlikhet, överlägsenhet eller underlägsenhet. Sådana faktiska

övertygelser är irrelevanta för moralisk rasism eftersom den är grundad på främst en etisk övertygelse om rasliga rättigheter snarare än på en faktisk övertygelse om raslig ojämlikhet. Genom sitt bejakande av den rasliga rätten till liv och oberoende motsätter sig moralisk rasism varje form av överhöghet eller styre av en ras över en annan, oavsett hurvida en ras är överlägsen, underlägsen eller jämlik en annan. Moralisk rasism stödjer de ovanstående rättigheterna för alla raser, liksom moralisk individualism stödjer samma rättigheter för alla individer, oavsett hurvida de är överlägsna, underlägsna eller jämlika. En moralisk rasist kan älska, värdesätta och föredra sin egen ras framför andra, och han kan vara övertygad om att den är överlägsen andra, men han erkänner och stödjer samma rättigheter till liv, frihet (oberoende) och bevarande för alla raser och förväntar sig att detta erkännande och stöd ska återgäldas.

Efter hänvisningen till en övertygelse om raslig ojämlikhet är de vanligaste termerna i rasismens definitioner *fördom*, *förutfattad mening*, *diskriminering*, *hat* och prefixet *anti* (mot). De första tre termerna – fördom, förutfattad mening och diskriminering är, liksom övertygelsen om raslig ojämlikhet, försyndelser mot jämlikhetsdoktrinen vilka kränker dess krav att alla ska betraktas och behandlas lika utan erkännande av skillnader eller varierande preferenser, kärlek eller värderingar. Det finns många definitioner av begreppet fördom, men med avseende på rasliga förhållanden betyder det ofta inget annat än att ha förkärlek för sin egen ras, för dess särdrag, kvaliteter och egenskaper samt särskild omsorg för dess intressen. "Förutfattad mening" används vanligen för att beteckna samma förkärlek, och den "diskriminering" som åsyftas ovan grundar sig på denna förkärlek.

Ur den rasliga nihilismens perspektiv, som förnekar värdet eller betydelsen av ras och rasliga skillnader och söker reducera dem till noll eller ingenting (nihil), betraktas varje preferens grundad på ras som irrationell och oskälig, godtycklig och orättvis och, slutligen, som omoralisk. Men allt liv, alla levande ting och alla livsformer strävar efter att leva och fortsätta sina liv och sina egna livsformers eller särarters liv. Detta är kanske naturens djupast liggande befallning, och den förutsätter en naturlig eller medfödd förkärlek för ens eget liv och ens egen livsform eller särart. Avsaknaden av denna förkärlek borde förmodligen betraktas som en defekt, potentiellt dödlig för ens eget liv och ens egen livsforms eller särarts liv. Existensen av denna förkärlek borde betraktas som skadlig eller

omoralisk bara i den utsträckning den överstiger de rättmätiga behoven och intressena hos den individ eller livsform som besitter den, och åsidosätter och kränker andra individers och livsformers rättmätiga rättigheter och intressen.

Hat är den starkaste av alla negativa känslöstämningar, men negativa känslöstämningar eller uppfattningar – inklusive hat – är inte omoraliska i sig själva. Vad som är omoraliskt är beteende som åsidosätter, kränker eller skadar andras rättmätiga rättigheter och intressen, eller en ideologi – eller ett system av övertygelser, värderingar och föreställningar – som sanktionerar sådant beteende. Sådant beteende och en sådan ideologi är omoralisk vilka dess känslomässiga eller andra motiv än är, utan hänsyn till huruvida den motiveras av hat eller kärlek eller något däremellan. I den rådande kulturen beskrivs ofta kärlek för ens egen ras, förkärlek för denna eller viljan att bevara och fortsätta den – inklusive motstånd mot raslig korsning och stöd för de förhållanden av raslig separation som krävs för rasligt bevarande och oberoende – felaktigt som hat. I själva verket är en stor del av den rasism som beskrivs som hat helt enkelt en ovilja hos rasens medlemmar att beblanda sig med medlemmar av andra raser samt deras motstånd mot denna rasligt destruktiva process, som ytterst motiveras av en längtan – medveten eller omedveten – efter rasligt bevarande och fortsättande, separation och oberoende. I frånvaron av varje önskan att skada andra rasers rättmätiga rättigheter och intressen borde det vara mer rättvist att beskriva detta motstånd mot förgörelsen av deras egen ras, eller deras förlust av oberoende, som motiverat av kärlek för deras egen ras än av hat och illvilja mot andra raser.

Prefixet "anti" betyder att vara emot. För att termen ska ha någon moralisk betydelse måste "anti" eller mot en särskild ras eller etnisk grupp betyda att vara "anti" eller mot den rasens eller etniska gruppens rättmätiga rättigheter och intressen och att begå eller främja skada mot, eller kränkning av, dessa rättigheter. En ideologi eller ett beteende som erkänner och respekterar en ras eller etnisk grupps rättmätiga rättigheter – särskilt dess primära eller vitala (livsnödvändiga) rättigheter till liv, frihet och de förhållanden som krävs för dess fortsatta existens och oberoende, i synnerhet dess eget territorium och regering – kan inte sanningsenligt definieras som varandes "anti" eller mot den rasen eller etniska gruppen i någon moraliskt meningsfull bemärkelse. Att vidare stödja, främja och förespråka ens egen ras eller etniska grupps rättmätiga rättigheter och

intressen – såsom dess fortsatta liv och bevarande, dess rasliga frihet eller oberoende och dess rätt till sitt eget territorium, land eller hemland som krävs för dess fortsatta liv och frihet – kan inte sanningsenligt definieras som varandes ”anti” eller mot någon annan ras eller etnisk grupp i någon moraliskt legitim bemärkelse. Moralisk rasism bejakar och stödjer alla rasers och etniska gruppers rättmätiga rättigheter och intressen och kan därför inte sanningsenligt beskrivas som varandes ”anti” eller mot någon ras eller etnisk grupp i någon moraliskt betydande eller meningsfull bemärkelse. Det är omoralisk rasism och raslig nihilism som är ”anti” eller mot – och som förnekar, kränker och skadar – andra rasers och etniska gruppers vitala och primära rättigheter och intressen.

Rasism, nationalism och individualism hävdar alla betydelsen och värdet av en specifik enhet och dess rätt att vara åtskild, unik och differentierad från massan snarare än absorberad av den. Var och en hävdar och bejakar den separata enhetens identitet och rättigheter, inklusive dess rätt till liv eller existens, till oberoende eller kontroll över sin egen existens och till frihet och självbestämmande, med den enda inskränkningen i dess rättigheter att den inte kränker andra rasers, nationers eller individers motsvarande rättigheter. Således har inte en ras, nation eller individ en rätt att förorsaka död eller livsförsvagning för någon annan, att styra över någon annan, stjäla från någon annan eller invadera och ta ifrån någon annan det territorium eller den egendom denna behöver för sin existens och sitt oberoende. Dessa tre ideologier eller ”ismer” står därför alla i strid mot Enhetstrons allehanda universalismer, såsom raslig nihilism, som förkastar och förnekar raslig och nationell identitet, rättigheter och oberoende och söker absorbera alla de skilda raserna och människofolken i en enorm och homogen massa.

Inom rasismen, nationalismen och individualismen är det moraliskt att handla i sina egna intressen förutsatt att sådana handlingar inte kränker andras rättmätiga rättigheter. Detta är den moraliska standard som skiljer deras moraliska form från deras omoraliska former. De moraliska formerna respekterar andra rasers, nationers och individers rättigheter; de omoraliska formerna gör det inte. Driven till sin spets kan omoralisk rasism främja folkmord precis som omoralisk individualism kan främja mord. Folkmord är för rasism vad mord är för individualism. De är antitesen av moralisk rasism och individualism.

Enligt de extremistiska formerna av omoralisk rasism måste vi välja

mellan vår ras och andra raser, mellan att förgöra andra raser eller deras förintelse av vår ras. Detta är den konfliktbetonade uppfattning av rasliga relationer som är typisk för omoralisk rasism. Enligt denna uppfattning (eller föreställning) betraktas alla raser som motståndare i en fientlig konfliktsituation snarlik ett krig, ett nollsummespel där de övriga måste förlora om en vinner. Därmed intar omoralisk rasism en naturligt fientlig inställning gentemot andra raser och uttrycker ofta sin attityd mot dem i tarvliga, hatiska och kritiska ordalag som förmedlar illvilja och en avsikt att förorsaka dem skada, förorsaka dem förlust och kränka deras rättmätiga rättigheter och intressen snarare än att erkänna och respektera dem. Liksom merparten av extremistiskt tänkande är detta inte en sanningsenlig porträttering av verkligheten och börjar och slutar med en falsk förutsättning. I verkligheten finns det andra valmöjligheter – moraliska valmöjligheter – och andra medel – moraliska medel – med vilka rasligt oberoende och bevarande kan tryggas.

Det viktigaste beaktandet i relationerna mellan olika raser, liksom i relationerna mellan olika individer eller nationer, är att de erkänner och respekterar de övrigas rättigheter till liv, fortsatt existens, oberoende och självbestämmande. För raser fordrar uppfyllandet av dessa rättigheter ett förhållande av raslig separation där varje ras besitter sitt eget exklusiva territorium med sin egen suveräna regering. Erkännandet av och respekten för dessa rättigheter måste anses vara det främsta tecknet på välvilja i rasliga relationer i den bemärkelsen att om detta erkännande och denna respekt inte är närvarande kan inte välviljan vara det heller. En ras som förvägrar en annan ras dessa rättigheter, eller kränker dem, kan inte anses vara välvillig gentemot den rasen. Att förvägra en annan ras de förhållanden den behöver för sin existens och sin frihet är att önska den ont. Att erkänna och respektera en ras rätt till de förhållanden den behöver för liv och oberoende är att önska den väl.

Moralisk rasism undviker den konfliktbetonade uppfattningen av rasliga relationer. Om rasliga rättigheter erkändes skulle alla raser bli vinnare i det avseende att alla skulle vara trygga i sitt oberoende och sin fortsatta oförsvagade och outspädda existens i sina egna hemländer. Att eftersträva en ras fortsatta existens fordrar inte en annan ras icke-existens. Det handlar inte om antingen eller, att regera eller regeras över, döda eller dödas – den extremistiska och omoraliska rasismens ståndpunkt. Det är inte en fråga om att välja mellan den enas eller andras existens. Detta är

ett felaktigt och obehövt val. Vi kan välja att låta alla raser existera i framtiden liksom alla existerade i det förgångna, genom att återupprätta och underhålla de förhållanden (territoriell separation och reproduktiv isolering) de behöver för fortsatt existens.

Det ömsesidiga erkännandet av rasliga rättigheter, den moraliska rasismens centrala princip, skulle fostra ett samarbetsvilligt förhållande mellan raser och en gemensam ansträngning att främja och skydda rasligt oberoende och bevarande. Medan extremistisk och omoralisk rasism tror att andra raser måste förlora för att den själv ska kunna vinna, så tror den moraliska rasismen att alla raser kan vinna, att allas intressen kan tjänas och tryggas så att alla kan samexistera – vilket först kräver att de fortsätter att existera – på samma planet i fred, var och en i sina egna hemländer, var och en med kontroll över sitt eget levnadsöde, var och en med respekt för de övrigas rättigheter i enlighet med den Rasliga gyllene regeln.

Om det finns ett sådant ting som moraliskt framåtskridande, och man bör hoppas att det gör det, så kan mänskligheten lära sig från tidigare misstag och åtnjuta framsteg i den moraliska eller etiska sfären liksom den har gjort i de materiella, tekniska och vetenskapliga sfärerna. Den är i så fall inte begränsad till samma moraliska standard som utövats av gångna århundradens eller sedan länge passerade årtusendens generationer. Den förmänskliga naturlagen, den brutala kampen för överlevnad, att regera eller regeras över, döda eller dödas, har efterträtts av tusentals mänskliga generationers kumulativa ansträngningar för att höja sig ovan den genom erkännandet (eller den sociala konstruktionen) av mänskliga rättigheter och den Gyllene regeln om att leva och låta leva. Omoralisk rasism tillämpar den förmänskliga naturlagen på rasliga relationer. Men relationerna mellan raser kan höjas ovan denna brutala lag genom en moral som respekterar och bejakar rasliga rättigheter, precis som relationerna mellan individer har höjts ovan den genom en moral som respekterar och bejakar individuella rättigheter. Det finns gränser för hur långt beteenden kan avvika från naturens lagar innan individen eller rasen inlåter sig i beteenden som är självförgörande, men inom dessa gränser har mänskligheten tillräckligt utrymme för att skapa ett rättvist, humant och civiliserat samhälle.⁵

Rasism är många olika saker. Det omfattar en mångfald av både för syndelser och dygder. Raslig överhöghet är rasistisk. Folkmord är rasis-

tiskt. Men rasligt oberoende och bevarande är också rasistiskt. Så är även att värdesätta och älska sin ras, att vara lojal mot dess intressen och önska dess fortsatta existens och kontroll över sitt eget levnadsöde. Det extremistiska påståendet att alla former av rasism leder till folkmord i förening med det reduktionistiska påståendet att det bara finns en – omoralisk – form av rasism, är en föregripande anklagelse som ofta används för att misskreditera, undertrycka och förhindra alla överväganden av alternativ till den rasliga nihilismens rådande destruktiva väg, i synnerhet varje försök att främja rasligt bevarande och oberoende.

Reduktionistisk logik var typisk för medeltidens dogmatiska tänkande då alla alternativ reducerades till ett manikeiskt val mellan gott och ont – antingen åtlyda kyrkans dogmer eller vara i förbund med mörkrets sataniska makter. Enligt den reduktionistiska logik som kännetecknar den moderna världens dominanta ortodoxi är alla alternativ reducerade till ett liknande manikeiskt val – antingen åtlyda den rasliga nihilismens dogm eller vara i förbund med den rasliga överhöghetens och det rasliga folkmordets onda makter. Med alla andra alternativ eliminerade genom det framgångsrika bruket av extremistisk och reduktionistisk logik för att frammana ett sådant kraftfullt manikeiskt bildspråk, har den rasliga nihilismen åtnjutit en ställning av praktiskt taget obestridd kulturell domi-

5. Ofta när mänskligheten tar ännu en tugga av frukten från kunskapens träd händer det att nyvunnen kunskap, åtminstone för en viss tid, ökar förvirringen och misstagen lika mycket som förståelsen och visdomen. Så låg det till med Charles Darwins epokbildande avslöjanden om den biologiska evolutionens mekanismer. Många tog sig fel lärdomar eller tog den riktiga lärdomen till överdrift och skyndade sig att tillämpa den förmänskliga evolutionära kampens eller det naturliga urvalets bruk och logik på det mänskliga samhället. Denna meningsinriktning, kallad socialdarwinism, antog felaktigt att upptäckten av ålderdomligare betedenormer misskrediterade och vederlade mer aktuella moraliska utvecklingar och rättfärdigade ett förkastande av den civiliserade tillvarons moraliska föreställningar till förmån för en återgång till den moral som rådde före civilisationen, eller till och med till det ännu tidigare förmänskliga djuriska beteendet.

Moralens yttersta syfte är att främja och bevara liv. Kunskap om den naturliga eller förciviliserade tillvaron bör användas för att identifiera och förkasta de moralförvrängningar som har en destruktiv verkan på livet, inte de framsteg på moralens område som tjänar att förhöja och bevara liv. Moral bör sträva efter att upprätthålla en harmonisk balans mellan naturlagarna och civilisationen som kan förena båda och förlika livets och det evolutionära framåtskridandets fordringar med mänsklighetens önskemål om en trygg civiliserad tillvaro.

nans.

Att den framtida existensen av människans rasliga mångfald nu hotas beror till stor del på den rasliga nihilismens framgång med att förneka existensen av varje alternativ till sig själv utöver omoralisk rasism. Människor begränsas av de valmöjligheter de får tillhanda. De kan inte välja ett moraliskt alternativ om de är omedvetna om att det existerar eller är möjligt. Så har det varit med en stor del av omoralen nu och förr. Bara om ett tillräckligt antal människor är medvetna om verkliga moraliska alternativ till det omoraliska status quo kan framtiden undvika att upprepa det förgångnas misstag.

Den rasliga nihilismen när en dröm om en framtid i vilken rasbegreppet inte har någon betydelse, en dröm där separata raser och raslig mångfald inte existerar. Det är Enhetens dröm, sammanslagningen och sammanblandningen av alla raser till en likformig ras där alla skilda egenskaper och kvaliteter som skapats av divergerande evolution – och av vilken skapande kraft, orsak eller syfte som än kan ligga bakom den evolutionen – skulle förgöras. Det är den yttersta reduktionistiska drömmen, en dröm om raslig reduktionism, om att reducera de många olika raserna till en ras, mänsklighetens mångfald till enformighet.

Men raslig nihilism är inte framtidens enda möjliga rasliga dröm. Det finns andra drömmar. Även den moraliska rasismen har en dröm. Det är en dröm om rasligt bevarande och oberoende, om fortsatt raslig existens och frihet för alla olika mänskliga raser, vilka kommer att dela världen tillsammans i ömsesidig respekt för sina medrasers rättigheter.

Den moraliska rasismen stödjer vänskapligt samarbete mellan raser i frågor av delat intresse och ömsesidig behållning. Den stödjer även varje ras rätt till sitt eget tryggade, separata och exklusiva territorium, land eller hemland som krävs för dess fortsatta liv och oberoende. Den skulle uppmantra mänsklighetens skilda raser att dela jorden som goda grannar, erkänna att en god granne är en som respekterar andras rätt till tryggt besittande av sina egna delar av jorden och till de förhållanden som krävs för deras fortsatta existens. Den är den rasism som bevarar, till skillnad från den omoraliska rasismen, rasismen som förgör.

Den rasliga nihilismens dröm, drömmen om Enhet, är en dröm om raslig reduktion och förintelse, befrämjad under förespeglingen att bestrida en annan form av raslig förintelse som påstås vara det enda alternativet. Drömmen om moralisk rasism är en dröm om fortsatt rasligt liv och ras-

ligt bevarande. Moralisk rasism – den moraliskt riktiga eller rättfärdiga formen av rasism – är det alternativ till raslig nihilism som måste betraktas som en fråga av yttersta angelägenhet, som en fråga om inget mindre än rasligt liv eller död. Den har inte utövats i det förgångna, men i skenet av mänsklighetens moraliska framsteg måste man hoppas att ett skede nu har nåtts varifrån den kan bli den gällande moralen i nuet och framtiden. Åtminstone en ras framtida existens är beroende av det.

KAPITEL V

Den nordliga krisen

Människans samtliga raser delar samma grundläggande och vitala Mintressen – bevarande, deras fortsatta rasliga existens. Deras bevarande eller fortbestånd är beroende av samma förhållanden som deras skapelse – reproduktiv isolering, det enda effektiva hindret mot deras uppblandning med andra raser. Detta gäller ytterst för alla raser och framför allt för dem vars förhållandevis recessiva genetiska särdrag gör dem mer sårbara för rasblandningens rasligt destruktiva verkan. Vad beträffar rasligt bevarande skapar förlusten eller frånvaron av reproduktiv isolering den allvarligaste formen av rasproblem – ett problem som hotar rasens blotta överlevnad och fortsatta existens, ett problem som oundvikligen måste resultera i rasens förgörelse eller icke-existens, ett problem som inte är någonting mindre än en raslig kris. Den nordliga (nordeuropeiska) rasen hotas nu av en sådan kris – ett rasproblem som har vuxit och utvecklats under de gångna fyra seklerna till den grad att det nu förorsakar den nordliga rasens förgörelse.

Befolkandet av jorden under de senaste 100.000 åren åstadkoms genom många olika folks migrationer. Under denna långa serie av folkförflyttningar har många länder tagits i besittning av olika folk efter varandra, varvid nykomlingarna ofta ersatt eller trängt undan de tidigare invånarna. Denna process är både gammal – i själva verket är den äldre än människan – och sentida, och pågår i själva verket fortfarande.

De europeiska folkens expansion in på de amerikanska kontinenterna som började 1492 var en del av denna process. Denna expansion trängde undan Amerikas ursprungliga indianbefolkningar i de områden där deras befolkningstäthet var låg, såsom Nordamerika, men i de områden där deras befolkningstäthet var hög, såsom Mexiko och Centralamerika, eller

regioner som var mindre tillgängliga, såsom Sydamerikas bergs- och skogsregioner, förblev de dominerande. Den europeiska expansionen in i vad som blev känt som Latinamerika (markområdena söder om Rio Grande) företogs främst av Spaniens och Portugals mediterrana folk, som bistods av en storskalig import av slavar från de kongoida folken i Afrika söder om Sahara. Nordamerikas (Förenta staternas och Kanadas) kolonisering och utveckling från 1600 till 1880 var, med ett betydande undantag, ett nordligt företag. Detta betydande undantag var avledandet av ungefär fem procent av den totala handeln med kongoida slavar in i de sydliga engelska kolonierna.

Det undantaget var ödesdigert, för det transplanterade in i det nya nordliga hemlandet ett befolkningselement som den nordliga rasen inte kunde assimilera utan att fullständigt förgöra eller negera sig själv. Denna handling kränkte det livsnödvändiga och grundläggande nordliga rasliga intresset av ett rasligt homogent och fullständigt nordligt land – det förhållande av reproduktiv isolering från icke assimilerbara raselement som fordras för nordlig raslig överlevnad på längre sikt. Det splittrade dessutom den nya nordliga nationen under utveckling i två olika socioekonomiska system, en splittring grundad på – och förorsakad av – närvaron av afrikaner i södern och deras frånvaro i nordstaterna. Nordstaterna utvecklade ett i huvudsak rasligt homogent och uteslutande nordligt samhälle och ett ekonomiskt system liknande de nordliga hemländernas i Europa. I södern fick det afrikanska slaveriets inrättning, samt den resulterande närvaron av afrikaner som en tredjedel av befolkningen, regionens sociala och ekonomiska utveckling att förvrängas, att avvika från den rasligt homogena utvecklingens normala och naturliga gång för att istället följa en kurs av flerraslig utveckling skild från nordstaterna och de nordliga hemländerna. Detta var början på rasproblemet, ett problem vars lösning aldrig riktigt togs itu med, så det fortsatte att växa och utvidgade sig slutligen till den rasliga kris som nu hotar hela den nordliga rasen.

De sociala och ekonomiska skillnader som utvecklade sig mellan nordstaterna och sydstaterna på grund av den afrikanska närvaron resulterade i djupt splittrande meningsskiljaktigheter och missämja. Deras motstridiga intressen uttrycktes ofta i politiska, filosofiska eller juridiska termer (såsom de decentraliserade begreppen om ”delstatsrättigheter” och lokalpatriotiska ”sydstatsrättigheter” som hävdades av sydstaterna, kontra den förenade nordlig-amerikanska nationalismen präglad av tankar om ”kust

till glimrande kust” och ”manifest destiny”, som vann allt större ynnest i nordstaterna), men den yttersta källan till deras olikheter utgjordes av den afrikanska närvaron, som fick den socioekonomiska utvecklingen i de tverasluga sydstaterna att avvika från de rasligt homogena nordstaternas. För Thomas Jefferson och andra amerikanska ledare under de första ”fyra tjog och sju år” var rasproblemet en ”het potatis” som vållade dem stort bekymmer för både deras ras och deras lands framtid. Deras värderingar om mänskliga rättigheter och frihet fordrade att afrikanerna frigavs, emedan deras längtan efter rasligt bevarande fordrade att raserna separerades för att säkerställa reproduktiv isolering.¹

Rasproblemet löstes aldrig på ett sätt som tillgodosåg båda dessa intressen. Rasproblemet började med slaveriet, hade förts till Amerika genom slaveriet, och fram till inbördeskriget förblev det i grund och botten identiskt med slaveriet. Nordstaterna tillät inte slaveri och var som ett resultat nästan helt nordliga till sin befolkning. (Illinois och Ohio tillät inte ens fria kongoider inom sina gränser.) Kärnan i den uppdelning och splittring som drabbade den unga nationen uttrycks bäst i de termer som används för att beteckna de olika fraktionerna – ”fria stater” och ”slavstater”. Människorna i de rasligt homogena och helt och hållet nordliga fria staterna i norr sökte förhindra rasproblemet expansion – och på så sätt öka det territorium som beboddes av uteslutande nordeuropéer – genom att motsätta sig slaveriets, och därmed den kongoida befolkningens, spridning till nya territorier. De sydliga slavstaternas dominanta slavägarklass sökte bearbeta nytt territorium för sitt socioekonomiska systems tverasluga expansion, men hindrades av det rasligt homogena nordliga motståndet och kände sig hotade av den växande känslöstämningen i norr till

1. Eller som Jefferson skrev i sin självbiografi: ”Ingenting är mer visst skrivet i ödet bok än att dessa människor [kongoiderna] är ämnade att vara fria; ej heller är det mindre visst att de två raserna, lika fria, inte kan leva under samma regering.” Och i sina *Notes on the State of Virginia*: ”Väl frigiven ska han [kongoiden] förflyttas bortom risk för korsning.” Citat ur Nathaniel Weyl och William Marina, *American Statesmen on Slavery and the Negro* (Arlington House, 1971), s. 71 och 90. Under hela hans liv var Jeffersons tankar koncentrerade på... ”det enda företaget att bevara den angloamerikanska rasens renhet. Jefferson var särskilt besatt av rädslan för att hans högt vördade anglosaxiska nation skulle fördäras genom korsning med icke-vita. Rädslan för rasblandning var kanske den mest konsekventa aspekten av hans tänkesätt, från ungdom till ålderdom.” Michael Lind, *The Next American Nation* (The Free Press, 1995), s. 370.

förmån för en helt nordlig nation.

De förslag till slaveriets avskaffande som förordades av Jefferson, Lincoln och andra tidiga amerikanska ledare, inkluderade planer för kompensation till de tidigare ägarna och förflyttning av de frigivna afrikanska slavarna till utanför Förenta Staterna, vilket hade resulterat i en rasligt nästan homogen nordlig-amerikansk nation. I de flesta nordstaters sinnen var de två målen att upphäva slaveriet och uppnå en rasligt homogen och fullständigt nordlig nation – genom förflyttningen av den kongoida befolkningen till ett eget land – oskiljaktiga. Det ena förutsattes vara förbundet med det andra. I själva verket kan det sägas att slaveriets avskaffande betraktades allmänt som mindre ett självändamål än ett medel för att uppnå målet av en rasligt homogen nordlig nation. Det ena var ett nödvändigt steg för att förverkliga det andra.²

Om slaveriets avskaffande hade genomförts fredligt av sydstatarna och nordstatarna i samarbete för att tjäna deras ras vitala och främsta intressen

2. Över hela nordstaterna var även slaveriets mest ståndaktiga motståndare benägna att liksom Jefferson mena att slavarna, väl frigivna, borde lämna landet. Typisk för dessa var Harriet Beecher Stowe, författarinnan till Onkel Toms stuga, som ville sända de frigivna slavarna tillbaka till Afrika och därigenom göra sydstaterna redo för ökad nordlig bosättning. James Monroe och John Tyler hörde till de presidenter som innan kriget förespråkade planer för den amerikanska kongoidbefolkningens emancipation i förening med dess repatriering till Afrika eller förflyttning till något annat separat hemland. Kostnaden för att kompensera deras ägare, samt deras transport till sitt nya hemland, skulle tillhandahållas genom försäljningen av statsägd mark i västern. En annan president, James Madison, blev ordförande i Amerikanska kolonisationssällskapet, som organiserats i syfte att förflytta den kongoida befolkningen från nationen, och omfattade i sitt medlemskap (bland andra framstående amerikaner) sådana förgrundsfigurer som Henry Clay, Andrew Jackson, Daniel Webster, Stephen A. Douglas, Francis Scott Key, Winfield Scott, John Marshall och Roger B. Taney. I sin publikation, *The African Repository*, var det språkrör för den rasligt ansvarsfulla amerikanska opinionens samförstånd och förespråkade alla slavars frigivning i förening med den kongoida befolkningens deportation till Afrika eller något annat lämpligt land. Dessa ansträngningar motarbetades av sydstaternas slavägande plantageoligarki vars mest framträdande talesmän var John C. Calhoun och Jefferson Davis.

Abraham Lincoln, som liksom Jefferson var en förespråkare av både frihet och geografisk separation för den amerikanska kongoida befolkningen, erkände att rasligt homogena förhållanden av reproduktiv isolering krävs om raslig korsning ska förhindras, genom att förklara: "En separation av raserna är det enda verkliga förebyggandet av blandning... Företaget [omflyttningen av den amerikanska kongoidbefolkningen till ett eget separat land] är ett svårt sådant, men där det finns en vilja finns det ett sätt... Låt oss

– det vill säga separation från andra raser i förening med det nordlig-amerikanska folkets enighet för att skapa en rasligt homogen och fullständig nordlig nation – är det troligt att det hade förenats med rasproblemets långsiktiga lösning. Men på grund av att medlemmarna av den dominanta slavägande klassen i sydstaterna var mer bekymrade över sina ekonomiska intressen än över sin ras främsta intressen (detta och liknande ekonomiska intressen var en orubblig och viktig orsak till rasproblemet) hindrade splittrande fraktionism nordstaterna och sydstaterna från att arbeta tillsammans för att lösa problemet. Detta tragiska misslyckande beträffande rasligt ledarskap ledde slutligen till sydstaternas försök att upplösa den nordliga rasens union i Amerika genom utträde. Detta följde på valet av Abraham Lincoln till presidentposten år 1860, som tydligt visade att ingen vidare expansion av slaveriet och den kongoida befolkningen skulle tillåtas, samt att de rasligt homogena fria staterna därför snart skulle överträffa de tveraslaga slavstaterna i antal. I det påföljande krigets trauma – då nordstaterna sökte bevara det nordlig-amerikanska folkets union och enighet – glömdes vitala rasliga bekymmer och intressen bort i upptrappningen av krigets känslopatos och den målmedvetna jakten på seger, och det krig som börjat med att nordstaterna försökte säkerställa den nordliga befolkningens vitala rasliga intressen omvandlades i stor utsträckning till ett korståg för att befrämja den afrikansk-ame-

komma fram till övertygelsen att det är moraliskt riktigt... och vi skall finna ett sätt att genomföra det, hur stor uppgiften än kan verka.” Ur ett tal den 26 juni 1857.

Frederick Douglass, den mest framstående afroamerikanske ledaren under Lincolns tid, som hade träffat honom många gånger, sa att Lincoln... ”i allra högsta grad var den vite mannens president, helt och hållet hängiven den vite mannens välgång.” Citat ur *Weyl and Marina*, s. 169. Den 14 augusti 1862 talade Lincoln inför en delegation kongoida ledare i Vita huset och berättade för dem om sin plan att omflytta den afroamerikanska befolkningen till utanför Förenade staternas territorium, mer specifikt Centralamerika. I detta återspeglade han känslostämningarna hos den stora majoriteten nordliga amerikaner. När denna plan strandade på grund av de centralamerikanska ländernas ovilja att acceptera den afroamerikanska befolkningen föreslog Lincoln en plan tidigt år 1863... ”för att förflytta hela den färgade rasen till Texas, att där upprätta en egen republik.” *Weyl and Marina*, s. 211-229. Detta förslag är uppenbart oförenligt med Lincolns främsta mål under kriget av att bevara unionen om unionen definieras i territoriella termer, men om den union som Lincoln och nordstaterna strävade efter att bevara definieras i rasliga termer som det nordlig-amerikanska folkets union, så är det fullkomligt konsekvent.

rikanska befolkningens intressen. Som ett resultat genomfördes slaveriets avskaffande utan kompensation åt ägarna och, mest avgörande, utan omflyttning av den frigivna afrikanska befolkningen till ett separat och eget land, och möjligheten att lösa rasproblemet i ett tidigt stadium gick förlorad. Följaktligen förblev rasproblemet olöst och fortsatte att växa. Det blev även mer komplicerat.

Före inbördeskriget var rasproblemet i huvudsak begränsat till sydstaterna och var främst en enkel fråga om nordlig och kongoid, eller "vit" och "svart". Den vita befolkningen, och invandringen, var nästan helt nordlig (i själva verket nästan helt centralnordlig från nordvästra Europa), och den lilla minoritet som inte var nordlig var mestadels alpin. Under 1790 års naturaliseringslag, som förblev i kraft fram till mitten av 1960-talet, kunde bara "fria vita personer" bli naturaliserade medborgare i Förenta staterna. Icke-vita kunde bara bli medborgare genom födsel. "Amerikansk immigrationspolitik från 1792 till 1960-talet sökte begränsa invandringen till vita. Argumentet att den amerikanska traditionen innebär ett välkomnande av alla etniska och rasliga grupper är helt enkelt felaktigt; den traditionen är bara en generation gammal."³

Efter inbördeskriget bredde rasproblemet ut sig då stora antal kongoider började migrera från sydstaterna till nordstaterna, och det blev ännu mer komplicerat efter 1890 när majoriteten invandrare blev icke-nordliga. Före 1890 skedde invandringen i överväldigande grad från de centralnordliga länderna i nordvästra Europa, men den massiva "nya invandringen" från 1890 till 1924 var mestadels icke-nordlig. Syd- och östeu-

3. Lind. *The Next American Nation*, s. 228. "[D]en grundläggande föreställningen om det amerikanska folket som en gren av den anglosaxiska stammen, vars medlemmar förblev en del av en enda ras... var den föreställning om amerikansk identitet som delades av de flesta av nationens grundare... och generationer av senare amerikanska ledare... Föreställningen om att Förenta staterna är eller borde vara en 'nation av invandrare', inte bara icke-germanska utan även icke-vita, skulle ha förefallit bisarr för de flesta amerikaner före andra världskriget." *Ibid.*, s. 19. Anglo-Amerika definierade sitt... "nationella samvälde som den anglosaxiska rasen... Att vara en amerikan i Anglo-Amerika var det samma som att vara anglosax (eller teuton) till rasen... Förpliktelse gentemot politiska principer... var mindre viktigt... än medlemskap i en viss ras... [N]är den federala konstitutionens utformare och deras efterträdare under 1800-talets första hälft talade om det amerikanska folket, menade de vita amerikaner av engelsk härkomst, eller invandrare från de brittiska öarna och de germanska länderna... som hade assimilerats i den angloamerikanska normen." *Ibid.*, s. 27.

ropéer utgjorde bara 13% av invandrarna 1882, men 81% 1907. En del av invandrarna från dessa regioner var perifert nordliga, men majoriteten bestod av mediterrana (det dominerande elementet bland invandrarna från Italien och Sicilien) och armenider (det dominerande elementet bland ashkenaziska judar från Östeuropa). Många av de nya invandrarna befrämjade de mångrasliga förhållandena och ”smältdegeln” värderingar (”The Melting Pot” är titeln på en pjäs från 1909 av Israel Zangwill), men de flesta nordliga amerikaner motsatte sig mångrasliga förhållanden och drev igenom Stadgan om nationellt ursprung år 1924 som i hög grad reducerade den icke-nordliga invandringen – och till stor del stabiliserade befolkningens rasliga proportioner – under de kommande fyrtio åren. Denna begränsade handling av nordligt rasligt självbevarande bromsade tillfälligt rasproblemets tillväxt, men det var för lite och för sent för att stoppa det och gjorde ingenting för att lösa det problem som redan existerade.

I sin bok från 1945 kallade den svenske sociologen Gunnar Myrdal rasproblemet för ”Det amerikanska dilemman”. Ett dilemma innebär frånvaron av en lösning. Men under de nästföljande två årtiondena uppsteg rasnihilismen till en ställning av ideologisk dominans och tillhandahöll sin egen lösning på dilemman – förkastandet av alla bekymmer för rasligt bevarande, samt befrämjandet av raslig negering och förgörelse genom uppblandning. Den uppnådde denna dominanta ställning inte bara i det mångrasliga Förenta staterna, utan även i Europas rasligt homogena nordliga länder samt Kanada och Australien, vilka påverkades starkt av den amerikanska modellen att betrakta mångrasliga förhållanden som en väsentlig del av det moderna och framskridna samhället. Resultatet blev befrämjandet av den mångrasliga ideologins förhållanden i alla nordliga länder – av vilket den praktiska konsekvensen var storskalig icke-nordlig invandring in i nästan alla nordliga hemländer och slutet för den reproduktiva isolering som fordras för den nordliga rasens överlevnad.

Såvitt författaren känner till har ingen sociologisk eller historisk undersökning genomförts som dokumenterar, beskriver eller förklarar den rasblandningsprocess som nu äger rum i de nordliga länderna: hur den började; vem som fattade besluten; i vilken utsträckning de mångrasliga förhållandenas förlopp eller konsekvenser var avsedda eller planerade, beaktade eller förutsedda; statistisk dokumentation över invandrarnas antal och rasliga identitet; samt den rasliga korsningens, blandgiftets och adop-

tionens omfattning. En sådan undersökning skulle stöta på problem i och med att regeringarna i de nordliga länder som nu undergår denna process har förefallit vara motvilliga att samla in eller publicera riktig information om den, och till dess att de blir mer tillmötesgående kommer tillförlitlig information i ämnet att förbli svår att komma över. Men till och med utan en sådan undersökning står det klart att de inhemska nordliga befolkningarna som helhet inte hade eller har mycket till valmöjlighet i frågan, var och är dåligt informerade om den, samt var och är till stor del omedvetna om dess konsekvenser – den rasliga omvandlingen av de urgamla nordliga hemländerna genom allt mer icke-nordliga befolkningars gradvisa ersättning och undanträngning av de infödda nordliga befolkningarna. Det står också klart att fastän motiven bakom de tidigare stadierna i rasblandningsprocessen var nästan helt och hållet ekonomiska – stora och inflytelserika affärsintressens begär efter en riklig tillgång på billig arbetskraft, från afrikanska slavar och kinesiska järnvägsarbetare till sydeuropeiska fabriksarbetare och mexikanska bonddrängar – inkluderade motiven bakom den kraftigt utökade rasblandningsprocess som började på 1950-talet en betydande och allt mer dominant ideologisk komponent i takt med att rasblandningen i de nordliga hemländerna och dess destruktiva konsekvenser för den nordliga rasen blev ett självändamål under ett allt mäktigare rasnihilistiskt ideologiskt styre.

Den storskaliga icke-nordliga invandringen till Storbritannien började ironiskt nog i och med att briterna själva drog sig tillbaka från sina tidigare icke-nordliga kolonier 1957. I början av 1960-talet började stora antal icke-nordliga invandrare och ”gästarbetare” att ta sig in i den europeiska kontinentens nordliga länder. I Förenta staterna öppnade den Reformerade immigrationsstadgan från 1965 ånyo dörren för storskalig icke-nordlig invandring – med resultatet att den massiva invandringen sedan 1970 varit icke-nordlig till mer än 90% – samtidigt som den ökade rasliga ”integration” som främjats av medborgarrättsrörelsen i hög grad stegrade den rasgränsöverskridande kontaktens och korsningens omfattning, då den avskaffade en stor del av den rasliga separation (eller ”segregation”) som hade tillhandahållit en begränsad form av reproduktiv isolering.⁴ År 1967 reformerade Kanada – ett nästan rasligt homogent nordligt land – sina immigrationslagar till att uppmuntra icke-nordlig invandring i och med att landet aktivt sökte omvandla sig självt till ett mångrasligt samhälle. På 1970-talet började icke-nordliga invandrare att ta sig in

i Skandinavien, och Australien övergav sin traditionella immigrationspolicy ”endast för vita” till förmån för en ”mångraslig framtid” (med vilket menas en ostasiatisk framtid istället för en nordlig). Fram till 1980-talet hade det rasproblem som länge varit ett unikt amerikanskt dilemma begränsat till Förenta staterna vuxit till en raslig kris som påverkade nästan alla de nordliga folken och kränkte deras främsta och vitala intressen av oberoende och reproduktiv isolering som är nödvändiga för deras fortsatta existens.⁵

Ett antal olika faktorer utöver rasnihilismens ideologi bidrar till denna nordliga överlevnadskris. En är definitivt de nordliga ländernas relativa ekonomiska välfärd, som gör dem mycket attraktiva för invandrare av ekonomiska skäl. En annan är ”befolkningsexplosionen” i de flesta av de

4. ”[U]nder de gångna två årtiondena har Amerika frambringat den största variationen av hybridiska hushåll i världshistorien... De myllrande massorna har redan lämnat över till de grumliga massorna... Under en period av ungefär två årtionden har antalet rasblandade äktenskap i Förenta staterna eskalerat från 310.000 till mer än 1,1 miljoner... De rasblandade spädbarnens födlsar har mångfaldigats 26 gånger så snabbt som för någon annan grupp.” Jill Smolowe, ”Intermarried With Children”, *Time, Special Issue on "American Diversity"* (hösten 1993), s. 64. När populärpressen eller den amerikanska folkbokföringen hänvisar till rasblandning är det vanligtvis korsning mellan olika underarter som de hänvisar till.

5. Kanadas rasliga omvandling sedan 1967 har, liksom för de flesta andra nordliga länder, varit snabb och genomgripande. Ämnet, som vanligtvis undviks som allt för känsligt för offentlig diskussion, berördes en aning indirekt i slutet av 1993 av Jean Chretien, Kanadas nyligen valde premiärminister, då han tillfrågades av journalisten David Brinkley om han höll med om förutsägelseerna att Vancouver skulle bli en ”orientalisk [ostasiatisk] stad inom ungefär tio år eller mindre”. Han svarade:

Åh, Vancouver kommer uppenbarligen att växa mycket fort... Och det finns givetvis många människor från Asien som blir kanadensiska medborgare och vill bosätta sig i Vancouver. Jag besökte en skola denna vecka, och troligen hälften av de elever som jag talade med såg orientaliska ut, men var naturligtvis goda kanadensiska medborgare. Ni förstår, befolkningens blandning förändrar Kanada ganska snabbt. Den franska och engelska komponenten sjunker mycket fort i förhållande till nykomlingarna... Jag välkomnar detta, det har givit Kanada en anstrykning som är tämligen trevlig.

This Week With David Brinkley, #630, ABC-sändning den 21 november 1993.

Under det tidiga 1990-talet tog 250.000 invandrare sig in legalt i Kanada varje år, varav 48% (120.000) från Ostasien, 16% från Afrika och Mellanöstern, samt 15% från Latinamerika. *The Miami Herald* (11 mars 1994), s. 16A. I förhållande till landets befolkning på 26,8 miljoner (1992) är denna invandringsnivå ungefär dubbelt så hög som Förenta staternas.

icke-nordliga länderna, som kraftigt ökar de demografiska och ekonomiska påtryckningarna för invandring. En annan är den nordliga rasens relativa sårbarhet för uppblandning, vilket resulterar av dess förhållandevis låga födelsetal (som i själva verket legat under reproduktionsnivån sedan början av 1970-talet och således utgör en kris i sig), det faktum att den är en liten minoritet av mänskligheten som helhet (mindre än 10% av världens totalbefolkning och mindre än 5% av världens totala födslar), samt det mest unika, den relativa recessiviteten hos de olika särdragen i dess genetiska uppsättning, vilket för det mesta får dem att negeras eller allvarligt försvagas genom korsning.

Troligen kommer de icke-ideologiska faktorerna att bli ännu mindre gynnsamma för den nordliga rasen inom överskådlig framtid. Vid år 2050 är världens befolkning prognostiserad att öka till 19,2 miljarder, med mer än 90% av den tillväxten i de ”mindre utvecklade” länderna, medan den nordliga rasen faktiskt kommer att minska i absoluta såväl som relativa termer (mindre än 5% av världens totala befolkning år 2050 och mindre än 2% av 2050 års födslar). Som ett resultat förväntas de allt mindre nordliga tidigare nordliga länderna att ställas inför ökande vågor av icke-nordlig invandring i takt med att miljoner flyktingar flyr fattigdomen i sina egna hemländer.⁶

Tabellerna I och II visar de rasliga förändringar som har ägt rum i den amerikanska befolkningens sammansättning sedan 1880 och de förändringar som, grundat på aktuella trender, är prognostiserade att äga rum mellan 1992 och 2050.

6. ”Krig, fattigdom och förtryck driver människor in i Västeuropa i tidigare oöverträffade antal. Regionen tar emot mer än två miljoner invandrare om året; nästan tre gånger inflödet till Förenta staterna.” ”Europa emotser en invandringsväg”, *National Geographic*, vol. 183, nr. 5 (maj 1993), s. 102.

”När det norra halvklotets mer välbeställda familjer beslutar sig för att bara ett eller två barn är tillräckligt är det mycket möjligt att de inte inser att de i liten skala avstår från framtida utrymme till förmån för snabbare växande etniska grupper både inom och utanför deras nationsgränser. Men det är i själva verket vad de gör.” Paul Kennedy, *Preparing for the Twenty-First Century* (Random House 1993), s. 45. Befolkningsexplosionen äger rum i Afrika, Latinamerika och Asien. ”1950 var Afrikas befolkning hälften av Europas, 1985 var den lika stor (omkring 480 miljoner vardera), och 2025 förväntas den vara tre gånger Europas (1,58 miljarder mot 512 miljoner).” *Ibid.*, s. 24. (Afrikas befolkningsprognos medräknar 40 miljoner döda i AIDS.) Därtill kommer kanske 50 miljoner av dessa förväntade 512 miljoner europeiska invånare att

Den mediterrana kategorin inkluderar orientalider, armenider, turanider och iranoafghaner, en raslig gruppering som inkluderar nästan alla nordafrikaner och sydvästasiatiska (de arabiska, iranska, afghanska, turkiska och övriga folken i och kring Mellanöstern) såväl som de flesta sydeuropéer. Förenta staternas folkbokföring klassificerar alla dessa grupper som "vita".

Den "latinamerikanska" kategorin är rasligt olikartad, men består främst (till cirka 90%) av personer av helt eller blandat (*mestisiskt*) indianskt ursprung från Mexiko eller Central- och Sydamerika. Återstoden (cirka 10%) är mestadels mediterrana eller kongoida.

Den asiatiska kategorin inkluderar (enligt den amerikanska folkbokföringens klassifikation) asiatiska indier och pakistanska såväl som ostasiatiska och stillahavsöbor.

De tre sista kolumnerna (kolumnerna fyra, fem och sex) i tabell I är prognoser grundade på en undersökning av befolkningsforskaren Jennifer Cheeseman Day, *Population Projections of the United States, by Age, Sex, Race, and Hispanic Origin: 1992 to 2050*, U.S. Bureau of the Census, Current Populations Reports, P25-1092, U.S. Government Printing Office, Washington DC 1992.

Befolkningsförändringar bestäms i första hand av tre faktorer – födelsetal, immigrations-

Fortsättning på sidan 98

självha afrikanskt ursprung daterat efter 1957. Mellan 1960 och 1993 växte den afrikanska befolkningen från 281 miljoner till 650 miljoner. 1960 födde den genomsnittliga kenyanska kvinnan 6,2 barn och 1980 8,2 barn. *Ibid.*, s. 218. 1960 var den latinamerikanska befolkningen 210 miljoner, och år 2025 förväntas den vara 762 miljoner, varav 150 miljoner i Mexiko. *Ibid.*, s. 219. Från 1985 till 1990 var Kinas födelsetal 2,4 och Indiens 4,3. Kina och Indien förväntas vardera ha en befolkning på 1,5 miljarder år 2025. *Ibid.*, s. 169. Sedan det tidiga 1970-talet har det nordliga födelsetalet legat kring 1,8 per kvinna. Reproduktionstalet är 2,1. Kennedy diskuterar de rasliga farhågor som förorsakas av en relativ demografisk tillbakagång, såsom rädslan för att överväldigas av storskalig invandring, rädslan för att ens ras ska förändras genom korsning, samt rädslan grundad på övertygelsen att ens egen rasgrupp är speciell och måste bevaras. *Ibid.*, s. 39-41. Vad han inte lyckas nämna är att dessa farhågor bara är relevanta i mångrasliga samhällen där den rasliga existensen inte skyddas av separation och att dessa frågor och bekymmer får sin naturliga och lyckliga lösning genom separation. Det är dessutom normalt att betrakta det man älskar, värdesätter eller bryr sig om – inklusive ens ras – som "speciell" och att önska dess bevarande och att frukta eller ängslas om dess bevarande hotas. Han frågar: "Kan Europas förhållandevis rika samhällen isolera sig själva från de demografiska påtryckningar som byggs upp på andra håll...?" *Ibid.*, s. 255. Han kunde ha ställt samma fråga beträffande Förenta staternas och Kanadas och Australiens nordliga befolkningar. Svaret är att det kan hända att de inte är i stånd att isolera sig själva från planetens befolkningsexpansions alla destruktiva effekter, men de kan isolera sig själva från invandringens och uppblandningens rasligt destruktiva verkan om de väljer att hävda sina rättigheter till reproduktiv isolering, rasligt oberoende och bevarande.

**Tabell I: Förenata staternas rasliga
befolkningsammansättning 1880-2050**

	<u>1880</u>	<u>1970</u>	<u>1992</u>	<u>2020</u>	<u>2050</u>	<u>2050 m. noll- invandring</u>
TOTALT	50,2m	203m	255m	323m	383m	301m
Bef. 15-44	-	-	118,8m	125,2m	144,2m	108,3m
Bef. 0-14	-	-	55,3m	63,6m	73,6m	55,6m
Nordlig	42m	134,8m	145,5m	153m	142m	139m
% av bef.	83,5%	66,3%	57%	47,3%	37%	46,2%
Bef. 15-44	-	-	64m	54,7m	47,9m	47m
% av 15-44	-	-	54%	43,7%	33,2%	43,4%
Bef. 0-14	-	-	27,9m	24,9m	21,4m	21m
% av 0-14	-	-	50,5%	39,1%	29,1%	37,8%
% av födslar	-	62%	47,5%	38%	27%	34,4%
Alpinsk, ladogansk och dinarisk	1,3m	19,1m	21,5m	24m	23m	22m
% av bef.	2,6%	9,4%	8,5%	7,4%	6%	7,3%
Bef. 15-44	-	-	10m	8,5m	7,5m	7,3m
% av 15-44	-	-	8,4%	6,8%	5,2%	6,7%
Bef. 0-14	-	-	4,6m	4,1m	3,5m	3,4m
% av 0-14	-	-	8,3%	6,4%	4,8%	6,1%
% av födslar	-	8,5%	7,5%	5,5%	4%	5,5%
Mediterranid, armenid etc	0,2m	14,2m	24m	29m	38,3m	26m
% av bef.	0,4%	7%	9,5%	9%	10%	8,6%
Bef. 15-44	-	-	11,5m	11,8m	14,1m	9,1m
% av 15-44	-	-	9,7%	9,4%	9,8%	8,4%
Bef. 0-14	-	-	5,5m	5,6m	7,1m	4,7m
% av 0-14	-	-	9,9%	8,8%	9,6%	8,2%
% av födslar	-	6,5%	10%	8,5%	9%	8%
Latin- amerikansk	0,3m	6,5m	24m	49m	81m	47,6m
% av bef.	0,6%	3,2%	9%	15,2%	21%	15,8%
Bef. 15-44	-	-	12,8m	21,4m	33,5m	19,5m
% av 15-44	-	-	10,8%	17,1%	23,2%	18%
Bef. 0-14	-	-	7,4m	12,7m	18,8m	11,7m
% av 0-14	-	-	13,2%	19,9%	25,6%	21%
% av födslar	-	5,2%	13,5%	21%	26%	23%

	<u>1880</u>	<u>1970</u>	<u>1992</u>	<u>2020</u>	<u>2050</u>	<u>2050 m. noll- invandring</u>
Kongoid	6m	22,6m	32m	43m	62m	51,4m
% av bef.	12%	11,1%	12%	13,3%	16%	17%
Bef. 15-44	-	-	15m	17,7m	23m	19,5m
% av 15-44	-	-	12,6%	14,2%	16%	18%
Bef. 0-14	-	-	8,5m	10,8m	14m	11,7m
% av 0-14	-	-	15,2%	16,9%	19,1%	21%
% av födselar	-	16%	16,5%	18%	21%	23%
Asiatisk	0,3m	2,1m	8m	22m	41m	11m
% av bef.	0,6%	1%	3%	6,8%	11%	3,7%
Bef. 15-44	-	-	4,3m	9,8m	16,4m	4,4m
% av 15-44	-	-	3,7%	7,8%	11,4%	4%
Bef. 0-14	-	-	2m	4,8m	7,6m	2,3m
% av 0-14	-	-	3,7%	7,5%	10,3%	4,1%
% av födselar	-	1,2%	4%	7,7%	11%	4,1%
Indiansk	0,15m	0,8m	2m	2,7m	5m	4m
% av bef.	0,3%	0,4%	0,8%	0,84%	1,3%	1,3%
% av födselar	-	0,6%	1%	1,3%	2%	2%

m = miljoner

% av bef. = procent av totalbefolkningen

Bef. 15-44 = befolkning i åldern 15-44

Bef. 0-14 = befolkning i åldern 0-14

% av 15-44 = procent av totalbefolkningen i åldern 15-44

% av 0-14 = procent av totalbefolkningen i åldern 0-14

Tabell II: Nordliga prognoser efter beaktande av rasblandningens effekter

	<u>1880</u>	<u>1970</u>	<u>1992</u>	<u>2020</u>	<u>2050</u>	<u>2050 m. noll- invandring</u>
TOTALT	50,2m	203m	255m	323m	283m	301m
Bef. 15-44	-	-	118,8m	125,2m	144,2m	108,3m
Bef. 0-14	-	-	55,3m	63,6m	73,6m	55,6m
Nordlig	42m	134,8m	145,5m	148,6m	123,9m	124,9m
% av bef.	83,5%	66,3%	57%	46%	32,4%	41,5%
Bef. 15-44	-	-	64m	52,8m	40,2m	40,5m
% av 15-44	-	-	54%	42,2%	27,9%	37,4%
Bef. 0-14	-	-	27,7m	22,4m	15m	15,7m
% av 0-14	-	-	50,1%	35,2%	20,4%	28,2%
% av födselar	-	62%	46%	32%	20%	28%

tionstakt och korsningstakten mellan de olika elementen i befolkningen. De fjärde och femte kolumnerna är prognoser grundade på antagandet att 1980-talets och det tidiga 1990-talets demografiska trender kommer att fortsätta till år 2050. Dessa trender inkluderar ett födelsetal om 1,85 för "icke-latinamerikanska vita" (en folkräkningskategori som består av de nordliga, alpinida och mediterrana kategorierna), 2,45 för "svarta" (kongoider), 2,68 för latinamerikaner, 2,9 för indianer, 2,3 för asiater, samt en invandringstakt om 880.000 per år (680.000 legala och 200.000 illegala) av vilka 174.000 skulle vara vita (mestadels mediterrana från Nordafrika och sydvästra Asien), 60.000 svarta, 324.000 latinamerikanska och 323.000 asiatiska. Grundat på dessa immigrationsnivåer, som kan komma att överskridas avsevärt (den illegala invandringens verkliga nivå under det tidiga 1990-talet var 1,5 miljoner årligen), förutspår undersökningen att 81 miljoner befolkningsmedlemmar (eller 21%) kommer att år 2050 vara invandrare anlända efter 1991 eller avkomma till dessa (av vilka mer än 95% kommer att vara icke-nordliga). Den sjätte eller sista kolumnen förutsätter samma födelsetal, men utgår från nollinvandring mellan 1992 och 2050. Den visar att även med nollinvandring skulle det nordliga elementet fortfarande ersättas gradvist, dock i en lägre takt. Redan inom ett år efter föregående sidas undersökning publicering reviderade dess författare sina antaganden och prognoser avseende den latinamerikanska befolkningen genom att öka dess födelsetal till 2,9 och späda på dess antal år 2050 med 9 miljoner från 81 till 90 miljoner och totalbefolkningen från 383 miljoner till 392 miljoner. Sun-Sentinel, (Ft. Lauderdale) 29 september 1992, s. 1A. En senare prognos från folkbokföringen uppskattade en amerikansk befolkning om 325,9 miljoner år 2020, varav 51,2 miljoner (15,7%) latinamerikaner och 45,4 miljoner (13,9%) kongoider. The Miami Herald, 21 april 1994, s. 1A. Denna undersökning har en avgörande brist: den utelämnar fullständigt en av de tre faktorer som bestämmer befolkningsförändring – korsningstakten mellan de olika rasliga elementen. Den lämnar inte utrymme för raskorsningens verkan. Den hänför alla barn födda efter 1992 till samma ras som modern utan hänsyn till faderns ras och barnets egen verkliga rasliga identitet, som i fallet vid rasblandning ofta är påfallande skild från moderns, i synnerhet om moderns gener är recessiva och fullständigt negerade eller avsevärt försvagade genom korsningen. Detta är ett avgörande utelämnande, för även om rasblandningstakten är svår att förutsäga är dess effekter troliga att vara dramatiska om rådande trender fortsätter, i synnerhet bland den nordliga befolkningen vars gener vanligtvis är recessiva och antingen negeras eller avsevärt försvagas när den korsas med andra raser. Om till exempel 6% av barnen födda av nordliga mödrar utgjordes av rasblandad avkomma vars rasliga identitet vore icke-nordlig, skulle det verkliga nordliga födelsetalet reduceras från 1,8 till 1,7 (eller från 14% till 19% under reproduktionsnivån om 2.1). För att korrigera detta utelämnande är Tabell II justerad för att medräkna konsekvenserna för den nordliga befolkningen av en korsningstakt om 6% under perioden från 1990 till 2000, 10% från 2000 till 2020, 15% från 2020 till 2030 och 20% från 2030 till 2050. Den räknar även med korsningens sammansatta eller kumulativa effekter för varje ny generation (varje generation beräknad till 30 år). Den sista kolumnen, som är grundad på nollinvandring, sänker den förmodade korsningstakten under perioden mellan 2030 och 2050 till 16,5% på grund av att utbudet av potentiella icke-nordliga partners tillgängliga för korsning skulle vara mindre.

I Tabell I förorsakar den icke-nordliga invandringens och nativitetens förmodade proportioner en relativ tillbakagång i den nordliga befolkningen i förhållande till de övriga

(det vill säga i termer av befolkningsandel), samtidigt som det förmodade nordliga födelsetalet förorsakar en absolut tillbakagång till antalet. I Tabell II ökar den förmodade korsningstakten både den relativa och den absoluta tillbakagången i både den nordliga befolkningens proportioner och dess antal.

Korsningstakten bestäms av tre faktorer – de olika raselementens relativa proportioner i befolkningen, omfattningen av kontakten mellan raserna, samt graden av rasligt särskiljande i valet av partners. Korsningstakten begränsas effektivt av olika rasers proportioner i en befolkning. I ett rasligt homogent samhälle finns olika raser inte närvarande, vilket resulterar i reproduktiv isolering och det effektiva förhindrandet av korsning. Om andra raser endast finns närvarande som en mycket liten minoritet begränsas korsningstakten fortfarande ovillkorligen till en låg nivå. När andra raser finns närvarande i antal som motsvarar eller överstiger en viss ras egna antal är den potentiella korsningstakten för den rasen i själva verket obegränsad. Inom de olika rasernas givna proportioner i en befolkning bestäms den verkliga korsningstakten av omfattningen av kontakt mellan raserna och graden av rasligt särskiljning i valet av partners. Ju större graden av kontakt mellan raserna är, desto högre kommer korsningstakten tendera att vara. I den grad som kontakten mellan raserna minimeras eller förhindras, finns en grad av reproduktiv isolering närvarande som reducerar korsningstakten. Om kontakten mellan raserna är omfattande förekommer det ingen reproduktiv isolering, och rasligt särskiljning i valet av partners blir den enda verkningfulla begränsningen av korsningstakten. Om två raser finns närvarande i likvärdiga antal och kontakten mellan och inom raserna är lika omfattande, så att 50% av utbudet av potentiella partners tillhör vardera rasen, bör det förekomma en 50-procentig korsningstakt om det inte förekommer någon rasligt särskiljning i valet av partners. Om graden av rasligt särskiljning är 50% skulle korsningstakten bli 25%. Trots att den nordliga korsningstakten med andra raser är svår att förutsäga, är den trolig att öka till följd av ett antal med varandra förbundna och samverkande trender, inklusive förhöjandet av andra rasers proportioner i befolkningen och därmed i utbudet av potentiella partners, mer omfattande kontakt mellan raserna, en sjunkande nivå av rasligt särskiljning i valet av partners, kulturella och ideologiska influenser, samt ”snöbollseffekten” – korsningstaktens tilltagande styrka eller hastighet – förorsakad av just det tilltagande antalet rasblandade personer.

Med hänsyn tagen till korsning är mina prognoser i generationsintervall om 30 år för Förenta staternas nordliga befolkning i åldersgruppen under 15 år, som under 1992 var 27,7 miljoner, som följer: 2020 = 22,4 miljoner; 2050 = 15 miljoner; 2080 = 9 miljoner; 2110 = 5 miljoner; 2140 = 2,7 miljoner (det vill säga en 90 procentig minskning på 150 år). Denna prognos grundar sig på antagandet att hela 50% av varje nordlig generation skulle särskilja på strikt rasliga grunder i sitt val av partner och vägra att para sig med en medlem av en annan ras eller en rasblandad person som bara är delvis av deras egen ras. De övriga 50 procenten skulle inte särskilja i sitt val av partner, med konsekvensen att de rasliga proportionerna bland deras partners skulle återspegla befolkningens rasliga proportioner (specifikt utbudet av potentiella partners) som helhet. (På så sätt skulle de 15 miljoner nordliga amerikaner som 2050 tillhör generationen under 15 år endast utgöra omkring 20% av sin generation amerikaner som helhet, så att 50%, eller 7,5 miljoner, som särskilde på rasliga grunder i sitt val av partner, och 20% av återstoden, eller 1,5 miljoner, som inte gjorde någon rasligt särskiljning men som av en tillfällighet valde en partner av

sin egen ras, vilka skulle uppgå till 9 miljoner, skulle frambringa 2080 års generation om 9 miljoner nordliga amerikaner.) Eftersom varje nordlig generation skulle utgöra en allt mindre andel av totalbefolkningen, skulle det bli allt svårare för 50% att med framgång särskilja på rasliga grunder i valet av partners. Till och med bland den rådande generationen nordlig ungdom, som har blivit kraftigt indoktrinerad med den rasnihilistiska övertygelsen att varje slag av raslig särskiljning är moraliskt ond, är det osannolikt att 50% skulle tillämpa strikt raslig särskiljning i valet av partner.

För att beskriva situationen i biologiska termer, håller den nordliga rasens habitat på att invaderas av konkurrerande livsformer eller raser.⁷ Om de olika raserna inte korsar sig med varandra kommer konkurrensen att avgöras av enbart numerära förhållanden, varvid de icke-nordliga raserna åtnjuter ett avgörande övertag till både sitt potentiella antal invandrare och sitt högre födelsetal. Om de korsar sig med varandra – och det borde förutsättas att olika raser som gemensamt befolkar samma territorium slutligen kommer att korsa sig med varandra – kommer den ras vars genetiska särdrag är dominant att åtnjuta ett företräde som stegrar dess numerära styrka med en faktor baserad på omfattningen av dess genetiska dominans över dess rivaliserande raskorsningsobjekt. Eftersom de nordliga genetiska särdragens distinkta uppsättning oftast är recessiv i förhållande till icke-nordliga särdrag, tenderar effekterna av korsning att gynna de icke-nordliga raserna. Följaktligen är en nordlig befolknings förmåga att assimilera icke-nordliga element utan betydande förändring eller förminskad särprägel beträffande dess rasliga identitet och genetiska särdrag mycket begränsad. Till och med i relation till medlemmar av den alpinida rasgruppen är ett förhållande om sex mot ett till den nordliga befolkningens favör nödvändigt för att uppnå assimilering utan tydliga

7. En stor del av det fientliga beteende, de fientliga värderingar och attityder som beskrivits med termen "rasism" är ett naturligt resultat av olika livsformers eller rasers konkurrens eller kamp för överlägsenhet eller dominans i – eller besittning av – samma territorium eller habitat. Denna rasliga konkurrens eller kamp är ytterst en fråga om överlevnad eller fortsatt liv. Det är per definition en mångraslig kamp som fordrar närvaron av mer än en ras på samma territorium, och kan endast äga rum i länder med mångrasliga befolkningar. I ett rasligt homogent land har denna konkurrens – och de fientliga beteenden, värderingar och attityder som förknippas med "rasismen" – inget skäl att förekomma. Förenta staterna har upplevt sådan konkurrens – i olika stadier, former och nivåer av komplexitet och intensitet – sedan dess mångrasliga historias början. De övriga nordliga länderna har bara börjat att uppleva den under de senaste årtiondena i takt med att de också blivit mångrasliga samhällen.

förändringar av dess rasliga identitet och egenskaper. Med andra raser krävs ännu högre proportioner, då varje medlem av det icke-nordliga elementet uppväger åtskilliga medlemmar av det nordliga elementet i korsningens ekvation. För den nordliga rasen är resultatet av korsning uppenbart ogynnsamt, en förändring, försvagning och utplåning som vilar på dyster matematik.

Till största delen är mänsklighetens icke-europeiska raser inte hotade på motsvarande sätt. Deras genetiska särdrag är inte bara mer resistent mot förändring eller försvagning genom korsning, utan deras demografiska problem tenderar också att vara motsatta den nordliga rasens – våldsamt tillväxt istället för tillbakagång. Inom överskådlig framtid är Afrikas, Indiens och Kinas vardera snart 1,5 miljarder starka befolkningar, eller Latinamerikas på 760 miljoner, inte troliga att hotas av invandring från andra regioner eller raser. Deras rasliga existens förefaller trygg. Den rasliga överlevnadskris som förorsakats av rasnihilism och mångrasism är således nästan uteslutande en nordlig kris. Vad som faktiskt är förutsebart, givet rådande trender, är de afrikanska, asiatiska och latinamerikanska rasernas tillväxt och expansion in i de europeiska folkens hemländer, i synnerhet dem tillhörande den nordliga rasen, som gradvis kommer att ersättas av en blandras av delvis nordligt ursprung i vilken den nordliga proportionen stadigt minskar i takt med att nya vågor av icke-nordliga invandrare fortlöpande adderas till blandningen.

På lite mer än tre årtionden har Västeuropas nordliga länder (inklusive Storbritannien, Belgien, Nederländerna, Tyskland, Schweiz, Danmark, Sverige och Norge) absorberat icke-nordliga invandrarbefolkningar som är för stora för att de infödda nordliga befolkningarna ska kunna assimilera dem utan att negera eller förgöra sin rasliga identitet. Givet det faktum att olika mänskliga befolkningar som delar samma territorium slutligen korsar sig med varandra, måste det likväl förmodas att de kommer att försöka assimilera dessa icke assimilerbara element och i den processen förgöra sig själva. Om deras förpliktelse gentemot mångrasismen och rasnihilismen förblir oförändrad och rådande demografiska trender beträffande invandring, skilda födelsetal och raskorsning fortsätter, kan man förutsäga att återstoden av nordvästra Europas inhemska nordliga befolkningar år 2100 kommer att vara för små för att utgöra en livsduglig fortsättning av sin tidigare existens. I praktiken kommer de att vara utplånade.

I ett sällsynt och ovanligt frispråkigt uttalande om denna vanligtvis ignorerade eller kringgånga process av nordlig utplåning, sade en holländsk utbildnings- och vetenskapsminister:

På lång sikt tror jag att holländarna kommer att försvinna. De [invandrade] etniska gruppernas befolkningstillväxt sker mycket snabbare än holländarnas. Det är uppenbart att denna process kommer att fortsätta även efter år 2100. Detta är den världsomspännande trenden. Den vita rasen kommer att utplånas på lång sikt. Jag betraktar inte detta som positivt eller negativt. Vi är uppenbarligen glada över denna utveckling.⁸

Västeuropas nordliga länder, Nordamerika och Australien håller på att omvandlas – genom de kumulativa effekterna av icke-nordlig invandring, skilda födelsetal, rasgränsöverskridande adoptioner och korsning – till icke-nordliga länder. Under loppet av några generationer kommer deras nordliga befolkningar att gradvis utplånas allteftersom de krympande

8. Ur en intervju i den holländska tidskriften *Vast & Zeker*, i sin tur citerat i den holländska tidningen *Algemeen Dagblad* den 11 december 1989 på sidan 1 i en artikel rubricerad: "Ritzen: *Blanke ras verdwijnt*" (Ritzen: *Den vita rasen försvinner*). Artikeln konstaterar: "Minister Ritzen (utbildning och vetenskap) väntar sig att den vita rasen slutligen ska försvinna. Han är dessutom pessimistisk beträffande den holländska kulturens och det holländska folkets överlevnad. Han räknar med att holländarna till sist kommer att försvinna till följd av utlänningarnas födelsetal."

En korrespondent för den holländska tidningen *Haagsche Courant*, Robert Schouten, upprepar Ritzens förutsägelse i sin spalt "View From the Hague" i *NATO's Sixteen Nations* vol. 36, nr 8/91 (augusti 1991), s. 6, där han skriver: "Amsterdams en miljon invånare inkluderar nu 23 procent människor av icke-holländskt ursprung. År 2050 kommer denna siffra att ha stigit till 50 procent. Blont hår och blå ögon är på väg att försvinna."

Den icke-nordliga massinvandring som började på 1960-talet och den resulterande raskorsningen är den omedelbara anledningen till denna nordliga utplåning. En utförlig artikel i *Elsevier* (5 februari 1994, s. 24-29), den holländska motsvarigheten till *Time*, slår fast att 13% av giftermålen i Nederländerna år 1992 var "blandade". Utgåvans omslag visar anletsdragen tillhörande en hypotetiskt raskorsad kvinna (producerad med en datorteknik kallad "morphing") med bildtexten "den nya holländska människan" (*De Nieuwe Kaaskop* – bokstavligen "den nya ostskaflen", ett slanguttryck för holländare). Bildtexten fortsätter med att förklara att: "En nations hudfärg förändras. Det finns fler och fler "tveblodiga" holländska människor födda i ett blandat parförhållande." Entusiasmen för denna fatala utveckling för de ursprungliga nordliga befolkningarna är uppenbar i artikelns inledningstext: "Holländska personer med 'blandat blod': vackra exempel på den mänskliga rasen. Snart kommer det att finnas många fler. Vår nation ändrar sakta men säkert färg". Att denna utveckling sträcker sig bortom Nederländerna är välkänt för den läsande holländska allmänheten, och artikeln ser positivt på denna

återstoderna blandas upp i den rasliga smältdegelns korsade lösning. Enligt den amerikanska stadgan om utrotningshotade arter, som definierar arter till att omfatta underarter, befinner sig en utrotningshotad art ”i fara för utplåning över hela eller en betydande del av sitt spektrum”. En hotad art är ”trolig att bli utrotningshotad inom överskådlig framtid”. Enligt denna standard är den nordliga rasen redan utrotningshotad.⁹

Utplåningen är en gradvis process av raslig nedbrytning som äger rum under en period av generationer, varvid den kumulativa rasliga förlusten stiger för varje generation till dess att processen är fullbordad. Som en del av denna process genomlider den ras som undergår utplåning dessutom förlusten av sitt politiska, sociala, kulturella och ekonomiska oberoende, kontrollen över sitt eget liv och levnadsöde och den exklusiva besittning-

trend då den förkunnar: ”Resultatet av alla etniskt gränsöverskridande förhållanden är de Nya holländarna. Men även de Nya engelsmännen och de Nya amerikanerna. Över hela västvärlden gör denna nya sammanslagna ras stora framsteg.” Olyckligtvis görs dessa framsteg på bekostnad av den fortsatta existensen av västvärldens ursprungliga nordliga folk.

9. Under det tidiga 1990-talet svarade icke-nordliga invandarmödrar för mer än 10% av barnafödslarna i Tyskland och Sverige. På grund av förlusten av reproduktiv isolering förorsakad av de mångrasliga förhållandena, är därtill en betydande andel av de barn som föds av infödda tyska och svenska mödrar resultatet av blandrasliga förhållanden och är icke-nordliga i sin rasliga identitet, men räknas som infödda tyska eller svenska födslar i den officiella statistiken. Dessutom importeras många icke-nordliga barn till de nordliga länderna genom adoptioner utförda av nordliga föräldrar och räknas inte som invandrare utan som en del av den infödda befolkningen. På liknande sätt importeras många icke-nordliga kvinnor in i de nordliga länderna som brudar åt nordliga män och räknas inte som en del av invandrabefolkningen. (Under exempelvis ett typiskt år – 1991 – gifte sig omkring 2.200 tyska män med filippinska eller thailändska kvinnor.) I en hänvisning till kombinationen av de infödda tyskarnas låga födelsetal med det stora inflödet av främmande invandrare till Tyskland, kan ekonomen Bernd Hofs uttalande citeras: ”Tyskarna har beslutat sig för att dö ut.” Carla Rapoport, ”Them”, Fortune International, 13 juli 1992, s. 22. Den största invandragruppen i Tyskland är turkarna. 1991 gifte sig 3.580 tyska kvinnor med turkiska invandrare.

När författaren var i Skandinavien 1989 slogs han av närvaron av stora antal icke-nordliga barn, antingen adopterade, barnen till icke-nordliga invandrare eller avkomman från blandade parförhållanden. I Stockholms stadshus bevitnade han en svensk kvinnas och en kongoid mans bröllopsfest, kanske en del av en fruktlös och självdestruktiv ansträngning att assimilera ett främmande element så genetiskt oförenligt att det var fullständigt oassimilerbart. Till och med i en barnfolkdansgrupp i Falun i Sverige var ett av barnen ett bangladeshiskt adoptivbarn. I sina egna rasliga hemländer, sin egen plats

en av sitt eget hemland, nation eller territorium. Då denna process genomförs i rasnihilismens regi, blir den ras som berövas sin kultur och sitt land först berövad sin känsla för nationsgemenskap eller nationella identitet, den nära historiska associationen eller identifikationen mellan en viss befolkning, den nation den bildat och det land eller hemland den bebott. Dess rasliga och nationella identitet förnekas och tas ifrån den genom att den omdefinieras till att omfatta andra grupper – i praktiken genom att definiera dess identitet till att inte existera, som om dess identitet först måste förnekas och förgöras innan dess rätt att existera förnekas och den förgörs. Ett folks eller en ras exklusiva besittande eller ägarförhållande till sitt hemland och arv, sin folkgemenskap, nationsgemenskap och själva identitet förnekas genom påståendet att andra rasers invandrare är en del av den nationen, tillhör det folket och har en rätt att leva i det landet och dela den identiteten lika mycket som den historiska rasliga befolkningen.¹⁰

Rasnihilismens kulturella och ideologiska dominans är nu så stark att det betraktas som moraliskt fel (och kanske olagligt) för en fransman att hävda att Frankrike tillhör (de infödda) fransmännen och att bara de infödda fransmännen borde beskrivas som fransmän, eller för en engelsman, holländare, tysk eller skandinav att komma med ett liknande hävdande av exklusivt rasligt ägarförhållande till sitt fäderneärvda hemland och sin nationella identitet. Deras folkgemenskap, nationsgemenskap, rasliga arv, identitet och ägarförhållande till sina egna länder förvägras dem och tas ifrån dem, och varje motstånd mot denna process fördöms

i naturen, är dessa barn en del av livets flöde, men i en annan ras hemland och samhälle där vart och ett av dem fullständigt negerar de infödda barnens recessiva genetiska särdrag många gånger om, är de redskap för livets nedbrytning – i själva verket en mjuk form av folkmord – snarare än dess förnyelse och fortsättande.

10. När författaren besökte Edinburgh i Skottland under festivalen 1986, bevistade han en utställning på det skotska nationalgalleriet kallad "Den företagsamma skotten". Ett av utställningsföremålen var en film som definierade skottarna och som började med ordet nation och sedan, i en följd, visade en indier, en kongoid, en ostasiat och en nordeuropé. Författaren väntade sig naivt att dessa skilda typer skulle beskrivas som exempel på skilda nationer, varvid den sista skulle vara ett exempel på den skotska nationen, men de beskrevs därefter som "samtliga skottar" i ett tämligen uppenbart försök att förneka den skotska nationens rasliga identitet och befrämja den mångrasliga ideologin i överensstämmelse med rasnihilismens värderingar och mål.

kraftfullt av de kulturellt och politiskt dominanta element som förespråkar rasnihilism. Deras länder går förlorade som hemländer för framtida generationer av deras ras, då dessa generationer själva går förlorade genom den rasliga förgörelse som är en del av samma process.

Olika argument nyttjas för att rättfärdiga eller rationalisera den nordliga världens rasliga uppblandning. I Förenta staterna, där den började, har den rasliga uppblandningen ofta rättfärdigats med argumentet att Amerika är "en nation av invandrare". Men detta argument är blott ett undvikande av de grundläggande frågorna och spörsmålen beträffande ras, i synnerhet rasligt bevarande och oberoende, och ignorerar det faktum att invandrarna till Amerika före 1890 var, med undantag av kongoiderna som importerats som slavar, till överväldigande delen nordliga och gav det nya landet en distinkt nordlig raslig identitet. Argumentet i form av "en nation av invandrare" har varit mindre lyckat i Kanada och Australien där invandringen fortfarande var nästan uteslutande nordlig fram till de senaste årtiondena, och det kan inte tillämpas på Europas nordliga länder.

Ett annat vanligt argument för rasuppblandning är att invandrare av skilda raser berikar eller stärker ett land. Men ett folk eller en ras berikas eller stärks inte genom kränkningen och förlusten av sitt oberoende, sin kontroll över sitt eget liv och levnadsöde, samt de förhållanden av reproduktiv isolering och separation som fordras för dess bevarande och fortsatta existens. En sådan utveckling måste i sanning betraktas som den allvarligaste form av utarmning och försvagning som en ras eller ett folk kan genomlida. Om ett land identifieras med det folk eller den ras som har bebott det historiskt (tvärtemot rasnihilistiskt bruk, som skiljer ett land eller en nation från varje raslig identifikation), så måste det också betraktas som utarmat och försvagat, snarare än berikat och stärkt, av mångraslig invandring. På liknande sätt argumenteras det att den mångrasliga ideologins förhållanden representerar framåtskridande eller förbättring. Men återigen gäller att ingen ras kan rättmätigt betrakta kränkningen och förlusten av de förhållanden den behöver för fortsatt liv som framåtskridande eller förbättring.

Även humanitära argument används för att rättfärdiga icke-nordlig invandring in i de nordliga hemländerna. Men humanitärt bistånd kan tillhandahållas icke-nordliga folk i deras egna hemländer, en lösning som skulle beskydda istället för kränka de nordliga folkens rätt till sina egna länder och de förhållanden de fordrar för fortsatt liv. Det argumenteras

även att demokrati fordrar mångrasliga förhållanden och att motstånd mot mångrasliga förhållanden är odemokratiskt, trots att demokratin sedan länge frodats i rasligt homogena nordliga länder. I själva verket borde den ”mångrasliga demokratin” själv betraktas som både odemokratisk och definitionsmässigt motsägelsefull då den förvägrar skilda folks eller rasers rätt till självbestämmande eller självstyre, till att regera över sig själva, av sig själva och för sig själva, till oberoende och till och med till att existera, då den sålunda dömer dem till att ”få sin jordiska existens förgången” istället för att bejaka deras rätt att bestå och bevaras. I den utsträckning som de nordliga folken accepterar sina länders rasliga uppbländning accepterar de förnekandet av sin egen rätt att existera och uppoffrar sitt yttersta och mest väsentliga intresse – sitt fortsatta liv.

Inget land, samhälle, folk eller nation kan vara både nordligt och mångrasligt. Det kan vara antingen det ena eller det andra, men inte både och. Rörelsen mot det ena är rörelse bort från det andra. Nordliga Amerika håller på att bli det förflutnas Amerika. Om rådande demografiska trender fortsätter kommer framtidens Amerika inte att vara ett nordligt Amerika. Amerika kommer att få en icke-nordlig framtid om mångkulturens domnanta förespråkare lyckas förverkliga sin dröm. Framtidsutsikterna för länderna i nordvästra Europa, Kanada och Australien är i huvudsak desamma. Om rådande trender fortsätter kommer även de att få en icke-nordlig framtid, och deras nordliga folk kommer liksom de nordliga amerikanerna att allt för snart ”tillhöra det förflutna”.

Varje art eller ras behöver ett habitat med de nödvändiga förhållandena för att hålla den vid liv. Ett land eller habitat som saknar de förhållanden som behövs för att uppehålla livet, där livet bara kan försvagas, avta och förtvina till det bittra slutet i form av utplåning och död, är en öken. Den nordliga rasen behöver ett rasligt homogent habitat som förser den med det förhållande av reproduktiv isolering som är nödvändigt för att uppehålla dess liv. För den nordliga rasen är ett mångrasligt samhälle en öken, en omgivning där den inte kan fortsätta att leva, där dess liv inte kan uppehållas, där dess frihet, oberoende och kontroll över sitt eget liv och framtid förvägras och där den slutligen kommer att förlora sin själva existens. Återigen, ett samhälle kan inte vara både nordligt och mångrasligt, kan inte ha både en nordlig framtid och en mångraslig framtid, bara den ena eller den andra. Det finns ingen framtid för den nordliga rasen i ett mångrasligt samhälle. Det finns ingen framtid för de nordliga folken i

något hemland eller habitat, vare sig i Amerika, Australien, Storbritannien, Skandinavien, Nederländerna, Tyskland eller annorstädes, som blivit mångkulturaliserat till en öken oförmögen att uppehålla nordligt liv.

Ändå är mångkulturalisering vad som sker. De nordliga habitaterna håller på att systematiskt förstöras genom deras omvandling till mångrasliga öknar som inte längre är i stånd att uppehålla nordligt liv. Och detta förövas medvetet, avsiktligt och med vett och vilja av rasnihilismens dominanta förespråkare som fullständigt dömt den nordliga rasen till döden genom raslig uppblandning. Motstånd eller reservation mot denna rasliga dödsdom, eller förespråkande av den nordliga rasens rätt till liv, frihet och oberoende, fördöms som omoraliskt och ovärdigt att ens beakta av de kulturellt och politiskt dominanta rasnihilistiska elementen. De lovsjunger de tidigare nordliga hemlänternas rasliga uppblandning och fröjdas över den tilltagande processen av nordligt berövande, ersättande och utplåning.¹¹

De nordliga ländernas rasuppblandning stöds och befrämjas så vitt och brett av de dominanta elementen i de större politiska partierna, kommunikations- och underhållningsmedia, utbildningsetablissemangen och de olika religiösa samfundet, att den sker utan betydande motstånd, debatt eller diskussion om konsekvenserna. Detta stöd är i själva verket typiskt nog av en så passionerad intensitet att det inte är i stånd till objektiv diskussion och är dogmatiskt intolerant mot all avvikande mening. Källan till denna intensitet kan i stor utsträckning tillskrivas de så kallade ”vänsterideologiernas” inflytande, vilka sedan länge förespråkade en nihilistisk version av jämlikhetstanken som skulle eliminera alla mänskliga

11. Som det beskrivits av en av rassammanblandningens entusiastiska celebranter: ”Någonting håller på att hända: vi håller på att bli den första universella nationen i historien... om man hyser tron, som denne författare gör, att det amerikanska dramat spelas upp i riktning mot ett syfte, så är Amerikas aveuropeisering uppmuntrande nyheter av en nästan transcendental kvalitet.” Ben J. Wattenberg, *The Good News is the Bad News is Wrong* (Simon and Schuster, 1984), s. 84. Detta är i själva verket ”dåliga nyheter” för dem som förordar nordligt bevarande och oberoende, eller dem som tror på att den nordliga rasens existens också har ett syfte. Det är ”uppmuntrande nyheter” (eller ”goda nyheter”) enbart för dem som tror på att Amerikas syfte är fullbordandet av den rasnihilistiska drömmen om ett ”universellt” (mångrasligt) samhälle i vilket det nordliga Amerika, i själva verket den nordliga rasen och dess existens, överstigs eller förbigås, ersätts eller överlämnas åt det förflutna – i själva verket förgörs – av en förment ”högre” form av mångraslig (icke-nordlig) tillvaro.

skillnader eller distinktioner. Under 1800-talet identifierade ”vänstern” aristokratin och ”borgerliga kapitalister” som ”klassfiender”, ”exploatörer” eller ”förtryckare” att störtas genom revolution och förintas. Under 1900-talet har den allt mer riktat in sig på den nordliga rasen som fienden, som en förtryckande och ond raslig elit som måste störtas med de medel som krävs. I överensstämmelse med denna syn har ”vänstern” blivit distinkt och särskilt antinordlig i en bemärkelse som överstiger rasnihilismens allmänna antirasliga värderingar, och denna partiskhet har fått den att fokusera på den nordliga rasen vad gäller marginalisering, nedvärdering, berövande och utplåning. Vid slutet av 1960-talet hade denna identifikation och partiskhet blivit öppen, såsom illustreras av följande redogörelse beträffande den militanta weathermanfraktionen av Studenter för ett demokratiskt samhälle:

Jag kommer ihåg att jag besökte det sista öppna weathermankonventet och att jag satt i ett rum där den diskuterade frågan var: ”Var det eller var det inte varje god revolutionärs plikt att döda alla nyfödda vita barn.” Vid det laget föreföll det som en relevant utformning av en fråga då logiken var: ”Se här, utan egen förskyllan skulle dessa vita barn växa upp till att bli en del av ett internationellt förtryckande rasligt etablissement, och således är det verkligen din plikt att döda nyfödda vita spädbarn.” Jag kommer ihåg att en kille liksom försöksvis och lite urskuldande antydde att det föreföll som om detta skulle kunna stå i strid mot rörelsens större humanitära mål, och han blev mer eller mindre utbuad.¹²

Som denna redogörelse antyder önskade olika radikala element under det sena 1960-talet uttryckligen den nordliga rasens icke-existens, förgörelse eller utplåning och var till och med villiga att överväga våldsamma metoder för att uppnå detta folkmordsartade mål. Lyckligtvis har det till dags dato inte förekommit något verkligt försök att förgöra den nordliga rasen genom att döda dess nyfödda spädbarn. Istället håller den nordliga rasen på att förgöras med andra medel, av vilka det främsta är mångkulturaliseringen av dess hemländer som kränker dess rätt att existera genom att beröva den på det förhållande av reproduktiv isolering som den behöver för att fortsätta sin existens. Med detta medel blir den nordliga rasens, och nordliga spädbarns, inte allt för avlägsna framtid föregripen och negerad. Även om de rådande dominantanta elementens ideologiska ståndpunkt inte är så uttryckligt antinordlig som den hos de radikala weathermanhängarna, är deras långsiktiga mål och deras handlingsprogram

långsiktiga verkan i grund och botten desamma – ersättandet, berövandet och den fullständiga utplåningen av den nordliga rasen i alla dess hemländer.

Vad den nordliga rasen beträffar befinner sig de dominanta politiska och kulturella elementen i fullständigt samförstånd. De är enade i sitt motstånd mot dess bevarande och oberoende och i sitt förnekande av dess vitala rättigheter och intressen, inklusive dess rätt att existera, såsom demonstrerats av deras motstånd mot de förhållanden av reproduktiv isolering och separation som den behöver för fortsatt existens. Om man förmodar att de dominanta elementen är medvetna om att olika raser som delar samma territorium slutligen korsar sig med varandra, och även är medvetna om sådan korsnings destruktiva verkan för den nordliga rasen, så vittnar de nordliga ländernas mångkulturalisering, genomförd under deras överinseende, om att de i själva verket är antinordliga i den allra djupaste bemärkelse – då de avsiktligt, medvetet och ihärdigt tillfogar den nordliga rasen levnadsförhållanden som leder till dess förgörelse. Enligt Förenta nationernas Folkmordskonvention kan, och bör, deras politik beskrivas som folkmord.¹³

Den allmänna passiviteten och bristen på motstånd bland den nordliga befolkningen beträffande den mångrasliga ideologin, dess förhållanden och dess destruktiva konsekvenser kan tillskrivas olika orsaker. Med all säkerhet spelar den vanliga mänskliga önskan att anpassa sig till det

12. Doug McAdam i "Picking Up the Pieces", del 5 av PBS-serien *Making Sense of the Sixties* som visades på TV den 23 januari 1991. Det kan förmodas att termen "vit", såsom den användes i ovanstående diskussion, definierades så smalt att den inbegrep mer eller mindre uteslutande den nordliga rasen. Många av konventets besökare var liksom herr McAdam själva nordliga. De flesta av de övriga tillhörde icke-nordliga rasgrupper som populärt hänvisas till som "vita" och definieras som sådana av folkbokföringen, men som nästan säkert inte definierade sig själva eller sina rasgrupper som "vita" i den här diskussionens sammanhang. Det bör noteras att vid tiden för ovanstående diskussion höll det nordliga födelsetalet på att falla hastigt och föll mellan några få år (det vill säga under mitten av 1970-talet) under reproduktionsnivån, där det har förblivit sedan dess. I den utsträckning som många av den nordliga rasens medlemmar har motiverats att förkasta eller begränsa sin fortplantning på grund av antinordliga ideologiska eller kulturella influenser, kan de två händelserna betraktas som besläktade. (Om rådande trender fortsätter – eller, som weathermananhängarna skulle kunna ha uttryckt det, om vinden fortsätter att blåsa i samma riktning – kommer mycket få nordliga barn att födas om ett århundrade, vilket gör ovanstående diskussion något teoretisk på lång sikt.)

dominanta värdesystemet eller den dominanta ideologin – som för närvarande är rasnihilismen – en betydande roll. Det gör även okunnighet, brist på kunskap eller medvetenhet om vad som händer, om dess långsiktiga verkan och konsekvenser samt om alternativ. En stor del av denna okunnighet är definitivt uppsåtlig då många inte vill veta vare sig vad som händer eller konsekvenserna av det. Sålunda inlåter sig många i förnekande när de informerats om fakta, eller så försöker de undvika frågan. Många andra är intellektuellt och känslomässigt förpliktigade gentemot den mångrasliga ideologins och korsningens strävan, vissa av dem i sådan utsträckning att de faktiskt önskar dess destruktiva verkan mot sin ras. En annan viktig orsak är simpel brist på omsorg, en skenbar okunnighet hos många människor vad gäller rasliga bekymmer och intressen som fullständigt överlämnar deras ras åt glömskan. (En liknande attityd avseende den naturliga miljön medgav under lång tid dess skändande och förgörelse och hindrade dess bevarande och fortbestånd.)

Okunnigheten, förnekandena och bristen på medvetenhet, omsorg och bekymmer i denna fråga kan delvis tillskrivas det faktum att processen av rasligt ersättande och förgörelse genom mångrasliga förhållanden sker gradvis under en period av generationer, och därigenom undgår uppmärksamhet bland dem vars varseblivningsförmåga är begränsad till kortsiktigare eller omedelbarare bekymmer. Men viktigare är det faktum att det är ett ämne som i hög grad ignoreras, undviks, undertrycks eller förnekas av de dominanta politiska, kulturella och mediala elementen, eller porträtteras som en moraliskt opassande fråga att bry sig om eller befatta sig med. Det sätt på vilket de dominanta elementen undvikit de mångrasliga förhållandenas konsekvenser har sedan länge haft en överklig prägel, vilket gömt den destruktiva sanningen bakom ett ofta upprepat mantra av konstruktioner, förvrängningar, förnekanden och bedrägliga plattityder.¹⁴

Det förekommer även ett utbredd tillstånd av förvirring bland de nordliga folken beträffande deras rasliga identitet och intressen. Den nordliga rasen har genomlidit en omfattande alienation beträffande dess medlemmars tillgivenhet, av vilka många avskiljts från sin naturliga anknytning

13. Enligt Förenta nationernas Konvention om förhindrande och bestraffning av brottet folkmord ”betyder folkmord någon av följande handlingar förövad med avsikten att, helt eller delvis, förgöra en nationell, etnisk, raslig eller religiös grupp... (c) Att avsiktligt påtvinga gruppen levnadsförhållanden som är avsedda att leda till dess fullständiga eller partiella fysiska förgörelse.” (Se sidan 35.)

och trohet, lojalitet och kärlek, av de dominanta antinordliga influenserna i kulturen och utbildningsväsendets institutioner, som ofta porträtterar den nordliga rasen som kollektivt ond och skyldig till missdåd mot andra raser och därför inte är värdig att existera. Under dessa antinordliga influenser har stora antal av den nordliga befolkningen vänts mot sin ras, mot dess rättmätiga rättigheter och intressen, mot de förhållanden den behöver för fortsatt existens, samt mot dess bevarande och fortsatta liv. Den resulterande rasliga dysfunktionen försvagar i hög grad de nordliga folkens förmåga att bejaka sin existens värde och betydelse och hävda sina vitala rättigheter och intressen.

Men den kanske viktigaste faktorn i den nordliga rasens skenbara likgiltighet och passivitet inför sin tilltagande undanträngning och förgörelse är hopplöshet, känslan av att ingenting kan göras, att den rasliga förgörelsens process är oundviklig, motstånd meningslöst och att det inte finns något acceptabelt alternativ till den rådande rasnihilistiska trenden. Denna känsla av hopplöshet befrämjas av de dominanta rasnihilistiska elementen, som porträtterar de rådande trender som förorsakar den nordliga rasens förgörelse som oundvikliga och hävdar att det inte finns något

14. Överklighetsprägel är särskilt framträdande i ämnet för rasblandning och dess destruktiva effekter på den nordliga rasen. Det borde vara ett fundamentalt axiom inom sociologin att olika raser korsar sig med varandra under förhållanden av omfattande kontakt och att korsning följaktligen är oundvikligt i ett mångrasligt samhälle, men ändå ignoreras, undviks eller förnekas korsningens och dess effekters realitet i hög grad. Till och med en sådan entusiastisk förespråkare av mångkultur som Ben J. Wattenberg – vars ”universella nation” (se not 10 ovan) bara är ett annat namn för det mångrasliga samhället, eller det som Israel Zangwill före honom kallade ”smältdegeln” – undviker den mångrasliga ideologins destruktiva, i själva verket folkmordsartade, verkan på den nordliga rasen.

En specialutgåva av tidskriften *Time* i ämnet ”Amerikansk mångfald” (hösten 1993), som handlar om ”...löftet inför framtiden: Ett Amerika som är världens första verkligt internationella nation” (en terminologisk motsägelse), diskuterar på liknande sätt korsning men inte dess destruktiva konsekvenser. På dess omslag finns ett hypotetiskt ansikte tillhörande en rasblandad kvinna (inte framställd på genetisk väg, utan genom en datorprocess kallad ”morphing”) med bildtexten ”Amerikas nya ansikte”. Den nordliga rasens öde i Amerika – utplåning genom korsning – som detta ”nya ansikte” innebär och den rika variation av distinkt nordliga ansikten som kommer att gå förlorad genom korsning för att ersättas av det rasblandade ansiktet nämns aldrig. (Den här specialutgåvas budskap och stil, som anpassats till den holländska situationen och publiken, repeterades mer eller mindre den 5 februari 1994 i huvudartikeln i *Elsevier*, den holländska versionen av *Time*, som diskuterats i not 8 ovan.)

alternativ – inget annat val – som är moraliskt tolerabelt eller, uttryckt i andra ord, att de enda alternativen är de som erbjuds av rasismens omoraliska former.

Denna brist på alternativ och valmöjlighet är en del av arvet från en reduktionistisk och extremistisk logik som förnekar möjligheten till en annan kurs mellan rasnihilismens och den omoraliska rasismens två destruktiva extremlägen och därmed likställer alla rasistiska känslöstämningar och föreställningar med den senare. Den är även ett arv från de dominanta elementens antinordliga fördomar, vilka har befrämjat en raslig dubbelmoral i kulturen som är kraftigt partisk mot den nordliga rasens till och med mest vitala och fundamentala rättigheter och intressen och betraktar deras hävdande som till sin natur ondskefullt och kränkande mot andra rasers rättigheter och intressen. Resultatet är ett intellektuellt tomrum eller vakuum hos den nordliga befolkningen vad gäller ämnet ras, tomt på alla tankar och känslor som bejakar och befrämjar rasligt liv och fortsatt existens. Det är ett tomrum i vilket raslig kärlek och omsorg inte tillåts att existera. Det är den rasliga nihilismens tomrum.

Den uppenbara bristen på moraliskt acceptabla alternativ skänker trovärdighet åt de dominanta rasnihilistiska elementens påstående att blandrasismen är oundviklig. I den utsträckning som detta påstående accepteras betraktas allt motstånd mot blandrasismen, eller överväganden av möjliga alternativ, som gagnlöst, och allvarlig diskussion, debatt och meningsskiljaktighet förebyggs och undertrycks effektivt. Påståendet om oundviklighet är ett vanligt propagandatrick för att modfälla och undertrycka allt motstånd och därigenom förvandla önsketänkande till en självuppfyllande realitet. Det var ett av kommunismens upphovsmäns propagandistiska favoritverktyg. Det är även en favoritmyt bland dem som främjar den rasnihilistiska drömmen om ”En värld, ett folk, en ras”, att uppnås genom blandrasismens rasligt destruktiva effekter. Men blandrasismen och dess destruktiva konsekvenser är inte mer oundvikliga än kommunismen. Tvärt emot sådana ideologiers anspråk är inte framtiden förutbestämd.¹⁵

När Ebenezer Scrooge i Charles Dickens *En julsaga* såg sin rådande färdriktning och kurs dödliga konsekvenser frågade han Framtidsanden: ”Är detta skuggorna av vad som *komma skall*, eller är det bara skuggorna av de ting som *kan komma* att vara? En människas färdriktning förordar ett visst slutmål mot vilket den måste leda om den bibehålles. Men

om färdriktningen överges kommer slutmålet att ändras... Övertyga mig om att jag ännu kan förändra dessa skuggor du visat mig genom ett förändrat liv!” Han trodde på att det fanns alternativ, att det fortfarande fanns hopp om en annorlunda framtid om han bytte färdriktning och förändrade sitt livs gång.

Så förhåller det sig med den nordliga rasen. De särskilda slutmål som förebådas av de trender beskrivna i denna bok, den framtid som utvisats av de demografiska prognoserna och de dödliga konsekvenserna för den nordliga rasen om det rådande förloppet bibehålles eller fortsätts, är inte vad som måste vara. De är inte den ofrånkomliga framtiden, bara vad som kommer att vara om den rådande kursen och färdriktningen bibehålles. Den rådande kursen leder mot nordlig förgörelse, förlust av oberoende och raslig död. Om riktningen förändras, kastas om eller överges är en annorlunda framtid, en framtid av nordligt bevarande, oberoende, fortsatt liv och existens, möjlig. Det skulle vara Det rasliga fördragets framtid.

Om vi sätter vår kurs i riktning mot erkännandet av rasliga rättigheter och därigenom bekräftar den rasliga existensens värde och betydelsen av människans rasliga mångfald – inte bara för en del raser utan för alla – skulle en ”Ny världsordning” av fredlig raslig samexistens, av mänsklighetens olika raser delandes jorden tillsammans i respekt för vars och ens rätt till fortsatt existens och oberoende inom sitt eget hemlands tryggade gränser, förverkligas. Det skulle innebära en sann lösning på det rasliga dilemma som har besvärat den nordliga rasen nästan ända sedan begynnelsen av dess expansion bortom sitt ursprungliga nordeuropeiska hemland.

Det rasliga dilemmat erkänns inte längre som sådant av de dominanta rasnihilistiska elementen, då de inte längre erkänner raslig existens och liv som någonting att värdesätta, bevara och fortsätta, utan som någonting att förneka och negera i jakten på det universalistiska idealet av en förenad

15. Det är sant att en del handlingar har ofrånkomliga konsekvenser. Detta är en fråga om orsak och verkan. Att till exempel ta en tillräcklig dos gift förorsakar ofrånkomligen döden. I samma bemärkelse kan det korrekt hävdas att nordlig raslig död är en ofrånkomlig konsekvens av en tillräcklig grad av rasblandning, som i sin tur är en ofrånkomlig konsekvens av mångrasliga sociala förhållanden, vilket skapar en kedja av orsak och verkan där nordlig utplåning är den yttersta effekten och mångrasliga förhållanden den omedelbara orsaken. Vad som inte är ofrånkomligt, de deterministiska ideologiernas påståenden till trots, är de handlingar som förorsakar konsekvenserna.

värld och en likformig mänsklighet. Mot det slutmålet befrämjar de mångrasliga förhållanden och deras oundvikliga folkmordsartade konsekvenser för den nordliga rasen, varigenom de reducerar den till utplånningens intighet genom raslig uppblandning och ersättning. Men tvärtemot deras övertygelse skulle inte den nordliga rasens icke-existens göra världen till en bättre plats, utan till en mycket sämre och fattigare plats. Förlusten av den nordliga rasen skulle vara en tragedi av kosmiska proportioner, för alltid försvaga och utarma människans framtid. Lyckligtvis är förändring möjlig. Det finns ett alternativ till de destruktiva lösningar som erbjuds av både rasihilismen och rasismens omoraliska former, en lösning som skulle göra världen säker för människans rasliga mångfald – Det rasliga fördragets bevarande lösning.

KAPITEL VI

Det bevarande alternativet

Efter tusentals generationer av skapande och divergerande evolution är människans, det mänskliga livets och tillvarons realitet en stor och rik mångfald beträffande sort och slag. Denna mångfalds bevarande eller fortsatta existens fordrar dess särskilda och distinkta delars eller variationsrikedoms reproduktiva isolering. I praktiken kan reproduktiv isolering och rasligt bevarande endast garanteras fullständigt genom geografisk separation, som också är den bästa garantin för rasligt oberoende.

De oöverträffade massförflyttningar av människor över stora avstånd som har karakteriserat den moderna tidsåldern har försatt rasernas historiska geografiska separation i fara. För den nordliga rasen har den reproduktiva isoleringen redan till stor del gått förlorad. Dess återupprättande fordrar införandet av en ny kultur av mänskliga relationer som erkänner, bejakar och befrämjar rasliga rättigheter, bevarande och oberoende. Detta skulle vara ett radikalt avsteg från den för närvarande dominanta kulturen, som förnekar rasliga rättigheter och förkastar rasligt bevarande och oberoende, men ändå skulle det vara en logisk och konsekvent utveckling eller utvidgning av den västerländska liberala traditionens etiska principer och värderingar, eller av någon annan etisk tradition grundad på den Gyllene regeln att leva och låta leva.

Den för närvarande dominanta kulturen för mänskliga rasrelationer är universalistisk, en ideologi som företräder det rasnihilistiska målet av människans "Enhet" – sammanslagningen av raserna till en ras genom mångrasism och korsning – och därför motsätter sig rasligt oberoende och bevarande. "Enhetsmålet" handlar om människans likformighet, elimineringen av raslig mångfald, särdrag eller skillnader. Universalismens dominans kan spåras många århundraden bakåt i tiden till de första mång-

rasliga imperiernas skapelse. Universalistiska filosofier och religioner tillhandahöll ett rättfärdigande för sådana imperiers existens och ett medel för att hålla dem samman. Det har i själva verket alltid rått ett nära samband mellan imperialism, universalism, och universalistiska religioner såsom kristendomen och Islam, vilka med sin missionärsiver att konvertera, omvandla eller assimilera andra folk ofta drivit på imperialistiska strävanden.

Till viss del är universalismens dominans och det rasnihilistiska målet av människans ”Enhet” ett arv från den imperialistiska mentaliteten. De är även en produkt av den ännu aktiva missionärsmentalitet som söker omvandla, konvertera eller göra om världen efter sin egen avbild, antingen den avbilden definieras i religiösa, kulturella, politiskt ideologiska eller rasliga termer.¹ 1800-talets imperiebyggande och missionärsaktiviteter, som försökte förena skilda raser och kulturer till ett och samma politiska och ekonomiska system, tillhandahöll den ändamålsenliga grunden för den moderna universalismens utveckling. Det ligger i imperiets – i imperialismens – kärna att det underordnar en olikartad grupp människor eller raser en sammanslagen politisk eller ekonomisk ordning och förnekar eller förkastar deras rätt till oberoende, kontroll över sina egna liv eller en separat tillvaro, och detta är ett centralt kännetecken hos universalismens för närvarande dominanta form.

Konsekvensen för den nordliga rasen – vars imperialistiska företag och missionsansträngningar att dominera andra raser och omvandla dem till sin egen religiösa, kulturella, ekonomiska eller politiska avbild tillhandahöll grunden för den moderna universalismen – är att den nu hotas av den universalistiska ideologin med förlusten av sin egen rasliga existens och oberoende. Denna ideologi förespråkar att mångrasism, rasnihilism och målet av ”En värld, en ras” ska uppnås genom en process av rasblandning som skulle ersätta mångrasismens övergångsvillkor (medlet för att uppnå målet) med en sammanslagen blandras (målet). För att möjliggöra det målet hävdar den att enandet av världens olika raser och länder till en ras

1. ”Enhetsmålet” att eliminera all raslig mångfald och evolutionär divergens till förmån för raslig likformighet stämmer överens med missionärsmålet att konvertera hela mänskligheten till en universell religiös eller politisk troslära och eliminera all religiös eller politisk mångfald. (Det tjugonde århundradet har sett politiska trosläror såsom demokratin och kommunismen befrämjas med samma missionärsiver som tidigare varit reserverad för universalistiska religioner såsom kristendomen och islam.)

och en global politisk och ekonomisk ordning – en ”värld utan gränser” – är oundvikligt och progressivt, att det inte finns några alternativ och att motstånd är meningslöst och bakåtsträvande.²

Det finns i sanning bara en värld, men det finns mer än en ras. Vår enda värld utgör hem åt många olika raser, inte bara en. Det är en värld med ”många boningar”, många olika bostäder, med tillräckligt territorium för att varje ras ska vara trygg i det exklusiva besittandet av sin egen ”boning”, sitt habitat eller hemland. Det faktum att de existerar tillsammans i en enda värld fordrar inte, och gör det heller inte oundvikligt eller progressivt, att de förenar sig till en korsad ras. Människans utvecklingsförlopp har i själva verket alltsedan hennes begynnelse skett i övervägande riktning mot evolutionär divergens istället för konvergens – mot större mångfald, variationsrikedom och olikheter, inte mindre. Det är varken oundvikligt eller progressivt att denna kreativa process av divergens nu skulle kastas om. Det finns alternativ till den universalistiska framtidsvisionen, alternativ som skulle bevara människans rasliga mångfald genom återupprättandet och fortsättandet av reproduktiv isolering istället för att förgöra den genom sammankorsning av de olika raserna till en ras.

En ”värld utan gränser” är ytterst en värld utan mångfald. Givet det faktum att olika raser som delar samma territorium under förhållanden av omfattande kontakt korsar sig, fordrar bevarandet av människans rasliga mångfald reproduktiv isolering, vilket i praktiken – i synnerhet på lång sikt – fordrar rasernas geografiska eller territoriella separation, vilket fordrar raslig och territoriell exklusivitet, skiljelinjer och gränser. Rasligt bevarande fordrar erkännande av varje ras rätt att existera inom säkerställda gränser, på sitt eget territorium eller i sin egen ”boning”, stängt för alla genetiskt oförenliga raselement.

En syn på mänskligheten som ett ”hus med många boningar” skulle uppmuntra tolerans för existensen av många olika raser som alla skulle leva på samma planet som de gjort under många tusen generationer, var

2. Dessutom hänvisar den till korsningens och sammanslagningens process som ”integration”, förenandet av olika delar av en helhet för att göra dem fullkomliga. Men detta är en felbeteckning då de olika raserna inte behöver förenas för att göras hela eller fullkomliga, utan helt tvärtom. Verklig integration är konstruktiv, inte destruktiv eller negerande. När två raser inte kan förenas utan att negera eller förgöra den enas eller bådas särdrag är de inte delar av samma helhet, och det destruktiva resultatet är raslig desintegration snarare än integration.

och en i besittning av sitt eget exklusiva territorium eller ”boning” och var och en åtnjutandes den fulla rätten till oberoende, självbestämmande och kontroll över sitt eget liv, sin existens och sin utveckling – sitt eget land, sin egen kultur, sin egen religion och sitt eget politiska och ekonomiska system. De ”många boningarnas” etik skulle värna den fortsatta existensen av många olika raser, kulturer, religioner och politiska och ekonomiska system i vår ”enda värld”, samt befrämja mångfald på alla dessa områden istället för att påtvinga ”Enhet”, likformighet, likhet eller underkastelse inför en imperialistisk eller universalistisk världsordning. Den skulle erkänna alla raser som unika och speciella, värdesätta och uppskatta deras mångfald och olikheter och befrämja deras bevarande.

Människans mångfald liknas ofta vid en regnbåge. Regnbågens skönhet ligger i dess många separata och distinkta färger. Om dessa olika färger blandas samman till en blandfärg går regnbågens skönhet förlorad. Så förhåller det sig med människans rasliga mångfald. Om de olika raserna blandas samman till en blandras kommer människans distinkta raser att försvagas och gå förlorade, och med dem den variationsrikedom som hennes rasliga mångfald skänkt.

Mänskligheten har åtnjutit en del svårvunna etiska framsteg under sekulernas gång. Ny etik har utvecklats mot slaveri, imperialism, raslig eller nationell supremati, kränkandet av mänskliga rättigheter och miljöförstöringen. För att bevara livets mångfald på jorden, inklusive och i synnerhet människans rasliga mångfald, behövs en ny etik för bevarande ”...för att låta vidtaga alla rimliga åtgärder för att skydda varje art och ras för all framtid.”³ En sådan etik skulle grunda sig på principen att människan ”...inte borde medvetet tillåta någon art eller ras att gå förlorad.”⁴ För mänskligheten skulle en sådan etik befrämja en förståelse och överenskommelse mellan raserna, ett Rasligt fördrag som skulle bejaka varje ras värde och betydelse och erkänna och beskydda varje ras rätt att existera, att leva och att kontrollera sitt eget liv, fria och oberoende, utan fientlighet eller aggression mot andra raser, men med ömsesidig respekt och hänsynstagande.

Det rasliga fördragets bevarande etik skulle främja människans olika

3. Edward O. Wilson, *The Diversity of Life*, (Harvard University Press 1992), s. 342.

4. *Ibid.*, s. 351.

rasers och folks samexistens och fortsatta existens. Den skulle tillåta de olika raserna eller nationerna att fortsätta vara vad de är, vara sig själva, trygga i sin fortsatta existens och besittning av sina egna hemländer. Den skulle låta Polen vara Polen, Sverige vara Sverige, Skottland vara Skottland, Frankrike vara Frankrike, Japan vara Japan, Kina vara Kina, Indien vara Indien, Tunisien vara Tunisien och Nigeria vara Nigeria. Den skulle försäkra att Holland tillhörde holländarna, Spanien spanjorerna, Vietnam vietnameserna, Iran iranierna, Etiopien etiopierna och så vidare för all framtid för alla jordens raser och nationer.

Om de olika raserna ska *samexistera* med varandra, måste de först tillåtas att *existera*. Deras rätt att existera, och deras rätt till de förhållanden de behöver för att existera, måste erkännas och respekteras. Raserna utvecklade sig eller skapades i olika länder, geografiskt separerade och reproduktivt isolerade från varandra, och samexisterade i det tillståndet på samma planet fram tills nyligen, och det är det förhållandet som fordras för att de olika raserna – särskilt den nordliga rasen – ska fortsätta att existera och således samexistera. För att samexistera måste de först existera, och den nordliga rasens fortsatta existens beror på dess separation från andra raser i sitt eget rasligt exklusiva territorium eller land. I ett mångrasligt samhälle där den förenats med andra raser skulle den snart upphöra att samexistera då den snart skulle upphöra att existera.

Rasligt bevarande är en fråga om särskild omsorg för den nordliga rasen. Mer än någon annan ras hotas dess oberoende och blotta existens av den för närvarande dominanta universalismens och mångrasismens politik och kultur. Ingen annan ras hotas på motsvarande sätt. Av det skälet är strävan efter rasligt bevarande för det mesta en strävan efter nordligt bevarande, och motstånd mot rasligt bevarande är för det mesta motstånd mot nordligt bevarande. Givet den starka antinordliga partiskheten hos den för närvarande dominanta ideologin och de kulturella elementen, tenderar den rådande kulturen att starkt motsätta sig rasligt bevarande i allmänhet och nordligt bevarande i synnerhet.

Motståndarna till rasligt bevarande använder en mängd argument och bedyranden för att förespråka sin ståndpunkt. Ett av dessa är det ofta upprepade påståendet att föga eller intet av värde eller betydelse skulle äventyras eller gå förlorat genom korsning. För att stötta detta anspråk minimerar, trivialiserar eller förringar de ofta de rasliga skillnadernas, mångfaldens och variationsrikedomens omfattning, värde eller betydelse. Till

exempel porträtterar de ofta rasliga skillnader som enbart en fråga om hudfärg, varvid de ignorerar eller förnekar alla övriga rasliga skillnader. Eller så argumenterar de i mer vetenskapliga termer, att eftersom människans raser delar mer än 99,9% av sina gener (eller DNA) gemensamt, är rasliga skillnader betydelselösa och av ringa värde eller betydelse, och föga kommer att gå förlorat om en eller flera raser (och deras unika uppsättning genetiska särdrag och utmärkande egenskaper) upphörde att existera. Det är sant att de 99,9% gener som alla människoras delar gemensamt inte hotas och inte kommer att gå förlorade eller förgöras genom korsning av raserna, eller ens genom folk mord. De 99,9 procenten kommer att fortsätta att existera så länge som någon människoras fortsätter att existera.⁵ Men det är de 0,1% eller färre gener i vilka människans raser är olika som är källan till människans rasliga mångfald, variationsrikedom och skillnader, och dessa gener skulle lida förlust, försvagning eller förgörelse genom korsning. Det är skillnaderna som är i behov av bevarande, inte de likheter som alla människor delar gemensamt. Rasnihilismen och universalismen betraktar bara de gener och särdrag som är universella – som alla människor delar gemensamt – som viktiga, värdefulla och värda att bevara. De betraktar de gener och särdrag som inte är universella – som skiljer mellan raserna – som betydelselösa, utan värde och fullt umbärliga.

Påståendet att skillnaderna mellan människoraserna inte är tillräckliga för att motivera rasligt bevarande är något likt det påstående som ofta fällt av motståndare till rasligt bevarande – ibland uttryckligen, men oftare underförstått – att en ras måste vara ”ren” – eller ”speciell”, ”överlägsen” eller ”unik” – för att vara värd att bevaras. Men dessa kvaliteter definieras antingen inte, eller så definieras de så inskränkt att de i praktiken definieras till att inte existera. I sin argumentation mot strävan efter rasligt bevarande hävdar de således vanligen att det inte finns några ”rena” raser, med innebörden att en ras som inte är ”ren” inte är värd att bevaras. Återigen ges i allmänhet ingen definition av ”ren”, men den är uppenbarligen

5. På liknande sätt kommer de 98,5% gener som människor och schimpanser delar gemensamt att fortsätta att existera så länge som antingen människor eller schimpanser fortsätter att existera, och de 30% DNA som människor och insekter delar gemensamt kommer att fortsätta att existera så länge som antingen människor eller insekter fortsätter att existera.

så inskränkt att ingen i verkligheten existerande ras lever upp till dess krav, och i och med att den inte är grundad på – eller hänförd till – någon befintlig raslig realitet måste den betraktas som godtycklig och nyckfull.⁶

Till föreställning och motiv liknar påståendet att det inte finns några ”rena” raser det mer extrema rasnihilistiska påståendet från de rasliga dekonstruktionisternas sida – vilka förnekar rasbegreppets realitet – att olika raser inte existerar. Det underliggande syftet eller motivet bakom båda påståendena är att förneka raserna rättigheter – i synnerhet den primära rätten till liv, existens eller bevarande – genom att förneka eller förringa rasens existens. Hävdandet av raslig icke-existens tenderar att vara ineffektivt i och med att de flesta människor med lätthet kan se rasernas och de rasliga skillnadernas fysiska realitet och lätt särskilja en ras från en annan, men hävdandet av raslig ”orenhet” tenderar att vara effektivare då de flesta människor inte vet vilken en korrekt eller objektiv norm för raslig ”renhet” skulle vara, eller hurvida en sådan norm borde avgöra hurvida en ras är värd att bevaras.

En norm för raslig renhet som är så inskränkt och begränsad att den inte existerar i någon verklig befolkning kan inte betraktas som objektiv, giltig eller riktig. Det är möjligt att definiera nästan vad som helst till att inte existera om det definieras av en tillräckligt inskränkt norm, som i detta fall. Rasdefinitioner bör grunda sig på den existerande verkligheten, på verkliga existerande raser, inte på missuppfattningar om rasliga realiteter eller godtyckliga normer som inte existerar i någon verklig befolkning. En objektiv och meningsfull måttstock, standard eller definition av rasbegreppet skulle grunda sig på distinkthet och unikhet. Om en ras identitet är klar och distinkt, så att den är klart och distinkt identifierbar som sig själv och inget annat och dess uppsättning genetiska särdrag och egenskaper är unika för den själv och tillhör uteslutande den själv och inte någon annan, bör dess rasliga existens och rättigheter erkännas. Vad beträffar tillståndet för den nordliga rasen, den vanliga måltavlan för rasnihilistiska förnekanden av renhet, existerar den till absolut största delen

6. Enligt den extremistiska logiken hos det rasliga bevarandets motståndare – som är förespråkare av raslig förgörelse – betyder varje grad av raskorsning eller ”orenhet” att en ras inte har någon rätt till fortsatt existens utan måste acceptera deras mål av total uppblandning och raslig förgörelse. I den utsträckning som sådana skenresonemang accepteras har de ett tydligt intresse av att befrämja illa definierade påståenden om raslig orenhet.

fortfarande med sin rasliga identitet fullt intakt, klar och distinkt, även om den har lidit – och lider allt mer – omfattande förluster till följd av den mångrasliga ideologin och dess förhållanden, samt korsning.

Enligt Det rasliga fördragets etiska principer skulle alla rasers rätt till liv, fortsatt existens och bevarande erkännas och beskyddas. Dessa rättigheter skulle inte vara beroende av något krav på renhet eller överlägsenhet. Alla raser skulle erkännas som naturligt speciella, unika och värdefulla, som värdiga fortsatt liv och bevarande, och åtnjuta de rasliga rättigheterna i sin fullständighet.

Motståndarna till strävan efter rasligt bevarande försöker dessutom att etiskt misskreditera den genom att likställa den med omoralisk rasism, eller misskreditera den känslomässigt genom att hävda att den grundar sig på negativa känslor eller hat. De använder reduktionistisk logik för att göra gällande att det bara finns en form av rasism, varvid de avvisar och förnekar varje skillnad mellan de omoraliska former av rasism som förnekar och kränker rasliga rättigheter och de moraliska former som erkänner, hävdar och beskyddar rasliga rättigheter. De vägrar typiskt att erkänna existensen av – eller ens möjligheten till – moralisk rasism, just som de vägrar att erkänna existensen av rasliga rättigheter.

Sinnesrörelser och känslor som hat eller kärlek är i sig själva varken moraliska eller omoraliska, riktiga eller felaktiga. Moral grundas på beteende och handlingar, inte känslor. Moraliskt beteende gentemot andra raser består i att erkänna och respektera deras rättmätiga rättigheter och intressen, i synnerhet deras rätt till liv, oberoende och sitt eget territorium. Omoraliskt beteende gentemot andra raser består i att förneka, förkasta eller kränka deras rättmätiga rättigheter och intressen, i synnerhet de vitala rättigheter som fordras för deras fortsatta existens.

Likställandet av kärlek till ens ras och önskan att bevara den med hat mot andra raser kan delvis tillskrivas den agapiska kärleksföreställning som förordas av nihilistiska ideologier och religioner, inklusive rasnihilismens för närvarande dominanta ideologi. Agape, eller agapisk kärlek, är egalitär och universell, given i samma utsträckning till alla utan undantag, preferenser eller särskiljning. Den erkänner inte en kärlek som är exklusiv, selektiv, prioriterande, särskiljande eller ojämlig, som kärlek. Den betraktar en sådan sinnesrörelse som ond och omoralisk, som en kränkning av egalitära värderingar, som negativ istället för positiv och definierar den därför inte som kärlek till sitt objekt, utan som hat mot de

andra som inte utgör dess objekt. Enligt rasnihilismens trossatser är den enda kärlek som erkänns som kärlek den agapiska, jämlika, universella, icke-särskiljande, obestämda och allomfattande kärleken till hela mänskligheten som en odifferentierad helhet. När en person uttrycker en särskild kärlek eller preferens för sin egen ras betraktas det, som en konsekvens därav, ofta som om det vore den moraliska motsvarigheten till ett uttryck för hat mot andra raser.⁷

Associationen mellan strävan efter rasligt bevarande och hat kan också delvis tillskrivas den rasliga subjektivitetens verkan, som får många människor att betrakta sin egen ras som tillvarons centrum, inte bara för dem själva utan för alla andra raser också. Således betraktar de sin ras som skälet och motivet till andra rasers handlingar, som den referenspunkt i förhållande till vilken alla andra rasers handlingar och känslor bedöms, och definierar alla handlingar enbart i förhållande till deras egen ras. Deras subjektivitet gör dem blinda för det faktum att andra raser har egna syften som inte är relaterade till någon annan ras, att varje ras existerar för sig själv, av sig själv och för sig själv, inte på grund av, genom eller för andra raser, att varje ras är centrum för sin egen existens och använder sig själv och sina egna intressen – inte någon annan ras – som sin egen referenspunkt och att varje ras har motiv och skäl för sina handlingar grundade på dess egen separata existens, bestämda av dess strävan efter sina egna intressen och mål utan kopplingar till någon annan ras. På så sätt definierar de subjektivt varje handling av någon annan ras för att bevara sin existens eller sitt oberoende som inte en handling av den rasen för (eller pro) sina egna intressen, utan som en handling mot (eller anti) deras intressen, och förutsätter att motivet för handlingen är hat mot deras ras snarare än kärlek till sin egen från den andra rasens sida.

Som en konsekvens tas anstöt när medlemmar av en ras vill bevara sina rasligt unika särdrag och utmärkande egenskaper som andra raser saknar, eller när de värdesätter och älskar dessa särdrag i vilka de skiljer sig från

7. Den rasnihilistiska och universalistiska kampanjen mot rasism uttrycks som en explicit kampanj mot rashedat, men är i själva verket mycket mer en implicit kampanj mot raslig kärlek – mot de naturliga, friska, positiva och livstjänande sinnesrörelserna och känslorna hos en person för sin egen ras. En sådan kärlek är bestämd, icke-agapisk, icke-universell, ojämlig, exklusiv och särskiljande, älskar, föredrar och värdesätter en ras mer än andra, och definieras därför som hat av den dominanta rasnihilistiska och universalistiska ideologin.

andra raser och betraktar dem som betydelsefulla och värda att bevara. (Den rasliga subjektiviteten är ofta så extrem att enbart uttryckandet av medvetenhet om raslig identitet, eller om rasliga skillnader, betraktas som att vara emot andra raser och kränka deras rättigheter.) Denna kärlek och omsorg för unika och exklusiva rasliga särdrag, och den följdriktiga önskan att bevara dem genom separation från andra raser som inte delar dem, jämförelsesvis felaktigt med hat mot, eller nedvärdering av, andra raser. Resultatet av denna godtyckliga subjektivitet är att de som motsätter sig en annan ras rättmätiga, vitala och primära rättigheter till fortsatt liv, existens, bevarande och oberoende känner sig moraliskt rättfärdigade att göra det i den felaktiga tron att andra rasers hävdande av sådana rättigheter är emot dem snarare än för sig själva.

Medlemmar av en ras borde inte ta anstöt om medlemmar av en annan ras värdesätter och älskar sina distinkta och unika rasliga särdrag och sin identitet, söker bevara sin ras och önskar vara separata från andra raser såsom fordras för både rasligt bevarande och oberoende. Under Det rasliga fördragets etiska principer skulle inte dessa känslöstämningar och önsknings betraktas som anstötliga, förolämpande, nedvärderande eller hotfulla mot andra raser, utan skulle ses som ett riktigt och rättmätigt uttryck av raslig kärlek och hävdande av grundläggande rasliga rättigheter. Alla levande ting önskar fortsätta sina liv och bevara sin existens. Denna naturliga önskan borde inte bara tolereras och respekteras, utan behandlas med den största heder och vördnad, och den borde åtnjuta presumtionen att den motiveras av kärlek till sig själv och sitt eget liv, inte hat gentemot andra.

Det borde i själva verket råda en moralpresumtion till förmån för bevarande, och rasligt bevarande i synnerhet, och en presumtion om omoral beträffande förgörelse. Likaledes borde det i termer av känslomässig motivation råda en presumtion att bevarande motiveras av kärlek, godhet eller välvilja, och att förgörelse – eller motstånd till bevarande – motiveras av hat, agg eller illvilja. Men moralens verkliga fråga och val står mellan bevarande och förgörelse, mellan erkännande och beskydd av rasliga rättigheter och förnekande och förgörelse av rasliga rättigheter, inte mellan kärlek och hat. Erkännande och beskydd av rasliga rättigheter, inte subjektiva känslomässiga drivkrafter, är den objektiva etiska standard på vilken ett nytt paradigm eller en ny kultur för rasliga relationer – Det rasliga fördraget – skulle baseras. Erkännande och beskydd av rasliga rättig-

heter, oavsett den känslomässiga motivationen, skulle bedömas som moraliskt riktigt, emedan förnekande och kränkning av rasliga rättigheter, oavsett om skälen därtill grundas på kärlek eller hat, skulle bedömas som moraliskt felaktigt.

Eftersom strävan efter rasligt bevarande för närvarande och inom överskådlig framtid framförallt – i själva verket nästan uteslutande – är en fråga om nordligt bevarande, eftersom de icke-nordliga rasernas fortsatta existens inte hotas på samma sätt, använder ofta motståndarna till rasligt bevarande – som i praktiken därför bara är motståndare till nordligt bevarande – argument som är särskilt kritiska mot den nordliga rasen. Särskilt används begreppet om kollektiv skuld för att göra gällande att den nordliga rasen är kollektivt skyldig till oförrätter i det förgångna mot andra raser och därför inte har någon rätt till fortsatt liv eller oberoende, utan i själva verket borde dömas till den rasliga dödens eller utplåningens straff. Det förekommer en annorlunda version av detta argument för varje ras som gör anspråk på att vara ett offer för tidigare oförrätter förövade av den nordliga rasen. I vad som förmodligen är den vanligaste versionen av dessa oupphörliga beskyllningar argumenteras det, oftast mer underförstått än uttryckligt, att det tyska folket inte har någon rätt till liv eftersom Nazityskland (det nationalsocialistiska Tyskland) kränkte andra folks rätt till liv, och detta argument utvidgas sedan till att hävda att hela den nordliga rasen – till vilken de flesta tyskar (såväl som engelsmännen, skottarna, irländarna, skandinaverna, holländarna och många andra, inklusive nordliga amerikaner) hör – medelst association är kollektivt skyldig till dessa kränkningar och är därför särskilt ond, ovärdig att bevaras och saknar all rätt att existera, varigenom dess förintelse – eller reduktion till intighet och icke-existens – rättfärdigas.⁸

Ur ett sådant perspektiv är det nästan att förvänta att reduktionistisk logik skulle användas för att koppla samman varje uttryck för strävan efter nordligt bevarande – och hävdande av vitala nordliga rättigheter och intressen – med rasismens omoraliska former som förnekar och kränker andra rasers rättigheter. Med argument som dessa använder motståndarna

8. Som en konsekvens är det mycket vanligt, särskilt i Europa, för motståndare till rasligt bevarande att försöka misskreditera det – i synnerhet avseende dess motstånd mot invandring av oförenliga raselement – genom att förknippa det med den omoraliska form av nationalistisk rasism, nazism, som förövade dessa kränkningar. Stöd för främmande invandring och andra program som kränker den nordliga rasens vitala rättigheter

till rasligt bevarande och rasliga rättigheter ironiskt och hypokritiskt nog anklagelser om gångna kränkningar av individuella och rasliga rättigheter för att rättfärdiga och ursäkta det rådande förnekandet och den rådande kränkningen av den nordliga rasens vitala eller livsviktiga rättigheter. Enligt Det rasliga fördragets etiska principer skulle tvärtom doktrinen om kollektiv skuld – som fördömer ett helt folk för en del av dess medlemmars illdåd – förkastas som en kränkning i sig mot både individuella och rasliga rättigheter, och skulle inte tillåtas rättfärdiga eller ursäkta förnekandet eller kränkningen av någon ras primära, vitala och livsviktiga rättigheter och intressen.

Rasnihilismens rådande ideologi är så fientlig mot den nordliga rasens vitala och livsviktiga intressen att själva den nordliga fortplantningen betraktas med motvilja. Det anses stötande när företrädare visas för en partner av samma ras, och omoraliskt när det motiveras av en medveten avsikt eller önskan att bevara eller fortsätta den nordliga rasen. Fortplantning är bevarandets själva essens. Det är bevarandets yttersta handling. Fortplantningens syfte är den genetiska livskedjans eller rasens fortsättande eller bevarande. Motståndarna mot nordligt bevarande motsätter sig därför nordlig fortplantning. Eftersom framgångsrik fortplantning kräver att parterna är genetiskt kompatibla – så att särdragen hos dem båda kommer att fortsättas, bevaras och reproduceras i deras avkomma – motsätter sig motståndarna till nordligt bevarande och fortplantning framförallt varje särskiljning eller preferens hos nordliga människor till

porträtteras ofta som motstånd mot nazism. (När författaren besökte Uppsalas universitetscampus i Sverige 1989 såg han affischer som utannonserade ett massmöte till stöd för icke-nordlig invandring och som beskrev sådant stöd som ”ett slag mot nazismen”.) På så sätt identifieras den nordliga rasens vitala rättigheter och intressen, implicit eller explicit, felaktigt med nazismens moraliskt misskrediterade ideologi och alla dess negativa associationer, och hävdandet av rättmätiga nordliga rasliga rättigheter fördöms som nazism. Eftersom nazismen mötte motstånd hos majoriteten av de nordliga folken, som definitivt inte ansåg att de motsatte sig sin egen ras vitala rättigheter och intressen, är denna identifikation, vare sig den är implicit eller explicit, inte bara faktiskt felaktig utan även orättvis. Dessutom, i och med att nazismens omoral bestod i dess förnekande och kränkande av andra (icke-germanska) rasers och nationers rättmätiga rättigheter, inte i dess hävdande av den tyska nationens rättmätiga rättigheter, är associationen mellan stöd för rättmätiga rasliga och nationella rättigheter och nazism – i synnerhet av motståndarna till rasliga rättigheter – inte bara faktiskt felaktig utan även etiskt oärlig och hycklande.

förmån för sin egen ras i valet av fortplantningspartners. När en ras rätt att fortplanta sig hotas eller förvägras, dess fortplantning motarbetas eller fördöms som omoralisk och de förhållanden den behöver för att fortplanta och bevara sig själv kränks, blir resultatet en raslig öken där rasligt liv eller existens inte kan fortsättas.

De antinordliga och antibevarende missuppfattningar och argument som diskuterats ovan är en del av den för närvarande dominanta ideologin och lärs som sådana ut till skolbarn från de allra yngsta åldrarna. Citatet nedan – ur en ledarspalt skriven av en high schoolelev – är representativt för dessa läror, särskilt det dubbla argumentet att strävan efter rasligt bevarande (noga räknat ”vit” strävan efter rasligt bevarande) motiveras av hat mot andra raser och är oskiljaktigt från rasismens omoraliska former som förnekar och kränker andra rasers rättigheter. (Hon upprepar även det godtyckliga påståendet – och uttalandet av rasnihilistisk faktisk tillit – att det inte finns några ”rena” raser, utan att definiera ”ren” och med innebörden att en ras som inte är ”ren” inte förtjänar att bevaras.)

Jag såg en pratshow på TV nyligen, och gästerna var unga kvinnor vars enda livsuppgift var att skaffa så många barn som de kunde i syfte att bevara den vita rasen.

Efter att ha återfått den haka jag tappat till marken insåg jag hur uppriktigt hatiska en del människor är...

Uppenbarligen har någonting hänt i deras liv som gjort dessa människor så hatiska... Vad jag, och andra svarta som jag, latinamerikaner, judar och andra någonsin gjort för att skada dessa människor är bortom mitt förstånd.

Det gör mig ledsen att tänka på att det finns så mycket hat att en del unga vita kvinnor faktiskt föder barn i det rasliga bevarandets namn. De är så uppfyllda av hat att de inte lyckas inse att det inte finns några rena raser. Mitt hjärta blöder för de barn som genom ovetskap otvivelaktigt kommer att bära vidare sina föräldrars föreställningar och värderingar.

Olyckligtvis tar sig de flesta av oss inte tillräckligt med tid för att fundera på varför skillnaderna hos människor är så underbara. Alltför ofta förutsätter vi automatiskt att skillnaderna på något sätt gör människor felaktiga eller underlägsna. Vi borde lära oss att acceptera varandra för vad vi är och att fälla omdömen enbart utifrån en människas karaktärssegenskaper.

Rasism och hat kommer alltid att existera. Men jag hoppas att vi på något sätt kan nedbringa det till ett absolut minimum: Göra det till undantaget, inte regeln.

I egenskap av unga människor behöver vi inse att om vi alla förenade oss till ett skulle många av de besvär vi har idag kunna vara bortblåsta i morgon.⁹

De floskulösa uttrycken av uppskattning för människans ”underbara”

rasliga skillnader är logiskt oförenliga med fördömandet av rasligt bevarande, förutan vilket denna mångfald – eller åtminstone den nordliga delen av den – skulle gå förlorad. Om elevredaktrisen verkligen värdesatte dessa skillnader hade hon stött strävan efter rasligt bevarande och erkänt att den grundar sig på kärlek och den följdriktiga önskan att bevara det som den älskar. För att parafrasera hennes mest centrala stycke i rasligt bevarande termer, så kommer den rasism som grundar sig på hat att alltid existera, men vi kan hoppas på att nedbringa den till ett absolut

9. "Gör hat till undantaget, inte regeln", *The Miami Herald*, 8 januari 1994, s. 27A. Notera skribentens association av det rasliga bevarandets strävan – eller avsiktlig raslig fortplantning – med hat, som härletts ur antagandet *a priori* att den "vita" strävan efter rasligt bevarande inte kan vara invärtes motiverad, från inom sig själv, av kärlek för sig själv och sin existens, utan måste vara motiverad utifrån av någonting en annan ras – såsom hennes egen – har gjort för att "skada" den och på så sätt fått den att hata. Notera skribentens följdriktiga häpenhet över sin oförmåga att identifiera en sådan "skada" och hennes underförstådda påstående att vit strävan efter rasligt bevarande (som hon likställer med "hat") är orättfärdigad i avsaknad av en sådan "skada".

När Martin Luther King yttrade i sitt berömda tal, *Jag har en dröm*, att en individ inte bör bedömas efter hudfärgen (ett minimalistiskt uttryck för de tusentals genetiska skillnader som har med rastillhörigheten att göra) utan efter hans eller hennes karaktärsegenskaper, framlade han en plattityd som ofta används av rasliga nihilister för att motsätta sig rasliga (i synnerhet nordliga) rättigheter, rasligt oberoende och bevarande. Han antydde även en konflikt mellan rastillhörighet och karaktär, som om den ena nödvändigtvis måste utesluta eller vara oförenlig med den andra, en slutsats som påminner om den förmodade konflikten mellan den fysiska verkligheten och en "högre" eller överlägsen andlig verklighet som borde ges företräde, i vilket rastillhörigheten hör till den fysiska verkligheten och karaktärsegenskaperna till den andliga. Men de är båda delar av vad vi är, var och en bedömd eller bestämd utifrån dess egna förutsättningar och normer. Att göra gällande att man inte bör fälla rasliga omdömen eller avgöranden är den rasliga nihilismens ståndpunkt, som förnekar rasliga rättigheter, rasliga värden och den rasliga kärlek som främjar rasligt bevarande.

Det råder ingen konflikt mellan rastillhörighet och karaktär, och det vore oärligt att låtsas annorlunda och omoraliskt att använda karaktären som ett argument för att rättfärdiga kränkningen av den rasliga rätten till fortsatt liv, existens och bevarande, liksom det är att använda påståenden om en förmodad (och kanske inbillad) "högre" andlig verklighet för att främja handlingar som har en destruktiv verkan på den fysiska och materiella verklighet vi lever i. Ett av de främsta måtten på moral och karaktär borde vara respekten för andras rättigheter, och det inkluderar respekten för andra rasers, och i synnerhet deras rätt att leva. God karaktär och moral borde vara förenliga med den Gyllene regeln om att leva och låta leva, och därför vara oförenliga med förnekandet eller kränkningen av andra rasers rättigheter till fortsatt liv, bevarande och oberoende.

minimum och göra rasismen grundad på hat till undantaget och den rasism som grundar sig på kärlek till regeln.

Det bör framhållas att barnen till de fortlevnadsmotiverade kvinnorna inte bara kommer att föra vidare sina föräldrars föreställningar och övertygelser, utan även deras gener och deras ras. Till skillnad från många andra medlemmar av deras ras som accepterat och praktiserar rasnihilismens antibevarande läror och som har förkastat allt livs primära ansvar att skapa den efterkommande generationen av sin egen sort, kommer dessa kvinnor åtminstone att skaffa barn, och genom att göra det bevara den kedja av generationer av rasligt liv av vilket de är de nu levande representanterna.

Det finns ett element av logisk inkonsekvens, och kanske hyckleri, i elevens påstående att hennes hjärta blöder för barnen, då hon fördömer det bevarande motivet bakom deras skapelse som hatiskt. Alla levande ting söker fortplanta eller fortsätta sin sort, sin unika livsform, vad de själva är, sina gener, sina särdrag, sin ras. Detta är essensen i strävan efter bevarande, och det pådrivande skälet, syftet och motivet för fortplantning överallt i naturen. Fortplantningens yttersta syfte är ens ras fortsättande eller bevarande. Detta är livets fundament. Det är även essensen i – och kanske den yttersta naturliga källan till – de positiva känslor som kallas kärlek. Det finns inget bättre, mer moraliskt, mer rätt, mer naturligt, mer livstjänande eller mer kärleksfullt skäl till fortplantning än fortsättandet och bevarandet av ens genetiska linje och ras. Att likställa sådana naturliga och livstjänande positiva känslor med hat är att likställa själva livets fortsättande med hat. Att likställa sådana livstjänande känslor hos medlemmar av den nordliga rasen med hat är att likställa den nordliga rasens fortsatta liv med hat.

Enligt ordspråket är det på deras frukter (verkningar, konsekvenser eller resultat) som man skall känna igen dem (deras motiv eller avsikter). Antibevarendets frukt är – i överensstämmelse med rasnihilismen – förnekandet, förkastandet och kränkningen av rasliga rättigheter och i slutändan, raslig förgörelse. Trots att antibevarendets förespråkare påstår sig vara motiverade av vänskap, välvilja och kärlek, är de destruktiva verkningarna av deras ställningstaganden, vad motiv beträffar, mer förenliga med illviljans och hatets känslor. Liksom ordspråkets ulv i fårkläder har rasnihilismen länge förklätt sina rasligt destruktiva värderingar och mål i kärleksfulla ord. Men kärlek bör stödja välbefinnandet hos, bevarandet

och den fortsatta existensen av det som den älskar, inte dess förgörelse. Vad medlemmar av varje ras fordrar – och har rätt att förvänta sig – är respekt för sin rasliga rätt till fortsatt liv, bevarande och oberoende, inte en destruktiv och skadlig ”kärlek” som förnekar och kränker deras rättigheter och motsätter sig deras oberoende och fortsatta existens.

Rasnhilismens kultur lär ut att det är fel att hata andra raser. Den lär även ut att det är fel att älska sin egen ras – fastän inte i sådana termer, då den inte erkänner en kärlek som skänks ojämnt till en särskild ras som kärlek, utan likställer den med hat mot andra raser. Den explicita rasnhilistiska kampanjen mot rashat är i praktiken i mycket högre grad en implicit kampanj mot raslig kärlek, eller för att vara mer exakt – givet den anti-nordliga dubbelmoral som för närvarande präglar rasliga frågor – en kampanj mot nordlig raslig kärlek. De dominanta rasnhilistiska elementen, som är förespråkare av raslig uppblandning och ”Enhet” och motståndare till rasligt bevarande, vet att raslig kärlek och den följdriktiga önskan att rädda och bevara det som älskas, är både det främsta motivet för strävan efter rasligt bevarande och det främsta hindret mot målet av nordlig förintelse – reduktionen av den nordliga rasen till intighet. För att besegra strävan efter rasligt bevarande måste de först försvaga, undertrycka, hämma eller misskreditera raslig kärlek. Deras metod är att dekonstruera raslig kärlek, att definiera den till att inte existera genom att likställa den med hat.

I motsats därtill skulle Det rasliga fördragets kultur lära ut att raslig kärlek är en positiv, sund och livstjänande – och kanske livsviktig – känsla. Men mycket viktigare än deras skilda läror beträffande känslor, är att de två kulturerna skulle skilja sig i sina moraliska läror, för medan den rådande rasnhilistiska kulturen lär ut att förnekandet, förkastandet och kränkningen av rasliga rättigheter är moraliskt och att erkännandet, hävdandet och befrämjandet av rasliga rättigheter är omoraliskt, skulle Det rasliga fördraget lära ut motsatsen. Det rasliga fördraget skulle grunda sig på objektiv etik istället för subjektiva känslor, på ömsesidigt erkännande, respekt och beskydd av rasliga rättigheter istället för godtyckliga bedyranden om kärlek eller anklagelser om hat. Att vara för (erkänna och stödja) en viss ras rättigheter är etiskt mycket viktigare och mer meningsfullt än ens emotionella känslor för den rasen. Det är inte etiskt nödvändigt att hysa samma eller jämlika känslor för varje ras, eller ens hysa positiva känslor för varje ras. Men det är etiskt nödvändigt att vara för varje ras

rättmätiga – och i synnerhet livsnödvändiga eller vitala – rättigheter. Om man är *för* eller *pro* en ras rättmätiga rättigheter kan man inte vara *mot* eller *anti* den rasen i någon etiskt meningsfull bemärkelse eller definition av termen.

Motståndarna till rasligt bevarande och oberoende är förespråkare av uppblandning eller ”Enhet” och tror (eller påstår) att om, såsom sången lyder, vi ”alla kom samman till ett” och blandade och integrerade – eller desintegrerade – världens alla raser till en likformig ras, skulle det lösa världens alla problem. Men mänsklighetens verkliga problem skulle inte lösas – vare sig krig, fattigdom, hunger, sjukdom, nedsmutsning, miljöförstöring eller överbefolkning – av förgörelsen av människans rasliga mångfald och kränkningen av de olika människorasernas rättigheter till fortsatt liv och oberoende. Bara en ideologi som betraktar förekomsten av människans rasliga mångfald och olikheter, och rasliga rättigheter och oberoende, som ett problem skulle tro att något problem skulle kunna lösas på en sådan rasligt upplösande väg, och detta är naturligtvis själva det ”problem” som rasnihilismen söker lösa genom sitt förespråkande av ”Enhet”.

Eftersom det fulla omfånget av rasligt destruktiva effekter och konsekvenser av en sådan väg inom överskådlig framtid främst – om inte enbart – skulle drabba den nordliga rasen, kan man sluta sig till att den nordliga rasens blotta existens är det ”problem” som de dominanta rasnihilistiska elementen söker lösa genom befrämjandet av mångkultur, raslig uppblandning och Enhet. Deras lösning på sitt ”nordfolksproblem” är i själva verket en mjuk form av folkmord. Målet eller syftet är den nordliga rasens icke-existens, utplåning eller förintelse – dess reduktion till intighet. Medlet eller metoden är raslig ersättning och uppblandning genom mångkulturens försorg. Sålunda har varje nordligt land varit tvunget att bli till ett mångrasligt samhälle. Om rasligt oförenliga element inte finns närvarande importerar de genom invandring. Om de redan finns närvarande ökar deras antal ständigt för att garantera den nordliga förgörelsens fullständighet genom en form av genetisk ”överkill”. Ingen nordlig befolkning tillåts undkomma detta öde. Att förvägra rasligt oförenliga icke-nordliga invandrare tillträde, eller underlåta att bistå och uppmuntra sådan invandring, eller uppvisa något tecken på rasligt bevarande strävan, betraktas av den dominanta rasnihilistiska kulturen som omoraliskt, som hat – och en förbrytelse – mot mänsklighetens alla övriga raser.

Det rasliga fördraget erbjuder ett bevarande alternativ som skulle befrämja de olika människorasernas fredliga samexistens och samtidigt beskydda deras fortsatta existens och oberoende. När de olika raserna är trygga i sin egen fortsatta existens, i besittandet av sitt eget territorium och i erkännandet och beskyddet av deras egna rättmätiga rättigheter och intressen, kommer de inte längre att ha något giltigt skäl att känna sig hotade eller utsatta för fara, och det som troligen är det vanligaste skälet till mänsklig konflikt – den fruktan och oro som förorsakas av osäkerhet – skulle vara fullständigt eliminerat. Den fara som rasnihilismen och den mångrasliga ideologin utgör för raslig existens och fortlevnad, för rasliga rättigheter och intressen, är ett av de främsta problem som den moderna människan står inför. För den nordliga rasen är det det främsta problemet, då det förorsakat stor förgörelse, försvagning och förlust och hotar att bringa dess blotta existens att upphöra – att förinta den eller reducera den till intet – om det inte får sin lösning.

Det rasliga fördraget skulle lösa detta problem och göra världen säker för rasernas fortsatta existens, oberoende och mångfald. Det skulle utgöra institutionaliseringen av inte bara de etiska principerna om rasliga rättigheter, utan även av de etiska principerna om rasligt bibehållande och bevarande. Det skulle tillämpa presumptionen att livets bevarande är moraliskt och livets förgörelse är omoraliskt – att moral tenderar att bevara liv och omoral tenderar att verka destruktivt på liv – för ras och raslig mångfald. I termer av bevarandets etik skulle detta markera ett stort framsteg för mänskligheten bortom dess tidigare och rådande kulturer för rasrelationer.¹⁰

För den nordliga rasen är mångrasismen – eller ett mångrasligt samhälle – ett tillfälligt övergångsstadium under vilket den gradvis ersätts av – eller förgörs genom korsning med – andra raser. Mångrasismen är naturligt destruktiv för dess mest vitala rättigheter och intressen. Det förhållande av reproduktiv isolering från genetiskt oförenliga element som den behöver för fortsatt existens förvägras och kränks, liksom även dess rasliga frihet och oberoende, då mångrasismen håller den i träldom åt de övriga raser som delar samma land. På lång sikt kan inte den nordliga

10. "Förgörelse är anatema för bevarandets förespråkare, men faktum kvarstår att i sin brist på kunskap betraktar de flesta människor det som fullkomligt acceptabelt." Wilson, op. cit., s. 320.

rasen bevaras under mångrasliga förhållanden som förvägrar den det förhållande av reproduktiv isolering den behöver för bevarande. På kort sikt kan sociala bruk såsom raslig segregation bara tillhandahålla en delvis effektiv form av reproduktiv isolering, men på lång sikt är inte sådana system tillräckligt effektiva och är därför slutgiltigt ineffektiva.

Rasligt bevarande kräver förhindrandet av rasblandning. Eftersom rasblandning är en oundviklig konsekvens av ett mångrasligt samhälle, bara kan äga rum i ett mångrasligt samhälle och bara kan fullständigt förhindras genom reproduktiv isolering, som bara kan tillhandahållas effektivt av geografisk separation, fordrar rasligt bevarande förhindrandet av mångrasliga förhållanden genom återinförandet och det ständiga upprätthållandet av geografisk separation. Reproduktiv isolering är det förhållande som fordras för rasligt bevarande. I praktiken fordrar det geografisk separation från andra raser. Det rasliga fördraget skulle tillhandahålla ett system av total raslig separation och oberoende grundat på den Gyllene regeln om ömsesidig respekt för varje ras rättmätiga rättigheter och intressen.

För den nordliga rasen är ett mångrasligt samhälle en raslig öken, en plats där dess liv och existens inte kan fortsättas eller bevaras. Mångrasism och bevarande är oförenliga. Raslig förgörelse genom uppblandning är den oundvikliga konsekvensen av mångrasism, och det är gagnlöst att försöka förhindra det under mångrasliga förhållanden och vilseledande att tro att det kan förhindras eller att mångrasismen kan existera utan det. Detta är det förnekande och undvikande som underminerar sökandet efter bevarande lösningar och alternativ.

Rasligt bevarande fordrar raslig separation. Medlemmar av en ras borde inte ta anstöt eller bli förbittrade om medlemmar av en annan ras söker vara åtskilda från dem, såsom fordras både för oberoende (suveränitet, självbestämmande eller raslig frihet) och fortsatt existens och bevarande. Det borde inte betraktas som en provokation, skymf, nedvärdering, förolämpning, kränkning eller kritik mot andra raser, utan erkännas och respekteras som en förutsättning för liv och oberoende. Människans rasliga mångfald utvecklades genom geografisk separation och vårdades av de ”många boningar” som jordens vidsträckta yta tillhandahöll för skilda mänskliga existenser och divergerande evolution. Den kan bara bevaras genom ett bibehållande av det livsnödvändiga rasliga existensförhållandet av ”många boningar”, av geografisk separation och reproduktiv isolering,

där varje ras har sin egen boning eller sina egna boningar på jorden, var-vid vars och ens fortsatta existens tryggas. Detta är de ”många boningar-nas”, det rasliga oberoendets och separationens etiska princip, där varje ras är trygg i sin egen besittning av sin egen del av planeten, sitt eget territorium eller hemland, där dess fortsatta existens och oberoende kan till-försäkras, skyddade från korsningens rasligt destruktiva verkan. Mänsklighetens olika raser borde dela planeten tillsammans, men de borde inte dela sina länder eller hemländer tillsammans. Då kommer varje ras att uppriktigt kunna önska varje annan ras ett långt liv, tvärtemot ras-nihilismens önskan.¹¹

Vad beträffar rasligt bevarande tillhör befolkningsgrupper samma ras endast när de är genetiskt kompatibla och kan korsa sig utan att negera eller betydligt förändra sina unika uppsättningar genetiska särdrag och egenskaper. Det måste förutsättas att olika befolkningsgrupper som delar samma territorium eller land slutligen kommer att korsa sig eller blanda sig samman. Då en befolkningsgrupp inte kan korsa sig med en annan utan betydande förändring, förlust eller försvagning av dess unika och

11. I en rapport om rasgränsöverskridande adoption som sändes på Cable News Network (31 mars 1993) och som i grund och botten var en maning till fler ”integrerade” familjer, sade en vit adoptivmoder till flera svarta barn: ”Om integration har ett värde så bör familjerna vara integrerade.” Reportern Margaret Lowery frågade: ”Hur kan vi dela samma planet om vi inte ens kan dela samma hus?” I och med att mänsklighetens raser delar, och alltid har delat, samma planet tillsammans utan att dela samma hus, eller fram tills nyligen samma länder, står denna fråga inte i något logiskt förhållande till verkligheten. Så länge som raserna förblev åtskilda hade de inga problem med att dela samma planet. Problemen uppstod, och uppstår, bara när raser tar sig in i eller invaderar eller på andra sätt försöker dela andra rasers ”hus” (”boningar” eller hemländer eller livsutrymmen) och på så sätt kränker deras rättigheter genom att förvägra andra raser de förhållanden som fordras för deras existens. ”Vi” kan bara meningsfullt och uppriktigt dela planeten tillsammans genom att erkänna och respektera varje ras rätt till sitt eget ”hus”, hemland eller ”boning”. Frågan borde lyda: ”Hur kan vi fortsätta att dela planeten tillsammans om vi delar samma länder, eller till och med samma hus?” Svaret är att det kan vi inte, då delandet av samma planet, eller av någonting annat, av olika raser fordrar de olika rasernas fortsatta existens, och deras fortsatta existens fordrar att de är reproduktivt isolerade från varandra genom geografisk separation i skilda länder. ”Integration”, som förgör raslig existens och därför är raslig desintegration, är bara ett värde enligt rasnihilismens, universalismens och Enhetens destruktiva etik. Enligt Det rasliga fördragets bevarande etik är det den rasliga existensen – den oförenliga motsatsen till ”integration” – som är av värde.

distinkta särdrag, fordrar därför rasligt bevarande att de två grupperna är reproduktivt isolerade från varandra genom geografisk separation. Sådan separation och isolering borde betraktas som ett självklart krav för fortsatt raslig existens. Det betyder inte att de olika raserna borde vara fiender. Tvärt om. De kan vara goda grannar, vänner och medinvånare på planeten jorden, förutsatt att var och en respekterar de förhållanden av separation och isolering som fordras för fortsatt raslig existens och utveckling.

Raslig separation är den icke-destruktiva eller bevarande lösningen på det rasliga dilemma som mångrasismen skapat. Det är det alternativ som erbjuds av Det rasliga fördraget, grundat på de rasliga rättigheternas princip och föreställningen om "många boningar". Dess mål är människans distinkta förgreningars eller rasers oberoende och bevarande i sin fullständiga och oförsvagade form. Detta mål kräver separation, antingen genom delning av ett mångrasligt land till separata rasligt homogena länder, eller – där detta inte är lämpligt, önskvärt eller praktiskt – genom repatrieringen av rasligt oförenliga befolkningar till deras egna rasliga hemländer.

I Europa, där gamla rasliga hemländer kränkts av oförenliga raselements sentida invandring (sedan 1955), skulle det inte vara riktigt att dela dessa hemländer mellan deras gamla ursprungliga befolkningar och de sentida invandrarna, och inte heller vore det önskvärt eller praktiskt att bosätta sådana oförenliga element i sådana geografiskt avgränsade områdens närhet. Följaktligen vore den rättvisa, moraliska, önskvärda och praktiska lösningen repatrieringen av de sentida invandrarna till deras egna rasliga hemländer eller rasliga ursprungsländer, eller – om detta inte är praktiskt – deras förflyttning till ett nytt rasligt hemland tillhandahållet dem utanför Europa.

Emedan Europas alla ursprungliga befolkningar inte är genetiskt förenliga (till exempel skulle omfattande korsning mellan norra och södra Europas befolkningar – nordliga och mediterrana – försvaga eller negra det nordliga elementets genetiska särdrag), fordrar därför bevarandet av Europas rasliga mångfald genetiskt oförenliga elements fortsatta reproduktiva isolering genom geografisk separation. Den rådande trenden mot större europeisk ekonomisk och politisk enhet borde inte tillåtas att bli ett redskap för kränkningen av rasliga rättigheter och raslig förgörelse genom att befrämja migrationen av icke-nordliga element in i de nordliga hemländerna, utan ett program borde införas som befrämjar raslig

trygghet och bevarande.

I Nordamerika (Förenta staterna och Kanada) där den geografiska ytan är förhållandevis stor och där oförenliga rasgrupper funnits närvarande i större antal under många generationer, vilket gör repatriering eller förflyttning av någon större grupp både orättvis och opraktisk, gör den rikliga tillgången på utrymme delning till en praktisk – såväl som rättvis och moralisk – lösning. Den nordliga rasen – som grundlade både Förenta staterna och Kanada, utgjorde den historiskt överväldigande majoriteten i deras befolkningar och fortfarande bildar en avtagande majoritet – har mer på spel i Nordamerika än någon annan rasgrupp. Mer än 30% av den globala nordliga befolkningen (och mer än 40% av den centralnordliga befolkningen) bor för närvarande i Förenta staterna och Kanada. I jämförelse bor mindre än 5% av den globala kongoida befolkningen i Nordamerika, och historiskt var kontinenten förmodligen aldrig hem åt mer än 5% av den totala indianska befolkningen fram till den storskaliga invandringen av mexikaner och andra latinamerikanska indianer och mestiser sedan 1965.

En raslig delning av Nordamerika skulle inbegripa bildandet av separata, oberoende och suveräna rasliga nationer i överensstämmelse med principerna om rasliga rättigheter, raslig trygghet och Det rasliga fördraget. En rättvis delning skulle ta varje rasgrupps relativa historiska roll i beaktande likväl som dess aktuella ställning, och en praktisk delning skulle söka skapa kompakta rasliga nationer med geografisk integritet och de kortaste möjliga gränserna kring deras områden. Med moderna transport-system skulle förflyttningen av de olika rasliga befolkningarna till deras lämpliga rasliga nationer kunna fullbordas förhållandevis enkelt, tryggt och bekvämt. Personer av blandraslig härkomst skulle klassificeras enligt deras synbara rasliga särdrag, egenskaper och identiteter (eller fenotyper) och hänvisas till den lämpligaste rasliga nationen. Rasblandade familjer skulle klassificeras och hänvisas enligt barnens rasliga identitet eller fenotyp. Författaren lägger fram följande förslag (illustrerat på sidan 139) som en möjlighet att överväga.

En oberoende nation för den kongoida rasen skulle bildas av den yta av delstaterna Texas, Oklahoma, Louisiana och Arkansas som ligger norr om Coloradofloden, väster om Mississippi och söder om Arkansasfloden. Den skulle inkludera städerna Little Rock, Shreveport, Oklahoma City, Dallas, Houston, Galveston, Austin och Amarillo. Dess terri-

torium skulle vara omkring 667.762 kvadratkilometer (större än Frankrike som har en yta på 551.693 kvadratkilometer, eller Kenya som har en yta på 580.370 kvadratkilometer). Den skulle inkludera alla medlemmar av den kongoida rasen – inklusive alla personer av synbar partiell kongoid härkomst – i Nordamerika, samt alla dem i Europa som inte praktiskt eller humant kan repatrieras till sina egna fädernesländer.

En oberoende nation för Mexikos, Central- och Sydamerikas indianska och mestisiska befolkning skulle kunna bildas av den del av Texas som ligger söder om Coloradofloden, samt New Mexico söder om den 35:e breddgraden. Den skulle inkludera städerna San Antonio, Corpus Christi, El Paso och Alamogordo. Dess yta skulle uppgå till omkring 515.154 kvadratkilometer (större än Spanien som har en yta på 507.609 kvadratkilometer).

En oberoende nation för den infödda nordamerikanska indianbefolkningen skulle kunna skapas av delstaterna Arizona och New Mexico norr om den 35:e breddgraden och öster om floderna Little Colorado och Colorado River. Den skulle inkludera städerna Santa Fe och Albuquerque. Dess territorium skulle vara omkring 173.007 kvadratkilometer.

En oberoende nation för den ostasiatiska befolkning som nu bor i de nordliga länderna skulle kunna bildas av storkommunerna San Diego och Imperial i Kalifornien, med 21.717 kvadratkilometer, samt alla de hawaiiiska öarna öster om ön Kauai, med 15.035 kvadratkilometer. Dess totala yta skulle vara 36.752 kvadratkilometer (större än Taiwan som har 35.778 kvadratkilometer). Kauai och öarna väster därom skulle reserveras för stillahavsöborna.

Mediterraniderna, armeniderna, irano-afghanerna, turaniderna och de asiatiska indierna skulle kunna grupperas i två oberoende nationer. En kunde bestå av Florida söder om den 29:e breddgraden, med en yta på omkring 72.779 kvadratkilometer (ungefär samma storlek som Nederländerna, med 42.642 kvadratkilometer, plus Belgien, med 30.508 kvadratkilometer). Den skulle inkludera städerna Miami, Tampa och Orlando. Den andra kunde bestå av San Luis Obispo, Kern, San Bernadino, Santa Barbara, Ventura, Los Angeles, storkommunerna Orange och Riverside i Kalifornien, storkommunen Clark i Nevada, samt hela den yta av Arizona som inte är en del av de infödda indianernas nation, med en yta på omkring 390.007 kvadratkilometer (större än Italien som har 301.245 kvadratkilometer, eller Japan som har 38.195). Den skulle inkludera städerna Los Angeles, Anaheim, Bakersfield, Riverside, Las Vegas, Flagstaff, Winslow, Phoenix och Tucson. Båda nationernas totala yta skulle vara omkring 462.786 kvadratkilometer.

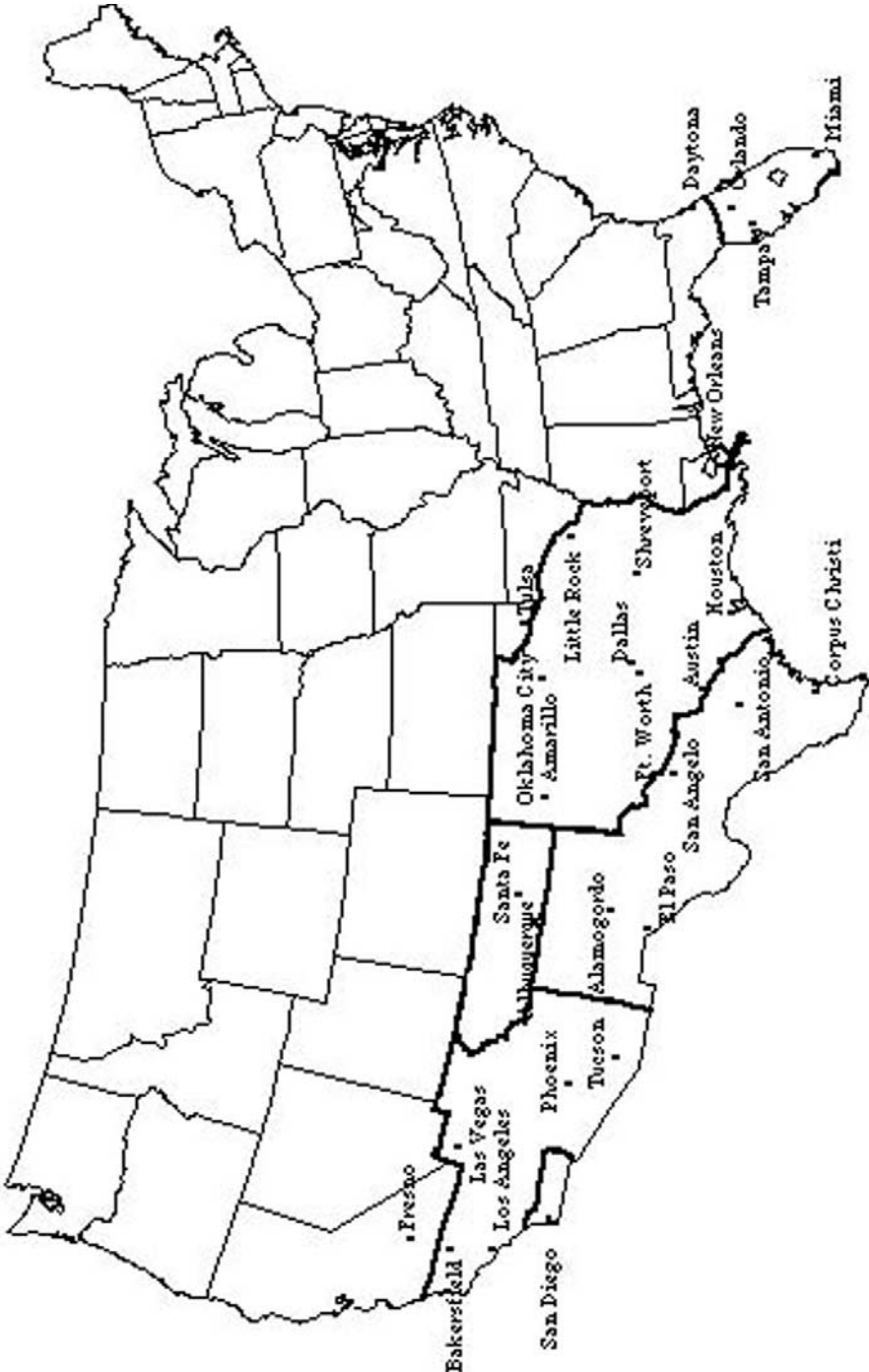
Förenade Staternas återstående territorium skulle utgöra en oberoende nation för de nordliga och alpina rasgrupperna och kanske sju miljoner av de lättast assimilerbara eller redan assimilerade medlemmarna av andra grupper (mestadels mediterraner). Dess befolkning på omkring 175 miljoner (grundat på befolkningsstatistik från 1994) skulle vara omkring 83,4% nordlig (146 miljoner), 12,6% alpin (22 miljoner) och 4% övrig.

Det finns ingen perfekt lösning till det dilemma mångrasismen skapat, bara en del lösningar som är bättre än andra. Den separatistiska lösning som erbjudits av författaren, eller andra grundade på Det rasliga fördraget och de rasliga rättigheternas etiska principer, är ett bevarande alternativ till den rasliga nedbrytning eller förintelse som eftersträvas av rasnihilismen och som är den ofrånkomliga konsekvensen av mångrasism.

Mångrasismens slutgiltiga eller långsiktiga konsekvenser – rasblandning och den nordliga rasens resulterande ersättning och utplåning – har länge undvikits eller förnekats av dess anhängare. Men mer nyligen, i takt med att mångrasismens dominanta ställning blivit säkrare, har dess konsekvenser erkänts, välkomnats och befrämjats allt mer öppet istället för att undvikas och förnekas. Dessutom stödjer mångrasismens anhängare i allt högre grad öppet dess slutgiltiga konsekvens i form av raslig förgörelse genom korsning och ersättning, då de förkunnar dess moral och fördömer den bevarande sidans motstånd mot den som omoralisk, vilket gör de val som den nordliga rasen står inför tydligare än någonsin.

För den nordliga rasen står valet mellan fortsatt existens eller utplåning. Dess fortsatta existens fordrar enträget införandet av den enda bevarande lösningen på mångrasismens kris – återupprättandet av den reproduktiva isoleringens förhållande genom geografisk separation. Tills en sådan lösning införs kommer dess existens att fortsätta att försvagas till dess att den kumulativa förlusten och nedbrytningen reducerar den till den intighet som rasnihilismen eftersträvar. Den västerländska kulturen har förkastat en av rasrelationernas destruktiva extremlägen som omoralisk – den rasliga supremati som förnekar och kränker andra rasers rättigheter. När den gjorde det överreagerade den och befrämjade det motsatta destruktiva extremläget – rasnihilismen, som förnekar och kränker alla nordliga rasliga rättigheter och intressen, inklusive dess vitala och rättmätiga rätt till liv, kontroll över sitt eget liv och de existensförhållanden den behöver för sitt liv. Om inte och till dess att detta destruktiva extremläge för rasrelationer också förkastas som omoraliskt kommer den process av raslig förgörelse den befrämjar att fortsätta. Dess moraliska förkastande fordrar framväxten av en ny kultur, etik eller paradigm för rasliga relationer, ett rasligt fördrag som skulle befrämja rasernas bevarande, trygghet och oberoende genom erkännandet, beskyddet och befrämjandet av rasliga rättigheter.

Det rasliga fördraget är en överenskommelse mellan människans olika raser för att erkänna och praktisera de rasliga rättigheternas moralprinciper för allas bästa. Det är en plan för rasligt bevarande genom vilken människans samtliga olika raser kan fortsätta att existera för all framtid. Det är en etik för de olika raserna att leva efter som kommer att göra det möjligt för dem alla att leva. Det är en ny grund för rasrelationer, en överenskommelse för att samexistera eller dela jorden tillsammans på ett sätt

som bevarar människans rasliga mångfald och tryggar varje ras rätt till liv, oberoende, självbestämmande och tryggad existens på sitt eget territorium i överensstämmelse med de ”många boningarnas” princip.

Förhoppningsvis har mänskligheten nått en punkt i sin intellektuella, moraliska och andliga utveckling där detta är möjligt. Den rasliga förgörelsens krafter, medvetna eller omedvetna, från undvikande, förnekande och okunnighet till opportunism, avsiktlig policy och uppsåtlig avsikt – måste övervinnas. Den nordliga rasens fortsatta existens och alla rasers frihet och trygghet hänger på detta. Den här generationens ansträngningar kan möjliggöra det rasliga livets fortsättande under de tusentals generationer som är ämnade att komma. Det är dessa framtida generationers existens – det liv som är ämnat att komma – som det rasliga bevarandets sak är tillägnad.

APPENDIX

Ordförklaringar

För att göra boken mer lättläst ger vi i den svenska utgåvan nedanstående ordförklaringar.

<i>Agapisk</i>	som avser likformig kärlek till alla utan åtskillnad
<i>Antites</i>	motsats, kontrast
<i>Demografisk</i>	som avser befolkningslära eller befolkningsstatistik
<i>Dialektisk</i>	som hävdar att utvecklingen främst men inte enbart påverkas av materiella omständigheter
<i>Differentiering</i>	skapande av variation
<i>Distinktion</i>	åtskillnad
<i>Divergerande</i>	avvikande, isärgående [används av McCulloch för att beteckna den evolutionära utvecklingens gång från likformighet till allt större variation och mångfald]
<i>Dogmatisk</i>	doktrinär, ensidig
<i>Dygd</i>	förtjänst
<i>Dysfunktionell</i>	defekt
<i>Egalitär</i>	som eftersträvar jämlikhet
<i>Emancipation</i>	frigörelse, likställighet
<i>Empirisk</i>	som grundar sig på observation av fakta eller erfarenheter
<i>Estetik</i>	läran om skönhet och konst
<i>Etymologisk</i>	som avser härledning av ord och deras betydelse
<i>Eufemistisk</i>	förskönat omskriven
<i>Explicit</i>	uttrycklig, som uttrycks tydligt
<i>Fenotyp</i>	en persons yttre anblick (i synnerhet anletsdrag och andra uppenbara fysiska rasmärken)
<i>Flagrant</i>	uppenbar, skriande
<i>Gnosticism</i>	övertygelsen om att det fysiska livet och den fysiska tillvaron inte är verklig, att allt i den materiella världen är en meningslös illusion

<i>Habitat</i>	naturlig miljö
<i>Intighet</i>	tomhet, meningslöshet, obetydlighet
<i>Katalysator</i>	utlösare, något som utlöser ett händelseförlopp utan direkt egen inblandning
<i>Kausalitet</i>	orsakssammanhang
<i>Konformism</i>	likriktning, bundenhet vid gängse tänkesätt
<i>Kumulativ</i>	som fortlöpande ansamlas
<i>Leitmotif</i>	huvudmotiv, tema
<i>Manikeisk</i>	som avser kampen mellan en god och en ond princip
<i>Migration</i>	folkförflyttning
<i>Monolitisk</i>	som utförd i ett enda stycke, sluten, ogenomtränglig
<i>Negation</i>	förnekande, upphävande
<i>Negera</i>	förneka, upphäva
<i>Oligarki</i>	styrelsesätt där makten utövas av ett fåtal personer
<i>Paradigm</i>	allmänt erkänt system eller mönster av antaganden och tankemönster [Jfr. paradigmskifte = genomgripande förändring av ett synsätt e. d.]
<i>Plattityd</i>	intetsägande yttrande
<i>Population</i>	befolkning
<i>Presumption</i>	något som på förhand hålls för sannolikt eller förmodat
<i>Progression</i>	tillväxt, ökning, framåtskridande
<i>Progressiv</i>	framåtsträvande, framstegsvänlig
<i>Proselyt</i>	vunnen anhängare av viss tro eller åsikt
<i>Protoart</i>	en art på väg att (genom den evolutionära processen) bli till
<i>Reduktionistisk</i>	som söker reducera det komplexa till det enkla, som söker förenkla någonting på ett felaktigt eller överdrivet sätt
<i>Sekulär</i>	som avser det världsliga
<i>Semantisk</i>	som avser ordens betydelse [Jmf. semantik = läran om språkliga uttrycks betydelse]
<i>Sublim</i>	förandligad, upphöjd
<i>Succession</i>	efterträdande, följd
<i>Supremati</i>	överhöghet
<i>Taxonomi</i>	noggrann systematik, vetenskaplig klassificering
<i>Universalism</i>	inriktning på att omfatta allt
<i>Universalistisk</i>	som avser universalism
<i>Vardande</i>	som håller på att utvecklas till

Föreningen för Folkens Framtid (FFF)

Föreningen för Folkens Framtid är en ideell förening som arbetar för att förverkliga Det rasliga fördragets filosofi [McCullochs fjärde bok]. Vi vill se en värld där de olika raserna och folken delar planeten i samförstånd, men där de förblir olika istället för att blandas upp till en enda raslös människotyp med coca-cola-kulturen som ledstjärna.

Tidigare har valet stått mellan en illa definierad och ofta omoralisk rasism å ena sidan, och rasnihilismens etniska utplåning å den andra. I och med uppkomsten av ett moraliskt alternativ till den rasnihilistiska agendan finns det inte längre någon ursäkt för att passivt se på medan vår folkgrupp berövas sina möjligheter till fortsatt liv och oberoende. Det finns heller ingen ursäkt för att hålla fast vid förlegade och omoraliska typer av rastänkande som är ägnade att kränka andra folkgruppers rättigheter.

Vi måste sprida detta koncept till vårt folk innan det är för sent. Förespråkarna av etnisk utplåning tror redan att de har vunnit, och erkänner i allt högre grad sina verkliga mål; ett praktexempel är Staffan Heimersons artikel i Aftonbladet (<http://www.aftonbladet.se/nyheter/0001/01/staffan.html>), symboliskt nog publicerad den 1 januari år 2000, där han med stor entusiasm utgjuter sig över hur alla jordens folkslag ”strax kommer att se ungefär likadana ut” och hur ”vi nu alla är på väg att bli kreoler. Härligt!”

Tycker Du istället att det vore härligt om mänsklighetens olika raser och folkslag kunde få vara sig själva? Vill Du hjälpa mänsklighetens mångfald att trotsa den verkliga ”enfalden”? Vill Du förhindra nordfolkens undergång och verka för vår och andras rätt att fortsätta finnas till? Hör i så fall av Dig till oss.

Föreningen för Folkens Framtid
Box 700 114 79 Stockholm
E-post: folkensframtid@preservationist-books.com

Föreningen för Folkens Framtid var vilande när *Preservationist-Books.com* startade den 30 maj 2002. Avsikten är emellertid att föreningen ska återaktiveras under sommaren eller början av hösten. Den kommer att ligga på *Preservationist-Books.com*'s domän.

Bokförsäljning

Samtliga av McCullochs böcker på engelska kan beställas från Towncourt Enterprises, Inc.:

The Ideal and Destiny — 534 sidor, inbunden

Destiny of Angels — 314 sidor, inbunden

The Nordish Quest — 108 sidor, pocket

The Racial Compact — 135 sidor, pocket

The Ideal and Destiny och *Destiny of Angels* kostar \$20 styck, plus \$15 styck för flygleverans.

The Nordish Quest kostar \$5 styck, plus \$4.50 för flygleverans.

The Racial Compact kostar \$7.95, plus \$4.50 för flygleverans.

För kvantitetsrabatter, kontakta förlaget brevlades eller via e-post.

Towncourt Enterprises, Inc.

P.O. Box 9151; Coral Springs; FL 33075; U.S.A.

Internetadress: www.racialcompact.com/Towncourt.html

E-post: archon@racialcompact.com

McCullochs verk på svenska säljs av bland annat:

Nationens Änglar — www.nationensanglar.com

Nordland — www.nordland.net

Folktribunen/SMR — www.patriot.nu

Observera att alla svensköversatta böcker och artiklar av Richard McCulloch kan laddas hem gratis från www.preservationist-books.com

Detta PDF-dokument får spridas fritt i oförvanskad form. Delar ur vårt material får citeras och spridas fritt. Vi uppmanar spridning.

Besök författarens egen hemsida på www.racialcompact.com.

Besök www.preservationist-books.com för fler böcker och skrifter för gratis nedladdning. En stor del vårt material finns på både svenska och engelska för utskrift i A4-format och lämpar sig väl för hålslagning och arkivering i pärm. Det går utmärkt att skriva ut i US Letter-format. På Preservationist-Books.com finner Ni även information om varifrån man beställer tryckta upplagor i den utsträckning sådana utgivits.

Hjälp till att sprida våra böcker och skrifter. Skicka dem till vänner och bekanta, länka till www.preservationist-books.com, hänvisa till och citera ur våra verk i debattfora och diskussionsgrupper.

(Tips: Använd "Text Select Tool" i Acrobat Reader för att markera text som sedan kan kopieras och klistras in i egna dokument, debattinlägg etc.)

Kontakta oss på contact@preservationist-books.com.